Sfântul cuvios David din Evvia

(1 noiembrie)

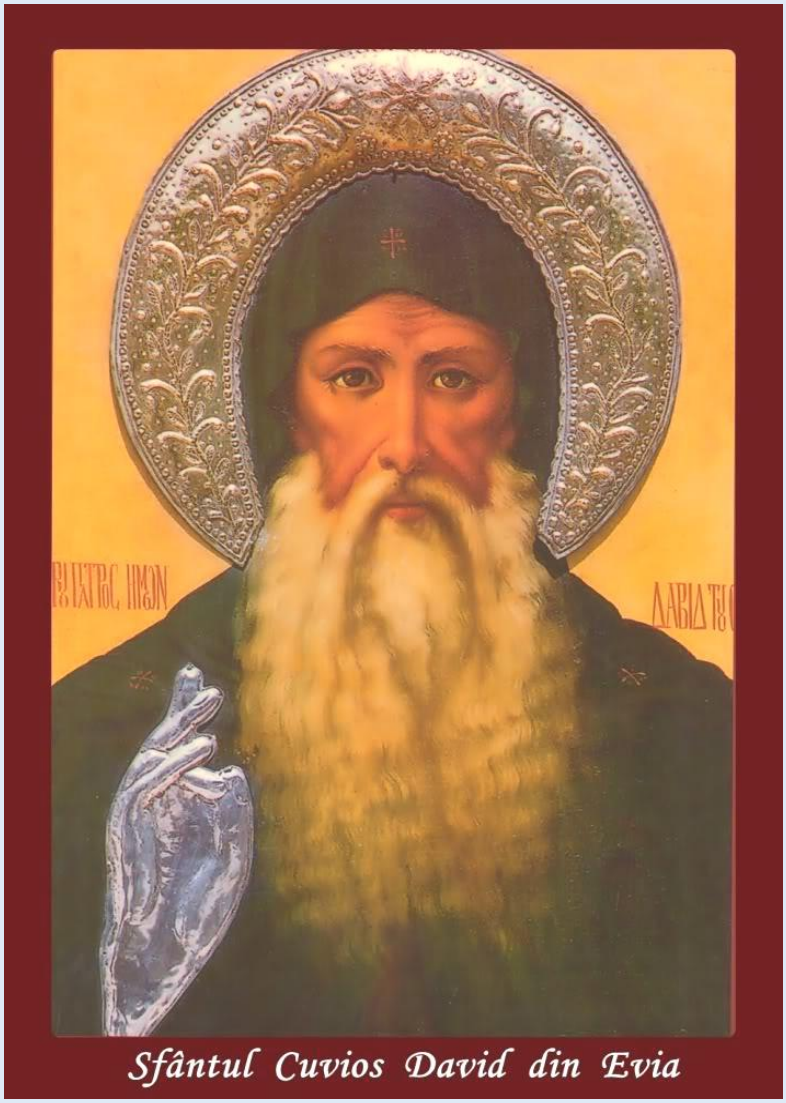

Sfântul Cuvios David din Evia

Cuviosul David din Evvia este unul dintre cei mai mari sfinţi făcători de minuni. A fost numit „Bătrânul” încă din tinereţea sa, datorită sporirii sale duhovniceşti. I s-a spus „copilul Înaintemergătorului” datorită legăturii strânse pe care a avut-o cu Sfântul Ioan Botezătorul, care i s-a arătat de multe ori, în chip minunat, încă din fragedă copilărie şi l-a călăuzit pe scara desăvârşirii. Înainte de a împlini doi ani, când a fost întrebat ce îi place cel mai mult la biserică, a răspuns: „Tronul lui Iisus Hristos, ochii Maicii Domnului şi aripile Sfântului Ioan Botezătorul”.

Index

Acatistul Sfântului cuvios David din Evvia 3
Rugăciune către Sfântul cuvios David din Evvia 14
Rugăciune către Sfântul cuvios David pentru cel bolnav 15
Paraclisul Sfântului cuvios David 17
Slujba la pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru David, cel ce s-a nevoit în insula Eubeei 31
Sfântul cuvios David din Evvia, "copilul" Înaintemergătorului - Viaţa şi minunile 56
Sfântul cuvios David din Evvia - Minuni 67
Vindecări minunate ale cuviosului David 108
Cuviosul David din Évvia – Sinaxar 131
Sfântul cuvios David din Evia - începătorul vieţii monahale din această insulă grecească 135
Părintele Ignatie Dumitrescu - Cuvânt la prăznuirea cuviosului David din Evvia 145
Mariana, Sibiu - Ziua unui prieten special 149
Cuviosul David, Sfântul bun din pădurea de pini 166
Amintiri şi drag de cuviosul David 178
Credinţa care mută munţii 185
Raluca Brodner - Pe urmele celor mai iubiţi sfinţi din Grecia 191
Teodor Danalache - Sfântul cuvios David cel bătrân din Insula Evia 198
Teodor Danalache - Mănăstirea cuviosului David - Insula Evia 202
Mânăstirea cuviosului David din insula Evia 208
Mănăstirea Sfântului cuvios David - Grecia 234
(Foto) Mănăstirea cuviosului David „Bătrânul" din Evvia - Grecia 260
Pr. Silviu Cluci - Aghiasma cuviosului David din Evvia 270
Sfântul David din Evia şi fericitul Iacov Talikis (Grecia) - video 271
Icoane 272

Acatistul Sfântului cuvios David din Evvia

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Veniţi, cei ce sunteţi robi ai lui Hristos, veniţi, cei ce o cinstiţi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, veniţi, cei ce îl cinstiţi pe Ioan Botezătorul, să ne rugăm împreună cu Sfântul cuvios David, făcătorul de minuni şi să-i cântăm: ***Bucură-te, cuvioase David, vrednic urmaş al Înaintemergătorului!***

Icosul 1

Înger în trup a fost Sfântul Ioan Botezătorul, iar mai apoi, înger în trup te-ai arătat şi tu, cuvioase. Din copilăria ta, de multe ori te-ai învrednicit să vorbeşti cu Înaintemergătorul Domnului, care ţi-a fost dascăl ceresc şi a binecuvântat anii tinereţii tale, iar noi, neştiind să-I mulţumim cum se cuvine lui Dumnezeu pentru un asemenea dar primit prin tine, îţi zicem:
Bucură-te, stâlp al rugăciunii şi al nevoinţei;
Bucură-te, floare plină de mireasma Raiului;
Bucură-te, a sufletelor necăjite dulce alinare;
Bucură-te, a celor care te cheamă în ajutor mângâiere;
Bucură-te, nădejde a celor biruiţi de deznădejde;
Bucură-te, liman al călătorilor aflaţi în primejdie;
Bucură-te, comoară de mare preţ a celor lipsiţi;
Bucură-te, că eşti iscusit doctor fără de arginţi;
Bucură-te, călăuză spre cerească Împărăţie;
Bucură-te, pildă de virtute şi de smerenie;
Bucură-te, tainic sfătuitor al pustnicilor;
Bucură-te, odor dăruit de Dumnezeu creştinilor;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 2-lea

„Oare ce va fi acest copil? Ce drum va urma în viaţa lui?”, s-au întrebat oamenii din sat după ce te-au aflat în biserica în care te adusese Sfântul Ioan Botezătorul, arătându-ţi-se în chip minunat. Şi, bucurându-se că te-au aflat în casa lui Dumnezeu, I-au cântat într-un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Asemănatu-te-ai Sfântului proroc Ioan, căci din fragedă vârstă ai mers pe calea postului şi a rugăciunii jertfelnice şi ai propovăduit prin faptele tale mai mult decât prin cuvinte. Şi noi, cei împovăraţi de atâtea ispite şi încercări, văzând în tine o icoană a sfinţeniei, îţi zicem:
Bucură-te, că tu copilul Înaintemergătorului ai fost numit;
Bucură-te, că de multe ori de el ai fost povăţuit;
Bucură-te, că mai mult decât pe tatăl tău l-ai ascultat;
Bucură-te, că Sfântul Ioan în casa sa te-a chemat;
Bucură-te, că ţi-a fost prieten şi apărător şi sfătuitor;
Bucură-te, că până la moarte l-ai cinstit pe Botezătorul;
Bucură-te, că ai fost iubit de el şi cu iubire i-ai răspuns;
Bucură-te, că de iubirea adevărată ai fost pătruns;
Bucură-te, că din copilărie ai fost al credinţei învăţător;
Bucură-te, că, cinstindu-i pe Sfinţi, te-ai asemănat lor;
Bucură-te, următorule al sfinţilor şi podoabă a smereniei;
Bucură-te, că din fragedă pruncie ai fost vas ales al evlaviei;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 3-lea

Ai venit în Grădina Maicii Domnului ca o floare bine mirositoare, cuvioase David, călcând pământul binecuvântat de paşii soborului Sfinţilor athoniţi. Părinţii din Lavra Sfântului Atanasie s-au uimit de vieţuirea ta şi îngenunchind împreună cu tine, au lăudat-o pe prea curata Fecioară, iar lui Dumnezeu I-au mulţumit că te-a adus pe tine în mijlocul lor, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Nesuferind diavolul faptele cele bune ale robilor lui Hristos, vrea să-i facă de ocară, batjocorindu-i şi defăimându-i în multe feluri şi născocind pricini de sminteală. Aşa şi tu ai fost acuzat pe nedrept că furai din chelărie, fiind căzut în patima beţiei. Însă prigonitorul tău a fost făcut de ruşine, căci Dumnezeu a scos adevărul la iveală şi pentru aceasta îţi zicem ţie:
Bucură-te, că ai purtat cu umilinţă crucea defăimărilor;
Bucură-te, sabie ascuţită împotriva fărădelegilor;
Bucură-te, că i-ai ruşinat pe clevetitori prin virtuţile tale;

Bucură-te, că ai primit cu smerenie şi cele bune şi cele rele;
Bucură-te, că necazurile cu multă credinţă le-ai răbdat;
Bucură-te, că de la tine să ne iubim vrăjmaşii am învăţat;
Bucură-te, al celor prigoniţi pe nedrept acoperitor;
Bucură-te, împotriva minciunii şi a răutăţii luptător;
Bucură-te, mântuire bună pentru cei aflaţi în judecăţi;
Bucură-te, că ai călcat pe urmele Sfinţilor athoniţi;
Bucură-te, că pe calea cea îngustă cu jertfelnicie ai călătorit;
Bucură-te, că în Grădina Maicii Domnului te-ai nevoit;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 4-lea

După ce povăţuitorul tău, părintele Acachie, a fost ales mitropolit, ţi-a cerut să primeşti să fii hirotonit episcop. Dar i-ai răspuns că nu poţi împlini această ascultare şi atunci mitropolitul te-a urcat în treapta preoţiei, pricepând că smerenia ta Îi este bineplăcută lui Dumnezeu şi I-a cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Fără să renunţi să-i fii ucenic, ai devenit sfătuitor al mitropolitului Acachie, ajutându-l în lucrarea sa. Dar ai ştiut să foloseşti şi cuţitul cuvântului atunci când a fost nevoie, mustrându-l pentru greşelile care puteau vătăma turma pe care o păstorea. Şi, fiind tu pildă pentru clerici ca să nu se mai teamă să apere adevărul în faţa ierarhilor, te cinstim zicând:
Bucură-te, părinte, vrednic slujitor al altarului;
Bucură-te, chivot al sfinţeniei şi al rugăciunii;
Bucură-te, icoană a preoţiei şi a propovăduirii;
Bucură-te, că ai răbdat răutăţile oamenilor şi ale îngerilor căzuţi;
Bucură-te, că ai fost duhovnic al celor care doreau să devină preoţi;
Bucură-te, că pe călugării pătimaşi să-i ridici te-ai ostenit;
Bucură-te, că prin pilda ta vie fără lenevire i-ai povăţuit;
Bucură-te, că stăruinţa ta lui Dumnezeu i-a bineplăcut;
Bucură-te, că mulţi monahi să te aibă povăţuitor au vrut;
Bucură-te, că ai căutat cele smerite şi ai dispreţuit slava oamenilor;
Bucură-te, mustrător al păcatelor lui Irod şi urmaş al Botezătorului;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 5-lea

Ai purtat jugul lui Hristos şi ai ruşinat cursele diavolului, cuvioase, dar aceştia au încercat să se răzbune şi după ce ai fost supus la tot felul de chinuri şi aruncat în temniţă de agareni, în cele din urmă ai fost spânzurat cu mâinile în sus ca să mori

în suferinţă. Dar Dumnezeu a răsturnat uneltirile duşmanilor tăi, căci îţi pregătise o altă cruce aducătoare de cunună şi tu I-ai mulţumit zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Pentru că barcagiul refuzase să te treacă spre insula Evvia, ai plutit pe rasa ta fără să te tulburi şi ai ajuns la Biserica Schimbării la Faţă, unde cu multă osteneală ai ridicat mănăstirea ta. Şi până la sfârşitul vieţii ai purtat crucea nevoinţelor ca pe o mucenicie fără de sânge, adunând în jurul tău obşte binecuvântată şi folosind mulţime de credincioşi, pentru care îţi zicem:
Bucură-te, că răbdând chinurile cunună de mult preţ ai agonisit;
Bucură-te, că mai apoi nevoinţele monahiceşti le-ai înmulţit;
Bucură-te, că nu te-ai temut să primeşti dureri ca ale mucenicilor;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a lăsat în viaţă spre ruşinarea agarenilor;
Bucură-te, glas care pe oameni la scaunul spovedaniei i-ai chemat;
Bucură-te, mână întinsă celor care voiau să se ridice din păcate;
Bucură-te, că mai dinainte ziua morţii ţi-ai cunoscut;
Bucură-te, că pe ucenici pentru trecerea ta la Domnul i-ai pregătit;
Bucură-te, cel ce după moarte ai rămas aproape de turma ta;
Bucură-te, că prin mulţimea minunilor ţi-ai arătat ocrotirea;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte ni le-ai lăsat în dar;
Bucură-te, că te-a rânduit Dumnezeu să ne fii veghetor plin de har;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 6-lea

În tinereţea ta a suspinat sufletul tău după aflarea unui iscusit duhovnic şi atunci Sfântul Ioan Botezătorul ţi s-a arătat în vis şi ţi-a spus cum să-ţi întâlneşti povăţuitorul. Iar noi, văzând râvna ta pentru cele sfinte, te rugăm să faci rugăciune pentru noi şi pentru duhovnicii noştri, ca să primim prin ei sfaturile potrivite şi să-I mulţumim lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Vrând cuviosul Iacov să meargă la Locurile Sfinte pentru a duce viaţă pustnicească, te-ai arătat lui în chip minunat şi rănindu-i-se inima de frumuseţea celor descoperite şi-a schimbat gândul său şi a rămas în mănăstirea ta. Iar noi te rugăm, cuvioase, schimbă gândul inimii noastre pentru a nu căuta în viaţă voia noastră, ci voia lui Dumnezeu, ca să cântăm ţie cu mulţumire:
Bucură-te, că din cuvintele părintelui Acachie te-ai hrănit;
Bucură-te, că ai simţit nevoia unui dascăl iscusit;
Bucură-te, că pentru credinţa ta Dumnezeu ţi l-a trimis;
Bucură-te, că pe calea ascultării fără cârtire ai mers;

Bucură-te, că primind mustrările povăţuitorului tău te-ai smerit;
Bucură-te, că virtuţile tale ca o flacără au strălucit;
Bucură-te, al celor ce se luptă cu voia proprie ocrotitor;
Bucură-te, că primeşti rugăciunile celor care îşi caută povăţuitor;
Bucură-te, drum până la picioarele duhovnicului;
Bucură-te, la vreme de neascultare trâmbiţă a ascultării;
Bucură-te, că pleci inimile celor mândri spre pocăinţă;
Bucură-te, că ai vrut şi ai făcut lucrare apostolească;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 7-lea

Punând în aluat pentru pâine şi prescuri apă de la izvorul tău binecuvântat, unele femei credincioase care trăiau aproape de mănăstirea ta au văzut cum aluatul dospeşte fără drojdie, pentru a se vădi darul dat ţie de la Dumnezeu. Şi noi, ştiind că lucrarea faptelor noastre bune creşte prin mijlocirea ta, Îl lăudăm pe Dumnezeu, cel ce ţi-a trimis harismele, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

„Nenumărate sunt minunile cuviosului David. Nu mi-ar ajunge nici hârtia, nici cerneala şi nici timpul ca să scriu minunile făcute de sfânt în fiecare zi”, mărturisea cuviosul stareţ Iacov în faţa pelerinilor veniţi să ţi se închine, pentru a le spori credinţa lor în ajutorul tău. Şi noi, crezând cuvintele sale, nu uităm să-ţi aducem cântare de mulţumire:
Bucură-te, că ne aduci mângâiere în toate nevoile;
Bucură-te, că prin mijlocirile tale ne ştergi lacrimile;
Bucură-te, că mlaştinile din satul Diesto le-ai secat;
Bucură-te, că mulţimea de ţânţari de acolo o ai îndepărtat;
Bucură-te, cel ce îi ajuţi pe cei care nu au unde să locuiască;
Bucură-te, că te rogi pentru cei lipsiţi, ca toate cele de trebuinţă să le primească;
Bucură-te, că întristarea din inimile noastre o alungi;
Bucură-te, că viforul necazurilor de la noi îl îndepărtezi;
Bucură-te, că ai adus şi aduci bucurie celor credincioşi;
Bucură-te, că, urmând ţie, ucenicii tăi i-au ajutat pe cei necăjiţi;
Bucură-te, că ne înveţi unii pe alţii cu iubire nefăţarnică să ne iubim;
Bucură-te, că mulţimea minunilor tale o mărturisim;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 8-lea

Rugându-ţi-se cu credinţă bunica micuţului Vasile, care era surd din naştere şi ungându-l cu ulei de la candela ta, copilul a început să audă. Iar apoi bunica,

auzind în somn o voce care a îndemnat-o să citească viaţa şi minunile tale, s-a bucurat, văzând cum Dumnezeu îi îndeamnă pe creştini să ceară ajutorul sfinţilor Săi şi a cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Am aflat despre minunea cu pruncul Ioan, despre care doctorii spuneau că poate muri şi că este cu neputinţă să se însănătoşească. Ştim că ai stat împotriva femeii care voia să plece din spital, lipsindu-i fără să vrea pe părinţii pruncului de cartea cu viaţa şi minunile tale. Iar aceştia, citind-o, i-au rugat pe părinţii de la mănăstirea ta să se roage pentru prunc şi acesta s-a tămăduit. Pentru care îţi zicem ţie:
Bucură-te, că îi ajuţi pe oameni să afle despre facerile tale de bine;
Bucură-te, că tu eşti cel ce ne îndemni să citim despre tine;
Bucură-te, că, datorită ţie, pruncul Ioan a rămas în viaţă;
Bucură-te, că pentru aceasta mulţi s-au întărit în credinţă;
Bucură-te, că aceştia s-au ruşinat de greşeala lor;
Bucură-te, că a putut să meargă după ce la mănăstirea ta s-a închinat;
Bucură-te, că prin aceasta calea vindecării ni s-a arătat;
Bucură-te, că pe măicuţa Atena degrabă o ai tămăduit;
Bucură-te, că părinţii ei şi-au ţinut făgăduinţa şi la tine au venit;
Bucură-te, că ei ne îndeamnă să venim şi noi în a ta mănăstire;
Bucură-te, că pelerinilor pentru jertfelnicia lor le aduci răsplătire;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 9-lea

Aflându-se în primejdie de moarte, micuţa Elena a primit ajutorul tău, iar doctorii, văzându-se neputincioşi să înţeleagă ce s-a întâmplat, au spus: „Nu ne rămâne decât să ne rupem diplomele”. Şi noi, văzând în această mărturisire că la Dumnezeu este cu putinţă ceea ce la oameni este cu neputinţă, Îi aducem cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Greu le este oamenilor să ducă fără cârtire crucea bolii şi ispita deznădejdii le încearcă sufletul îndurerat. Dar, având nădejde în Hristos şi în ajutorul Maicii Sale şi al tuturor sfinţilor, creştinii primesc cununa pentru răbdarea lor. Şi, aflând mulţimea tămăduirilor săvârşite de tine, îţi cântăm:
Bucură-te, că aduci nădejde unde doctorii spun că nu mai este nădejde;
Bucură-te, cel ce îndepărtezi de la noi gândurile de deznădejde;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale dobândim vreme de pocăinţă;
Bucură-te, că ne arăţi că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă;
Bucură-te, că alungi durerea din mădularele bolnave şi aduci mângâiere;

Bucură-te, că icoana ta făcătoare de minuni e plină de ofrande de mulţumire;
Bucură-te, cel ce pe fetiţa cu picioarele paralizate ai ajutat-o să meargă;
Bucură-te, că, ştiind aceasta, cei neputincioşi la ajutorul tău aleargă;
Bucură-te, că, prin darul lui Dumnezeu, multe feluri de boli ai vindecat;
Bucură-te, că prin tine, credinţa noastră s-a întărit;
Bucură-te, că celor aflaţi în primejdie de moarte năprasnică le vii în ajutor;
Bucură-te, că pentru cei care părăsesc viaţa cea trecătoare eşti mijlocitor;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 10-lea

O fetiţă pe nume Maria avea leucemie şi mult se mâhneau părinţii ei din pricina aceasta. Dar, aflând de grabnicul tău ajutor, mama ei a luat-o pe copilă în braţe şi ridicând-o ca pe o ofrandă, a zis: „Sfinte al meu David, fă-mi bine copilul!” Şi îndată fiica ei s-a tămăduit, iar mai apoi au venit la mănăstire să-ţi mulţumească şi să-I înalţe Domnului cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Cine poate spune câţi copii suferinzi au aflat uşurare prin rugăciunile tale sau câte lacrimi ai şters prin darul pe care l-ai primit de la Dumnezeu? Ai ajutat mulţime de prunci să vadă lumina zilei, ai ajutat mulţime de copii să scape de boli de tot felul. Şi părinţii lor, pricepând că prin tine Dumnezeu a adus sănătate în locul bolii, ţi-au adus mulţumiri cu prisosinţă, iar noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, împreună rugătorule cu soţii care nu au copii;
Bucură-te, că alungi deznădejdea din inimile lor;
Bucură-te, că tămăduieşti pântecele bolnave ale femeilor;
Bucură-te, că Dumnezeu le trimite prunci pentru rugăciunile tale;
Bucură-te, că părinţii care îşi văd copiii crescând îţi aduc mulţumire;
Bucură-te, că nu numai cei bolnavi, ci şi apropiaţi ai lor aleargă la tine;
Bucură-te, că îi vindeci şi pe cei cu mintea rătăcită;
Bucură-te, că cei slabi la minte dobândesc înţelepciune;
Bucură-te, că pruncii care se nasc bolnavi află tămăduire;
Bucură-te, că luminezi minţile doctorilor credincioşi prin rugăciune;
Bucură-te, că nu rămâne fără răspuns nici o rugăciune către tine;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 11-lea

Greu fiind încercat de boală, cuviosul Stareţ Iacov ţi s-a rugat: „Sfinte al meu David, vino repede să mă ajuţi. Şi în drum spre spital, când treci prin Procopie, ia-l şi pe Sfântul Ioan Rusul cu tine. Veniţi să mă ajutaţi acum, că sunt în primejdie!”. Şi, nădăjduind în ajutorul vostru, a zis cu suflet umilit: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

De cerească cercetare s-a învrednicit părintele Iacov, căci te-a văzut în spital împreună cu Sfântul Ioan Rusul şi te-a auzit spunându-i: „Nu-ţi fie frică, am venit să te ajutăm”. Şi noi, uimindu-ne de credinţa sa şi de iubirea pe care i-aţi arătat-o venind la el şi ocrotindu-l, ne umplem de bucurie şi îţi cântăm:

Bucură-te, că frica din suflete năpăstuite o alungi;
Bucură-te, că rugăciunile celor cu inimă curată le asculţi;
Bucură-te, că îi ajuţi şi pe cei care de minunile tale nu au auzit;
Bucură-te, că împreună cu Sfântul Ioan Rusul la patul bolnavilor ai venit;
Bucură-te, cel ce de legăturile diavoleşti ne izbăveşti;
Bucură-te, că puterea farmecelor şi a blestemelor o nimiceşti;
Bucură-te, că prin tine visele cu care diavolii vor să ne înfricoşeze se risipesc;
Bucură-te, stavilă celor ce împotriva noastră uneltesc;
Bucură-te, văzând că urmaşii tăi pe urmele tale au călcat;
Bucură-te, cel ce împreună cu stareţul Iacov de multe ori te-ai arătat;
Bucură-te, că rânduiala vieţuirii în sfinţenie până la noi s-a îndătinat;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 12-lea

„În întunericul de acum este nevoie nu numai de un înaintemergător, ci de mai mulţi, care să propovăduiască pocăinţa şi să-L facă pe Iisus cunoscut în ochii lumii”, i-ai spus mamei tale, care încerca să domolească râvna ta pentru cele sfinte. Iar în vremea noastră nevoia de propovăduitori este şi mai mare, pentru că s-a înmulţit desfrâul şi apostazia, şi puţine glasuri se mai aud cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Purtăm în cugetele noastre povaţa ta, sfinte, că aşa cum cel mai mare dascăl se face ucenicul lui Hristos, tot aşa cel din urmă dintre creştini trebuie să fie apostol. Că multe lucruri ştim, dar nu le facem şi preferăm să cerem mulţime de sfaturi în loc să începem să punem în lucrare ceea ce ştim deja. Ajută-ne, cuvioase, să nu ne lăsăm biruiţi de patima făţărniciei, ci să punem început bun, zicându-ţi:

Bucură-te, că făgăduinţele făcute Domnului ne înveţi să le plinim;
Bucură-te, primind laudele noastre, ale păcătoşilor;
Bucură-te, că ne chemi să urcăm fără şovăire pe scara virtuţilor;
Bucură-te, că asemenea Sfântului Ioan Botezătorul ai dus viaţă îngerească;
Bucură-te, prieten al celor care se străduiesc să se mântuiască;
Bucură-te, bucurie a credincioşilor care te cinstesc;
Bucură-te, mijlocitor pentru noi în faţa tronului dumnezeiesc;
Bucură-te, alăută a pocăinţei, care întorci sufletul de la cele pământeşti;
Bucură-te, lumină trimisă de Dumnezeu să ne arate calea spre lăcaşurile cereşti;

Bucură-te, că mulţumirile noastre pentru toate facerile de bine le-ai primit;
Bucură-te, cel ce ca un soare în viaţa noastră ai răsărit;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, cuvioase părinte David, primind această puţină rugăciune a noastră, vino degrabă în ajutorul nostru. Suntem slabi şi neputincioşi, sfinte al lui Dumnezeu şi nimic nu putem face prin puterea noastră, dar credem că nu vei lăsa rugăciunile noastre fără răspuns, ci ne vei ajuta ca prin aceste încercări prin care trecem să punem început bun mântuirii şi să-I cântăm lui Dumnezeu, celui ce te-a acoperit cu harul Său: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Înger în trup a fost Sfântul Ioan Botezătorul, iar mai apoi, înger în trup te-ai arătat şi tu, cuvioase. Din copilăria ta, de multe ori te-ai învrednicit să vorbeşti cu Înaintemergătorul Domnului, care ţi-a fost dascăl ceresc şi a binecuvântat anii tinereţii tale, iar noi, neştiind să-I mulţumim cum se cuvine lui Dumnezeu pentru un asemenea dar primit prin tine, îţi zicem:
Bucură-te, stâlp al rugăciunii şi al nevoinţei;
Bucură-te, floare plină de mireasma Raiului;
Bucură-te, a sufletelor necăjite dulce alinare;
Bucură-te, a celor care te cheamă în ajutor mângâiere;
Bucură-te, nădejde a celor biruiţi de deznădejde;
Bucură-te, liman al călătorilor aflaţi în primejdie;
Bucură-te, comoară de mare preţ a celor lipsiţi;
Bucură-te, că eşti iscusit doctor fără de arginţi;
Bucură-te, călăuză spre cerească Împărăţie;
Bucură-te, pildă de virtute şi de smerenie;
Bucură-te, tainic sfătuitor al pustnicilor;
Bucură-te, odor dăruit de Dumnezeu creştinilor;
Bucură-te, cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!

Condacul 1
Veniţi, cei ce sunteţi robi ai lui Hristos, veniţi, cei ce o cinstiţi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, veniţi, cei ce îl cinstiţi pe Ioan Botezătorul, să ne rugăm împreună cu Sfântul cuvios David, făcătorul de minuni şi să-i cântăm: ***Bucură-te, cuvioase David, vrednic urmaş al Înaintemergătorului!***

Şi aceste rugăciuni:

Rugăciune către Sfântul cuvios David din Evvia

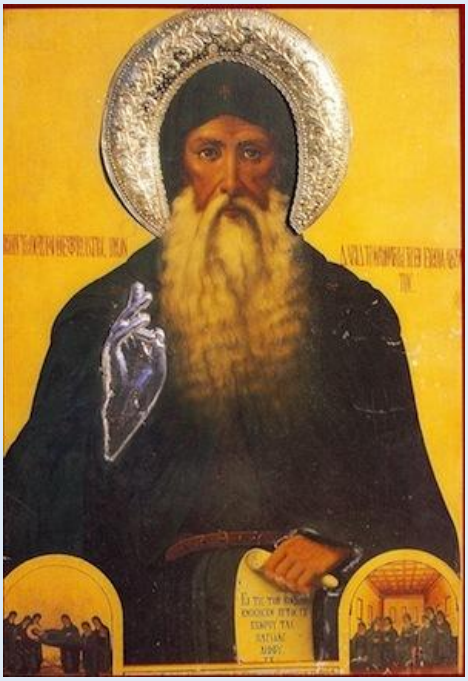

O, robule al lui Hristos, cuvioase David, la tine alergăm acum, în vremea necazului. Valurile ispitelor s-au ridicat asupra noastră şi norii deznădejdii vor să ne înfricoşeze. Dar avem credinţă că nu ne vei lăsa să fim biruiţi de puterile diavoleşti. Vino în ajutorul nostru, cum ai venit în ajutorul atâtor oameni întristaţi. Vino în ajutorul nostru, cum ai venit în ajutorul mulţimii de bolnavi. Vino în ajutorul nostru, cum ai venit ori de câte ori ai fost chemat cu credinţă de către credincioşii care mai apoi s-au bucurat de minunile tale. Şi chiar dacă şi în acest ceas al rugăciunii, vrăjmaşul diavol se luptă să ne strecoare în suflete duhul îndoielii şi al necredinţei, noi cu smerenie mărturisim puţinătatea credinţei noastre, dar mărturisim şi nădejdea pe care o avem în mijlocirile tale.

A strigat oarecând către Hristos tatăl copilului chinuit de diavol: „Cred, Doamne, ajută necredinţei mele”. Aşa strigăm şi noi acum: Credem, cuvioase David, ajută necredinţei noastre. Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, să fim tari şi statornici în credinţă şi să punem cele cereşti înaintea celor pământeşti. Şi ducând lupta cea bună pentru mântuire, să-ţi mulţumim în toate zilele vieţii noastre că te avem grabnic ajutător şi ocrotitor, şi să lăudăm până la suflarea cea de pe urmă Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune către Sfântul cuvios David pentru cel bolnav

Cuvioase David, mare făcătorule de minuni, în tine ne punem nădejdea acum, când (numele) este greu încercat de boală. Alină-i durerea, potoleşte-i fierbinţeala, dăruieşte-i sănătate sufletească şi trupească. Degeaba ne-am pus nădejdea numai în doctori şi în leacurile lor, căci nădejdea noastră a fost ruşinată. Dar acum, cunoscându-ne greşeala, ne punem nădejdea în Dumnezeu, având credinţa că ne va trimite ajutorul Său. Şi pe tine te rugăm, cuvioase, cel ce te bucuri de frumuseţile cereşti în soborul sfinţilor, ajută-l pe (numele), potolind suferinţa lui şi aducând în sufletul lui mângâiere.

Ai ajutat mulţi copii bolnavi, ai ajutat mulţi creştini ce pătimeau de feluri de boli. Oare acum îţi vei întoarce faţa de la noi, din pricina păcatelor noastre? Nu, cuvioase, să nu faci aceasta, ci să te milostiveşti spre noi, ca să nu se împuţineze credinţa noastră. Şi nu doar pentru robul lui Dumnezeu (numele) ne rugăm ţie, ci pentru toţi cei care se află pe patul bolii, cunoscuţi şi necunoscuţi. Ai grijă de ei şi de doctorii lor, călăuzindu-i să facă cele de folos pentru cei aflaţi în suferinţă.

Ai grijă, cuvioase, de toţi cei care se roagă ţie cu credinţă, alungând de la sufletele lor toată ispita şi necazul. Înmulţeşte minunile tale, cuvioase David, ca prin mijlocirile tale să fie lăudat Dumnezeu Cel adevărat: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

Şi se face otpustul.

Paraclisul Sfântului cuvios David

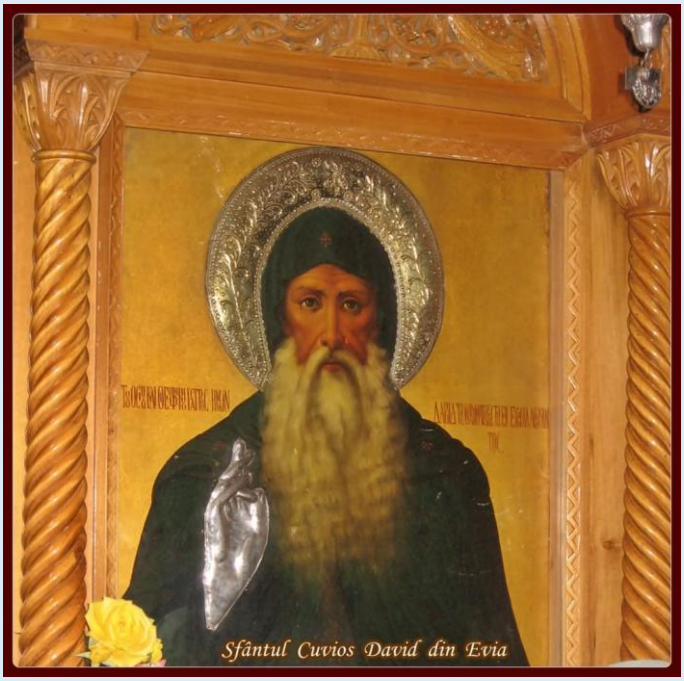

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Către slujitorul cel fierbinte al Mântuitorului şi mijlocitorul cel neadormit al nostru către Domnul; către ajutătorul cel grabnic al tuturor celor din nevoi, să alergăm acum noi cei împovăraţi de păcate, strigând cu credinţă: Sfinte Părinte David, tămăduieşte, rugămu-ne, mulţimea bolilor şi a neputinţelor noastre şi ne izbăveşte de necazurile ce ne împresoară, pe noi cei ce scăpăm sub a ta ocrotire . (de 2 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului cuvios David

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Desfătându-te, părinte, de lumina cea întreit strălucitoare, umplutu-te-ai de lumină, de Dumnezeu purtătorule; cu ale tale sfinte mijlociri, alungă negura sufletului meu şi cu a virtuţilor raze mă străluceşte.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Caută din înălţime cu bunătate, Davide de Dumnezeu insuflate, la cei ce alergăm cu credinţă la ale tale sfinte moaşte şi ne dăruieşte tuturor grabnicul tău ajutor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făclie luminoasă te-ai arătat celor ce rătăcesc în întunericul păcatelor. Scoate-ne şi pe noi, fericite, din desişul patimilor şi ne du, rugămu-ne ţie, la limanul cel neînvăluit al mântuirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sălaş strălucitor al curăţiei fiind, Fecioară prea curată, rogu-mă să-mi curăţeşti a inimii şi minţii mele întinăciune, precum şi împătimirea cea cumplită a sufletului meu, cu a ta fierbinte mijlocire.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvor nesecat de minuni te-ai făcut nouă, părinte cuvioase, revărsând cu îmbelşugare ape tămăduitoare, celor ce se ard cumplit de a patimilor văpaie.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduieşte-ne ca un bun durerile trupeşti şi alină întristarea sufletelor noastre, a celor ce alergăm la tine, părinte mult-milostive.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbândă în viaţă şi mângâiere în nevoi, uşurare de ispite şi slobozire de păcate ne dăruieşte, părinte fericite, nouă celor ce am dobândit mijlocirea ta fierbinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fecioară prea curată, ceea ce eşti împodobită cu picături de soare, luminează-mi şi mie, rogu-mă, a sufletului meu întunecare şi a minţii mele orbire.

Izbăveşte-ne din toată primejdia, cuvioase părinte Davide şi de toată boala ne vindecă pe noi, cei ce cu credinţă alergăm la a ta folosire.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul zice ectenia.]

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu de-adinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Apărător neadormit şi turn nebiruit te-ai arătat înţelepte, celor ce cu credinţă aleargă la tine şi cu umilinţă îţi strigă: Davide, de Dumnezeu purtătorule, vino degrab şi din primejdii ne slobozeşte, ca cel ce stai pururea înaintea Sfintei Treimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Următor înflăcărat te-ai făcut, părinte, sfinţilor celor de demult; cu care împreună te roagă să se izbăvească turma ta de orice întristare.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ce aleargă cu credinţă şi se închină moaştelor tale, sfinte, izbăveşte-i de nevoi şi de orice împresurare şi boală necruţătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mănăstirea ta, cuvioase Davide şi toată latura de primprejur, apărător nebiruit te-a dobândit. Vino degrab şi la noi smeriţii, rugămu-ne ţie, sfinte şi ne izbăveşte de ale celui rău ispite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Luminare cugetului şi umilinţă inimii dăruieşte-mi, Fecioară, mie robului tău şi nevătămat mă păzeşte de ale şarpelui sminteli cu rugăciunile tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzându-mă vrăjmaşul pe mine dezgolit de îmbrăcămintea nestricăciunii, a aruncat în prăpastia căderilor sufletul meu, ci mă rog ţie, sfinte, tinde-mi mână de ajutor şi mă scoate la lumină.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De mulţimea ispitelor primejduindu-se corabia sufletului meu, către tine, părinte, ridic ochii minţii şi cu suspinuri te rog: scoate-mă pe mine cel învăluit din adâncul pierzării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mă apropii de tine, părinte, eu cel rănit de mulţimea păcatelor şi lipsit de tot ajutorul omenesc, ci caută cu milostivire spre robul tău şi-mi trimite cu îmbel-şugare ploaia vindecărilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ia aminte, Stăpână, la rugăciunea robului tău, care mult a greşit şi în noianul păcatelor cumplit a căzut şi mă povăţuieşte şi pe mine la limanul mântuirii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, ci ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curgeri de tămăduiri ne izvorăşti pururea, nouă celor ce alergăm la tine, părinte, din care adăpându-ne, ne răcorim de văpaia bolilor şi a păcatelor noastre.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mine cel ce sunt rănit de sabia păcatului şi zac părăsit în prăpastia pierzării, nu mă trece cu vederea, părinte milostive, ci toarnă şi peste rănile mele vinul şi untdelemnul milostivirii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfeşnic mult luminos care străluceşti în toată lumea şi răspândeşti pretutindenea razele minunilor tale, te-a pus Dumnezeu în mănăstirea ta, de unde străluceşte-ne şi nouă lumina adevăratei pocăinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Potoleşte-mi viforul primejdiilor ce mă împresoară şi viscolul cel cumplit al gândurilor mele şi mă povăţuieşte, prea curată Fecioară, la limanul cel neînvăluit al mântuirii.

Apoi: Izbăveşte-ne din toată primejdia, cuvioase părinte Davide şi de toată boala ne vindecă pe noi cei ce cu credinţă alergăm la a ta folosire.

Caută cu milostivire cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul zice ectenia.]

Sedealna, glasul al 2-lea: Pe cei ce scapă la a ta caldă mijlocire şi se închină cu credinţă moaştelor tale, părinte, izbăveşte-i de toată răutatea şi de ale şarpelui ispite şi sminteli, căci pe tine te-am dobândit solitor neadormit către Domnul.

Prochimenul: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.
Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?

Evanghelia după Matei:

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi găsi odihna sufletelor voastre căci jugul Meu e bun şi povara Mea e uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile cuviosului Tău David, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: "Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău."

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Mare apărător te are pe tine latura Eubeii şi acoperământ şi scăpare întemeiată te-a dobândit mănăstirea ta, cuvioase părinte Davide, care se bucură având vistieria moaştelor tale. Pentru aceasta dăruieşte ajutorul tău, alinare în boli şi izbăvire de ispite celor ce aleargă cu credinţă şi se închină cu evlavie cinstitei icoanei tale.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi intru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.*]

[*Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).*]

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstitele tale moaşte, Davide, fericite, izvorăsc sănătate trupurilor şi sufletelor, şi sting flacăra bolilor şi a întristărilor celor care strigă: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Meşteşugirile cele rele ale vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi, zădărniceşte-le, părinte cuvioase şi ne întăreşte neclătinaţi pe piatra pocăinţei, ca să strigăm neîncetat: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bolnavilor tămăduitor şi celor din primejdii izbăvitor, celor mâhniţi mângâietor şi celor slabi sprijinitor, te-ai făcut, Sfinte părinte Davide, care într-un glas strigă: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Viaţă curată şi minte luminată, inimă smerită şi duh de pocăinţă dăruieşte-ne, Fecioară, ca să ne învrednicim a dobândi viaţa cea fericită şi a striga: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să nu mă laşi, părinte, lipsit de ajutorul tău, căci viaţa mea s-a umplut de greşale şi ca o sarcină mă trage întru adâncul pierzării ci tinde-ţi mâna ta şi mă scoate la lumină.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apele darului tău, fericite, varsă-le peste sufletul meu ticălos şi peste trupul meu cel bolnav, dăruindu-mi iertare şi curăţire, ca să te binecuvântez în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Hristoase Dumnezeule, să nu ne pierzi pe noi întru mânia Ta, nici să ne pedepseşti după faptele noastre, ci primeşte solitor pentru noi, pe prea cuviosul David, robul Tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Spală-mi sufletul, curată, cu picăturile milostivirii tale şi cu mulţimea lacrimilor mele şi mă îmbracă în haina nestricăciunii dăruindu-mi veselia mântuirii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L intru toţi vecii.

Irmosul: Pe Împăratul ceresc, pe care Îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, noi cei izbăviţi prin tine, slăvindu-te cu cetele cele fără de trup.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine va putea lăuda viaţa ta, fericite părinte şi cine va spune mulţimea minunilor tale, pe care le reverşi tuturor credincioşilor, care năzuiesc la a ta ocrotire.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părinte cuvioase Davide, să nu ne uiţi pe noi robii tăi, cei ce stăruim în rugăciune către tine şi cerem milostivirilor tale, şi mijlocire la judecată, ca părtaşi luminii să ne facem.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucură-te, făclie luminoasă; bucură-te, limanul cel mântuitor; bucură-te, reazem neclintit; bucură-te, avuţie nejefuită a credincioşilor; bucură-te, mângâietorul celor întristaţi; bucură-te, tămăduitorul celor bolnavi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce eşti scăparea creştinilor, Fecioară prea curată şi ajutătoarea cea tare a celor ce aleargă la tine roagă-te împreună cu dumnezeiescul David, ca să dobândim cu toţii cerească veselie.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**:

Pe cel din pruncie dăruit Mântuitorului Hristos şi care apoi a strălucit în lume, petrecând viaţă îngerească, pe David cel minunat, în laude să-l cinstim.

Bucură-te, al cuvioşilor următor şi al slavei lor moştenitor, Davide purtătorule de Dumnezeu, care de curând te-ai arătat slujitorule credincios al Domnului.

Se bucură duhovniceşte Locrida, patria ta, de slava ta cea minunată, părinte prea alese; se veseleşte şi Eubeea îmbogăţindu-se cu sfintele tale moaşte.

Vas ales al Duhului, te-ai făcut prin viaţă pustnicească, părinte cuvioase, pentru aceasta ai dobândit darul facerii de minuni spre a noastră mântuire.

Bucură-te, al mănăstirii tale cald apărător şi al tuturor creştinilor grabnic mijlocitor; bucură-te, al bolnavilor tămăduitor şi al întristaţilor mângâietor, Davide părintele nostru.

Dăruieşte-ne ca un milostiv, Davide cuvioase, împlinire cererilor şi iertare de greşale, nouă, celor ce cu căldură scăpăm la dumnezeiescul tău ajutor.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli, cuvioase părinte Davide şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuiască pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta

este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi **troparele**, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, ca nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi; miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale, şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi ecteniile şi otpustul, după care cântăm:

Glasul al 2-lea: Pe toţi cei ce aleargă cu căldură la mijlocirea ta, părinte şi se închină cu credinţă la sfintele tale moaşte cele izvorâtoare de minuni, slobozeşte-i de toate nevoile şi tămăduire le dăruieşte, căci ajutător al nostru te-am dobândit, cuvioase părinte Davide, împreună şi cald apărător, şi către Domnul grabnic mijlocitor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sursa: **https://doxologia.ro/paraclise/paraclisul-cuviosului-david-din-evvia**

Slujba la pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru David, cel ce s-a nevoit în insula Eubeei

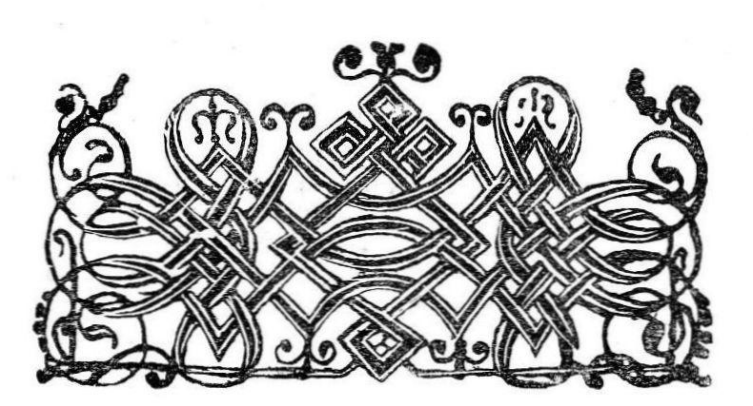

La Vecernia mică

Punem **stihirile** pe 4, glasul 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când din sfinţită rădăcină, floare cu bun miros crescut-ai, Davide fericite, atunci din tinereţe, cu totul însuflat de Domnul te-ai arătat, cu pomenirea morţii şi cu Duhul Sfânt îndreptând cugetul tău. Pentru aceea, în vârsta bărbăţiei înaintând, lucrător iscusit al bunătăţilor vârstei celei duhovniceşti te-ai aflat.

Când al Domnului Botezător în chip văzut arătatu-s-a ţie, la viaţa cea îndumnezeită chemându-te, atunci cu veselie i-ai urmat şi în biserica aceluia, Cuvioase, cu căldură ai adăstat, tuturor mai înainte vădind a ta strălucire. Pentru aceea şi cel ce te-a născut, aflându-te, de arătarea chemării tale celei cereşti, înţelepţeşte s-a uimit.

Când prin bună-voirea cea dumnezeiască, părinte, ca un alt înger în Eubeea ai venit, atunci Mântuitorului zidit-ai mânăstire de suflete mântuitoare, organ însufleţit al harului dumnezeiesc, purtătorule de Dumnezeu, Davide. Întru care racla moaştelor tale râuri de tămăduiri izvorăşte, celor ce cu credinţă aleargă la acoperământul tău.

Se bucură Locrída, patria ta, vlăstar dumnezeiesc câştigându-te şi laudă prea mare, iar a Eubeei insulă mai vârtos de tine se veseleşte şi se mângâie, Davide teofore, slavă sieşi aflându-te şi apărător adevărat, cela ce dintru toată stricăciunea izbăveşti pe dânsa. Pentru aceea amândouă, părinte, cinstesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din tinereţe lepădând, părinte, cu adevărat, desfătarea frumuseţii celei pământeşti, lui Hristos cu toată dorirea ai urmat; şi la bunătăţile cuvioşilor celor de demult ajungând, plinit-ai viaţă îngerească şi cu multe daruri de Dumnezeu ai fost slăvit. Căruia şi mijloceşte, rugămu-ne, Davide teofore, pentru cei ce te slăvesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Rugăciunile celor păcătoşi primind, şi suspinul celor scârbiţi netrecând cu vederea, Preasfântă Fecioară, roagă-te Celui născut din curat pântecele tău, să ne mântuiască pe noi.

La stihoavnă

Se pun **stihirile** acestea, glasul 2:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Cu adevărat, precum soarele ai strălucit în lume, cu razele bunătăţilor tale şi pe toţi ai luminat, Davide, care te cinstesc pre tine.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Se bucură foarte sfântă mânăstirea ta, Davide purtătorule de minuni, pe tine măsură şi chip al vieţii celei îmbunătăţite avându-te.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte.

Cu puterea cea nematerialnică, vindecări mântuitoare izvorăşte cinstit capul tău, celor ce te laudă, Davide făcătorule de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. (a Treimii)

Părinte, împreună cu Fiul şi cu Duhul Sfânt, Treime Preasfântă, lumea miluieşte-o, pentru rugăciunile cuviosului Tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Pe Cuvântul cel întrupat ai avut în pântece şi negrăit ai născut, Fecioară, pe Hristos, Ziditorul tuturor, Mântuitorul lumii.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel

Sfinte Dumnezeule...

Troparul din Vecernia mare şi otpustul.

La Vecernia mare

După obişnuitul psalm, Fericit bărbatul....

La Doamne, strigat-am..., punem **stihirile** pe 6, glasul 4:

Podobie: Ca pre un viteaz între mucenici, purtătorule de chinuri Gheorghe...

Lui Hristos închinându-te din cea tânără vârstă, umplutu-te-ai de lumina harului, Davide prea fericite şi nevoitor îndumnezeit cu adevărat te-ai arătat, cu ostenelile înfrânării curăţind sufletul şi trupul, purtătorule de Dumnezeu. Pentru aceasta, slăvit ai fost cu harul Mângâietorului.

Auzit-ai glasul harului Înaintemergătorului şi acestuia cu dumnezeiască iubire urmând, prunc fiind cu trupul, iar întru cugetare desăvârşit, cu limpezime mai înainte ai arătat chemarea ta cea cerească, Davide cuvioase. Căci ca un înger ai vieţuit, părinte şi Bisericii lui Hristos luminător te-ai arătat, cu lumină nouă.

Pe mlădiţa Locrídei şi lauda Eubeei, slava călugărilor, izvodul bunătăţilor, organul înţelepciunii şi cămara prea vestită, cu bun nume, a dragostei celei după Hristos, pe David cel de Dumnezeu purtător, cu lamura cântărilor acum să-l încunună, ca pe solitorul nostru către Domnul.

Alte **stihiri**, glasul 8:

Podobie: Ce vă vom numi pe voi, sfinţilor? Heruvimi, că întru voi s-a odihnit Hristos? Serafimi, că neîncetat L-aţi prea mărit pe El? Îngeri, că de trup v-aţi lepădat? Puteri, că lucraţi cu minunile? Multe sunt numirile voastre! Şi mai multe darurile! Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Ce te vom numi, o, Davide? Gura dragostei dumnezeieşti sau al neamurilor îndreptător? Îndrumător al monahilor sau dascăl înţelept? Stea, din Locrída răsărită, luminător prea strălucit al Eubeei? Multe sunt îndreptările tale şi minunate darurile tale. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Cine va putea spune după vrednicie nevoinţele tale, părinte şi darurile tale cele dumnezeieşti? Cursele diavolilor şi uneltirile lor? Ale necredincioşilor hule şi chinuirile ce vitejeşte ai răbdat, Davide cuvioase? Pentru aceea acum te fericim şi cu dorire strigăm către tine: roagă-te să se mântuiască sufletele noastre!

Ale credincioşilor boli şi dureri grele, racla moaştelor tale tămăduieşte şi alungă de la oameni posomorârea diavolească. Pentru aceea, la cinstit capul tău căzând, bogăţie de tămăduiri luăm şi cu evlavie strigăm către tine: Davide, podoaba părinţilor, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Astăzi ca o stea nou-arătată răsărit-a pomenirea cuviosului David, cu razele cele înţelegătoare luminând pe credincioşi. Căci ca un fiu al luminii viind, cu lumina dumnezeieştilor porunci a îndreptat pe cei ce strigă către dânsul: bucură-te, cel ce din mică vârstă te-ai afierosit lui Dumnezeu şi cu lucrările tale, chemarea dată ţie minunat ai arătat. Bucură-te, al călugărilor chip şi tâlcuitorul prea iscusit al vieţii celei duhovniceşti. Bucură-te, podoaba Locrídei, a Eubeei slavă şi păzitor, a Bisericii stea, care luminezi toate marginile. Ca cela ce ai îndrăzneală către Domnul, părinte, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul născut, acelaşi din tine, curată, a ieşit negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut. Pe Acela roagă, curată, cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

Paremiile:

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire

(Cap.3,1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de dânsele, munca. Părutu-s-a întru ochii celor nepricepuţi a muri şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor şi mergerea de la noi sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că înaintea feţii oamenilor de vor lua şi munca, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat Luişi vrednici. Ca aurul în ulcea i-a lămurit pe ei şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării Sale vor străluci şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi şi vor stăpâni popoarele şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire

(Cap. 5,15 - 6,3)

Drepţii în veci vor fi vii şi întru Domnul plata lor şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Prea Înalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei şi stema frumuseţii din mâna Domnului, că cu dreapta Sa va acoperi pe ei şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-Se-va în zaua dreptăţii şi-Şi va pune Luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie şi va da război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nemeritoare săgeţile fulgerelor şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din mânia cea zvârlitoare de pietre, pline se vor arunca grindine. Întări-se-va asupra lor apa mării şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii şi ca un vifor va vântura pe ei. Şi va pustii tot pământul fărădelegea şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi, dar, împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă, judecătorii marginilor pământului. Luaţi în urechi, cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru popoarele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea şi putere de la Cel Prea Înalt.

Din Înţelepciunea lui Solomon citire

(Cap. 4,7-15)

Dreptul, de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţele sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi căruntele sunt înţelepciunea oamenilor şi vârsta bătrâneţelor viaţă nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înşelăciunea să înşele sufletul lui.Că râvna răutăţii întunecă cele bune şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a plinit ani îndelungaţi. Că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta S-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul

răutăţii. Şi popoarele văzând şi necunoscând, nici puind în gând una ca aceasta. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Cântăm aceste **idiomele**, glasul 1:

Bucură-te, întru Domnul, insulă a Eubeei, că te-ai îmbogăţit cu David cel cuvios, ca şi cu o comoară cerească. Căci cu dumnezeiasca purtare de grijă întru tine fiind călăuzit şi viaţa petrecând, s-a făcut ţie dascăl îndumnezeit şi îndreptător spre cele bune. Iar lepădând cele de aici, grabnic apărător îţi este şi înaintea lui Hristos fierbinte solitor. Şi pe sfânt capul său, ca pe o sfântă mângâiere înconjurând, de sfintele daruri ale aceluia desfătându-te, strigi: Davide fericite, roagă-te neîncetat să se mântuiască cei ce te fericesc!

Glas 2: **D**in pruncie predându-te Mântuitorului, Aceluia sihăstreşte ai urmat, Davide, de Dumnezeu înţelepţite. Că de vederea sfântă a harului Înainte-mergătorului fiind învrednicit, a aceluia viaţă ai râvnit, de dumnezeiasca iubire fiind aprins, şi cu bogăţia înţelepciunii împodobit. Şi chip al vieţii celei bune, însuţi arătându-te, mulţime de următori avut-ai şi râvnitori ai lucrărilor tale. Căci Hristos te-a slăvit, slăvite, prin nevoinţa ta.

Glas 3: **C**ele de pe pământ lăsând, iar de cele de sus dorind şi pe dânsele plinind lui Hristos plăcut-ai, părinte cuvioase, şi în Eubeea venind, plin de Duh Sfânt, biserică cinstită ai înălţat Mântuitorului, Celui ce în Tabor a strălucit, îndumnezeite văzător al dumnezeieştilor lumini. Şi mânăstire sufletelor săvârşind, către ucenici grăiai: „să ne schimbăm, o, fiilor cu schimbarea cea bună, răpindu-ne mintea din lume, ca asemenea lui Hristos să ne aflăm şi la bunătăţile cele veşnice să suim”.

Glas 4: **P**e apărătorul în primejdii şi al bolilor grabnic tămăduitor, pe David cel fericit, astăzi bine să-l lăudăm. Că de primejduirile aproapelui grijitu-s-a şi bunătăţile cele cuvioase lucrând, mai vârtos ca soarele a strălucit. Şi cu puterea tămăduirilor fiind învrednicit, tuturor credincioşilor, fără pizmuire, cele cerute dăruieşte. Pentru aceea, către dânsul fierbinte să strigăm, zicând: Păzeşte, fericite, turma ta, nestricată de toată năvălirea potrivnicului şi de toată strâmtorarea!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Glas 5: **C**uvioase părinte, din mică vârstă dorit-ai slava vieţii celei curate, desfătările lumii lepădând. Pentru aceea şi cu Pavel grăiai: „cu Hristos împreună m-am răstignit, ci nu mai trăiesc eu, ci trăieşte întru mine Hristos”. Deci după vrednicie fiind slăvit, harul vindecărilor ai cules şi desfătarea de bunătăţile cele veşnice. Cărora şi pe noi ne învredniceşte, cu rugăciunile tale către Dumnezeu, Davide fericite, al cuvioşilor împreună vieţuitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară şi te mărim, credincioşii, după datorie, pe tine, cetatea cea nemişcată şi zidul cel nesurpat, şi folositoarea cea tare, şi scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Punem aceste **stihiri** podobnice, glasul 5:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu bun miros a pustniceştilor nevoinţe...

Bucură-te, a Locrídei mlădiţă, lauda cea sfinţită a Eubeei, icoana cuvioşilor celor de demult, desăvârşit întru purtări, şi chip al faptelor celor bune. Că pe urmele paşilor acelora, din tinereţe, cu de-adinsul umblând, cuvioase, tainicul cel bun al darurilor te-ai arătat şi organ al vieţii celei sfinte. Pentru aceea, plin de harurile Duhului te-ai aflat, vindecând pe cei care cer ajutorul tău cel grabnic, purtătorule de Dumnezeu Davide, cela care pentru toţi ceri mare milă.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Din mică vârstă bucurându-te întru Domnul, ca un dar prea scump dăruit ai fost chemării celei cereşti, a glasului Înaintemergătorului, că pe acesta chemându-te ai văzut. De atunci osebitu-te-ai pe sineţi de rudenii şi de patrie şi în multe locuri ai petrecut, către vârful bunătăţilor sârguind. Pentru aceea, ca un alt soare răsărit-ai, cuvioase, în Eubeea, de purtarea de grijă a harului fiind călăuzit, Davide purtătorule de Dumnezeu, şi dăruieşti ajutorul tău celor care-l cer.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte.

Cu înfrânarea şi necurmata rugăciune deplin curăţindu-te, sălaş luminat te-ai gătit şi biserică purtătoare de lumină, a strălucirii Tatălui celui în trei sori. De atunci

biserică sfântă zidit-ai Ziditorului şi sfinţită mânăstire a călugărilor, cele cuvioase osteneli ale tale săvârşind. Pentru aceea, turma ta cea mică şi clirosul tău cel sfânt, neadormit acoperă-i şi-i păzeşte, cu ajutorul tău cel prea puternic, purtătorule de Dumnezeu Davide, cerând pentru toţi mila cea dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniţi, Eubeea toată, împreună cu a insulelor ceată şi cetăţile, pe David cel vestit întru minuni, cu cântări să îl mărim; că răsărit-a ca o stea prea luminoasă, în vremurile din urmă, cu razele faptelor celor bune şi cu harul tămăduirilor, mulţimea credincioşilor luminând. Şi din primejdii pe mulţi slobozind, fiecăruia cele dorite pentru mântuire dăruieşte, cerând pentru toţi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui PreaÎnalt, rugăciunile robilor tăi primeşte-le, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană. Care tuturor curăţire de greşale dăruieşti, acum rugăciunile noastre primind, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel.

Trisaghion.

Troparul, glasul 3:

Podobie: Mărturisirea dumnezeieştii credinţe....

Mare slavă aflat-a Eubeea azi, pe prea slăvitul David cel dumnezeiesc, sălaş sfinţitelor fapte bune, şi lui Hristos următor adevărat, şi de un chip cuvioşilor toţi. Pentru aceea, părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu să se dăruiască nouă mare milă.

Altul. glasul 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa

dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Podoaba Locrídei şi făclia Eubeei, luminos te-ai arătat cu viaţa îngerească, Davide părinte cuvioase. Pentru aceea, celor care se apropie de sfânt capul tău, pururea împarţi tămăduiri şi sănătate după suflet şi după trup, ca unul ce ai îndrăzneală la Hristos, Cel ce te-a slăvit.

a Născătoarei:

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întru împreunare ne-amestecată întrupându-Se şi Crucea de bunăvoie pentru noi luând. Prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

Otpustul.

La Utrenie

După prima catismă, punem sedelnele acestea, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Răsărit-ai, înţelepte, în vremurile din urmă, ca soarele strălucitor, cu cinste viind şi cu razele vieţii tale sufletele noastre luminând, Davide cuvioase. Pentru aceea prăznuim dumnezeiască pomenirea ta, pe Hristos întru veselia inimii slăvind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Pe Dumnezeu mai presus de fire, pe Cela ce pentru a lumii prefacere, din fecioreştile-ţi sângiuri în chip cutremurător S-a întrupat, negrăit ai născut şi fecioară ai rămas după naşterea cea netâlcuită, Fecioară. Pe Acela roagă-L să mântuiască pe cei ce te măresc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, curată.

După a doua catismă, **sedelnele**, glas 3:

Podobie: Mărturisirea dumnezeieştii credinţe...

Dumnezeiască alăută a Mângâietorului te-ai făcut cu nevoinţa ta, şi pe mulţi la mântuire ai călăuzit, şi călugărilor dreptar te-ai arătat, şi puteri vindecătoare ai plinit. Ci pe Hristos Dumnezeu roagă, Davide cuvioase, să se dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Cuvântul cu totul fără de schimbare rămânând, întreg S-a sălăşluit în pântecele tău, fără de mutarea celor împreună-şezătoare ale Celui ce suflare de viaţă dăruieşte şi celor din lume a binevoit a Se arăta, din blestemul cel vechi mântuindu-ne. Pe care roagă-L, Fecioară, să se dăruiască iertare şi mare milă celor ce te laudă.

După Polieleu, **sedelnele**, glas 4:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Sihăstreşte nevoindu-te, părinte, jertfă sfântă adus-ai viaţa ta şi cu dumnezeiescul Duh pretutindenea petrecând, Sfinte, în insula Eubeei prea minunat strălucit-ai tuturor, întru dânsa ai adormit şi o sfinţeşti pe dânsa, o, Davide, cu darurile sfintelor tale moaşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Ajutorului tău celui puternic, Fecioară, cu căldură încredinţezi pe cei ce scapă la tine; scoate pe dânşii din felurimea relelor împresurătoare, pacea ta le dăruieşte, şi sufletelor mântuire, şi trupurilor vindecare şi răscumpărare de greşale. Că putere ai să plineşti toate cele cerute, ca ceea ce eşti Maica lui Dumnezeu.

Antifonul 1 al glasului 4 şi **prochimenul:** Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte.

Evanghelia Utreniei: caută la Sfântul Antonie.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile cuviosului Tău David, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi această **idiomelă**, glas 6:

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Astăzi purtătorul de Dumnezeu David, podoaba cea de frunte a Eubeei, calea nevoinţei plineşte, călătoria către cer săvârşeşte. Şi culegând plata ostenelilor, împreună cu sfinţii cei din veac se veseleşte. Şi ca pe un izvor de sfinţenie şi moştenire părintească, racla cinstitelor sale moaşte ne-a lăsat, tămăduiri fără de număr tuturor izvorând.

(Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău...)

Canoanele

Se pun: al Născătoarei, şi al sfântului.

Al căruia acrostih la stihirile Născătoarei este la greci acesta: „al lui Gherasim”.

Cântarea 1

Irmos: Pe gonaciul Faraon cufundatu-l-a toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea. Şi pe Israil fugătorul, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Sfântă pomenirea ta cu mare glas cutezând a cânta, dăruieşte-mi, rogu-mă, harul tău prea luminos, ca să-mi lumineze mintea şi putere să-mi dăruiască, laude cu vrednicie a-ţi cânta ţie, Davide prea fericite.

Floare minunată din rădăcina cea mai rodnică ai crescut, părinte, şi din mică vârstă lumea ai miresmat cu mireasma cea bună a neprihănitei vieţi, Mântuitorului cu totul, din tinereţe încredinţându-te, părinte cu cerească cugetare.

De vederea Botezătorului te-ai învrednicit, părinte, cu bucurie mare foarte, şi glasului aceluia cu veselie ai urmat, nedesăvârşit în trup şi desăvârşit întru cuminţenie; în biserica aceluia, cuvioase, cu adevărat ai stat ca un fără de trup.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spăimântatu-s-a, părinte, cinstit părintele tău, în Sfânta biserică văzându-te strălucind cu totul, cuvioase, înaintea icoanei marelui Ioan şi de a ta strălucire întru Duhul Sfânt, fără de glas s-a făcut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

S-a mântuit neamul celor muritori din pedeapsa lui Adam celui întâi zidit, prin naşterea ta cea negrăită, Preacurată. Că pe Dumnezeu cel întrupat, mai presus de minte născând, haruri ne-ai arătat, ceea ce eşti mângâietoarea străinilor. Pentru aceasta după cuviinţă te lăudăm.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea 3

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragoatea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi cre-dincioşilor întărire, Unule Iubitorule de oameni.

Pe Dumnezeu iubind din mică vârstă, cuvioase, cu veselie lăsat-ai dragostea părinţilor tăi, şi în urma paşilor lui Hristos ai umblat cu inimă neîndoită şi înţeleaptă chibzuire.

Adăpatu-te-ai din râurile Scripturilor, cuvioase, şi cu cuvintele cele de Dumnezeu însuflate pururea hrănindu-te, tinereţile plinind, cu totul înţelepţit de Dumnezeu te arătai, sfinte, minunând cu multa înţelepciune.

Având dumnezeiască tărie în suflet, Sfinte, de a lumii înşelare te-ai depărtat din tinereţe şi patria-ţi părăsind, te-ai alipit de Domnul, al Aceluia jug prea dulce asupra ta luând.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu toată bună-voirea plecându-te, cuvioase, dumnezeieştii chemări celei cereşti, aflat-ai îndreptător pe a ta cale, în suişul către cele cereşti, pe înţeleptul Acachie, prin pronia cea bună.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Din fecioreştile-ţi sângiuri mai presus de fire ai născut pe Făcătorul tuturor, pe Cel ce trup a luat; deci mântuieşte dintru înşelare pe omul cel căzut, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, scăparea lumii.

Catavasia: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască Mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Sedelna, glas 8:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Din pruncie dorit-ai cu adevărat viaţa cea îmbunătăţită şi curată, cel ce eşti vas prea ales al întregii cugetări şi al chemării celei de sus, şi de a lumii mreajă, mai presus de toate, păzindu-ţi mintea, fericite. Pentru aceea, primind shima călugărească, de un chip sihaştrilor celor de demult te-ai aflat, purtătorule de Dumnezeu părinte al nostru. Roagă pe Hristos Dumnezeu să se dăruiască dezlegare de păcate, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

A Născătoarei

Pe Mântuitorul tuturor şi Făcătorul, pe Acela mai presus de fire L-ai purtat în pântece, Fecioară, din stăpânirea cea cumplită pe toţi slobozind. Deci ca o Maică roagă-te, de mânia şarpelui, de cursele lumii şi de toată scârba a fi izbăviţi cei ce caută spre tine, ceea ce eşti una Născătoare de Dumnezeu, şi cu credinţă năzuiesc la tine, ceea ce eşti grabnică ajutătoare, ceea ce în toată vremea ne mântuieşti, Fecioară pururea lăudată, şi slava viitoare să câştige ceia ce te laudă, împreună şi strălucirea şi veselia Fiului tău.

Cântarea 4

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am proslăvit Dumnezeirea Ta.

Rănit fiind de adâncul iubirii celei dumnezeieşti, cu bucurie te-ai supus, Davide fericite, lui Acachie cel cu dumnezeiască înţelepciune, cu smerita cugetare fiind lăudat.

Pe şarpele cel trufaş biruitu-l-ai, părinte, cu smerenia ta şi minunat întru lucrări, te-ai văzut slăvit după dreptate.

Ca un călugăr însuflat de Dumnezeu, părinte, sosit-ai în muntele Athonului, cu dumnezeiasca iubire strujind nevoinţele acelor cuvioşi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Asemenea fiind întru râvnă, cuvioase David, cuvioşilor celor de demult, întru toate părtaş harului acelora te-ai aflat, în vremurile din urmă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Toiag te-ai fost văzut odrăslind pe Dumnezeu, floare nelucrată care ai lucrat pe Domnul a toate, Fecioară, rănind lumea de dumnezeiasca mireasmă.

Catavasia: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale, celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea 5

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul. Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Răstignit fiind celor din lume, omorât-ai, părinte, cugetarea cea trupească şi întru toate făcutu-te-ai chip al vieţii celei bune, cu inimă întreagă ascultând de învăţătorul tău, ca ascultător al dumnezeieştii voiri.

Părinte întru tot curat şi cuvios, tainelor lui Dumnezeu preot erai şi slujitor cinstit şi diacon; pentru aceea lumina cea dumnezeiască înconjurându-te, văzutu-s-a de oarecine, întru strălucirea slavei vădindu-te.

Îndreptătorule părinte, ca prieten nemincinos al Dumnezeului tuturor, cu Duhul Sfânt, în muntele Stíri te-ai aşezat, pe sineţi ostenelilor celor mai mari predându-te, purtătorule de Dumnezeu, nepurtând grija trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru cele ale aproapelui, ca un următor sfânt al lui Hristos, cu veselie ai luat asupră-ţi, Davide cuvioase, amară pedeapsă pentru iubirea cea adevărată, grăit de rău fiind pe nedrept, cela ce eşti plin de bunătate şi de har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Negrăit născut-ai pe Făcătorul tuturor şi Domnul, ceea ce eşti plină de har, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară; sufletul meu din strânsoarea patimilor slobozeşte şi mă luminează cu lumina pocăinţei.

Catavasia: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu, cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea 6

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Cu dumnezeiască înţelepciune şi cu sfântă cugetare împodobit fiind, şi cu sihăstreştile suferinţe strălucind, fericite, în Eubeea sosit-ai ca un înger, cu dumnezeiasca purtare de grijă, Davide cuvioase.

Sfânt lucru şi înţelegător începând, părinte al harului, biserică ai înălţat cu cinste, Davide prea fericite, Celui ce în munte S-a schimbat la Faţă şi pe om îndumnezeieşte.

Întunericul cel dumnezeiesc al negrăitei străluciri, cel curăţitor de suflet, înţelepte, întru Duhul te-a rănit şi de atunci, părinte, primit-ai în inimă lumina cea dumnezeiască şi prea strălucitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu viaţă îmbunătăţită, povăţuitor şi învăţător, cinstită ceată de ucenici avut-ai, de Dumnezeu însuflate, cu chipul vieţii tale, purtătorule de Dumnezeu Davide, urmând dumnezeieştile nevoinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Pe Înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică şi Cuvântul Tatălui, cel pe un scaun împreună şezător, după asemănarea trupului ai născut, Ceea ce eşti fără de prihană. Izbăveşte sufletul meu de născocirile celui pierzător.

Catavasia: Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Condacul, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai în lume ca o stea prea luminoasă, cu dumnezeieştile daruri ale tămăduirilor luminând pe toţi care cu credinţă se apropie de tine, Davide, lauda părinţilor.

Icosul: Cântare să înălţăm toţi credincioşii lui Dumnezeu, celui ce a întărit pe sluga Sa David, bine a lupta lupta cea bună. Căci în vremurile din urmă ca o stea neapusă s-a ivit, cu dumnezeiască strălucire; de o râvnă s-a arătat cuvioşilor celor de demult şi de un chip cu viaţa, şi părtaş obiceiurilor, şi tovarăş aidoma cinstit al slavei şi darurilor acelora. Şi nevoindu-se pretutindenea, în insula Eubeei a venit, prin dumnezeiască plutire pe ape. Acolo biserică zidit-a Mântuitorului, Celui ce în Tabor S-a schimbat la Faţă, şi mânăstire sfântă a adunat, ca liman neînviforat de mântuire, binefăcând tuturor, pentru suflet şi trup, cu harul sfânt al tămăduirilor.

Sinaxar

Întru această lună (noiembrie), în ziua întâia, pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru David, cel ce s-a nevoit în insula Eubeei.

Stih: David către Goliat piatra a aruncat,

Iar David peste mulţime rugăciunea a aruncat. Întru întâi al lui noiembrie, dumnezeiască naşterea lui David s-a aşezat.

Acest purtător de Dumnezeu părinte şi lui Hristos slujitor îndumnezeit, a trăit prin veacul al XVI-lea; precum o stea cu lumină nouă şi neapusă a răsărit în eparhia Locrídei, într-un oarecare sat din apropierea cetăţii Talántios, pe numele său Gardinítsa.

Părinţii aveau evlavie şi frică mare de Dumnezeu; al său părinte, Hristódulos cu numele, era învrednicit cu cinstea preoţiei.

În vârsta copilăriei fiind, a primit cercetarea şi vederea marelui Înaintemergător şi Botezător Ioan, văzând pe dânsul în chip minunat şi de acela în al său sfânt lăcaş fiind călăuzit. De atunci, sfântul copil a crescut întru frica de Domnul, hrănindu-se cu sfintele învăţături şi desfătându-se întru numele Domnului.

Ajungând la al cincisprezecelea an al tinereţii, a părăsit părinţi şi patrie şi toate cele lumeşti şi deşarte şi a aflat, întru veselia sufletului, jugul cel bun al Mântuitorului. Şi întâlnind pe un oarecare bărbat îmbunătăţit, al căruia numele Acachie, fu îmbrăcat de acela cu shima călugărească şi s-a predat cu tot sufletul şi toată inima nevoinţelor vieţii sihăstreşti şi ale desăvârşirii duhovniceşti. Iar ascultând cuvintele învăţătorului său Acachie, a cercetat prea sfântul Athon şi acolo ajungând la prea slăvita şi Marea Lavră a celui vestit între cuvioşi Sfântul Athanasie şi în tot chipul iconomisind cele bune dăruiri ale sale, s-a întors în mânăstirea în care fusese tuns. Şi era luptând lupta cea bună, cu multă smerită cugetare, şi ascultare neîmprăştiată, şi bogată, adâncă înţelepciune, care din mică vârstă rodea; pentru care şi numele de „Bătrânul" a luat, sieşi cu faptele adeverindu-l.

Şi curăţându-se pe sine cu faptele cele bune şi vas cu totul curat făcându-se harului dumnezeiesc, cu sfântă însuflare s-a hirotonit preot şi pretutindenea vestit s-a făcut cu luminatele izbânzi şi cu sfânta strălucire cea de sus, întru dânsul ca o comoară păstrată. Pentru aceea a şi egumenit în sfânta Mânăstire a Născătoarei de Dumnezeu Varnácova, cea de lângă cetatea Návpakto. Puţină vreme s-a nevoit şi în muntele Stíri.

În multe chipuri a fost ispitit de către arhontele cetăţii Livadía, cela ce era agarinean. Şi fiind călăuzit de Duhul Sfânt, a sosit în insula Eubeei, unde în apropierea satului numit Roviès, a înălţat biserică Mântuitorului, cel ce S-a schimbat la faţă în Tabor şi mânăstire

deplin a făcut, întru care nu puţini ucenici s-au adunat, de pretutindenea bunului său nume urmând. Şi multe minuni făcând, şi pe mulţi la mântuire călăuzind, mare arătându-se în cuvânt şi în faptă, şi mai-înainte vestind purcederea sa către Hristos, a adormit somnul cel drept al sfinţilor, întru întâi al lunii noiembrie.

Iar sfintele sale moaşte se păzesc în sfânta sa mânăstire, dintru care cinstitul cap mulţime de tămăduiri izvorăşte, celor care cu credinţă se apropie de harul Preasfântului şi de viaţă Făcătorului Duh, Cela ce întru dânsul S-a sălăşluit. Amin.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea 7

Irmos: Tinerii evreieşti în cuptor au călcat văpaia cu îndrăzneală şi în rouă focul l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Cu râurile dumnezeieştilor tale învăţături, duhovniceşte slujind Domnului, ogorul sufletelor ai adăpat, purtătorule de Dumnezeu, pentru buna rodire a mântuirii celei din veac.

Cu veselie şi sărbătoreşte petrece prea fericită mânăstirea ta, ca aurul cel curat câştigând trupul tău, prin care a scos toate bolile cele de suflet pierzătoare.

Să salte astăzi Eubeea şi cu psalmi şi cu cântări luminat să cânte pe David cel slăvit, ca pe cela ce şi l-a câştigat mijlocitor şi apărător, grabnic izbăvitor şi mare laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stăpânului a toate ai înălţat biserică, Celui ce S-a schimbat la Faţă în muntele Tabor; ci întru aceea cu dumnezeiască cugetare adăstând, primeai în inimă dumnezeieştile-I lumini.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Tămăduieşte, Fecioară, sufletul meu cel netămăduit de boala păcatului şi virtute dăruieşte-mi, curată, împotriva înşelătorului, cu care mă voi depărta, Stăpână, de mânia aceluia cea cumplită.

Catavasia: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea 8

Irmos: Pe Domnul, cela ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt şi în rug a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Din cer primind Ziditorul, cel ce a slăvit, Davide, cuvioasă viaţa ta, ale tale rugăciuni, îndepărtat-a, cuvioase, năpasta ţânţarilor care în Dísto, părinte, amarnic necăjeau.

Chip înalt de viaţă câştigând, smerită cugetare arătat-ai şi măsură, Davide, împreună pătimitor şi lui Hristos următor, în milă bogat foarte şi tuturor mângâietor, celor de aproape şi celor de departe.

Cu adevărat apărător prea mare te-ai arătat în cumplitele primejdii, celor istoviţi şi celor în suferinţă doctor iscusit, şi celor scârbiţi dulce mângâiere, Davide, făcătorule de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

A desăvârşirii înălţime ai urcat, înţelepte, al minunilor har ai câştigat şi prin multe locuri ai umblat, părinte, bucurie aducând sufletelor şi trupurilor, ca un vas scump al Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Nearzându-se de focul dumnezeirii pântecele tău cel nepătat, cu cutremur l-ai primit, şi pe Hristos îndoit după fire, iar unul în ipostas ai născut, neschimbat şi neamestecat, pentru mântuirea lumii.

Catavasia: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea 9

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor în trup şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile; pentru aceea, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te măresc.

Inima curăţând de cele pământeşti, cu trudă cugetul ţi-ai lămurit, părinte David, plin fiind de lumina cea înţelegătoare. Pentru aceea, cu limpezime mai înainte ai şi vestit

ucenicilor, purcederea ta către Domnul, pe care şi înţelepţeşte adunaţi i-ai lăsat, plini de har dumnezeiesc.

Către slava cerurilor alergând, lupta cu dreptate ţi-ai săvârşit, părinte David, şi îndată te-ai veselit de lemnul vieţii cel dumnezeieşte lucrător, cu cetele sfinţilor socotit fiind; iar nouă, fiilor tăi, trupul tău cel sfânt ni l-ai lăsat, ca dumnezeiască mângâiere.

Vistierie prea cinstită a harului Duhului, cu adevărat s-a arătat, părinte David, capul tău cel sfânt şi minunat, pururea miresmând şi sufletele credincioşilor veselind, şi tărie şi sănătate dăruind celor ce cu evlavie aleargă către dânsul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, mare apărător al Eubeei, purtătorule de Dumnezeu, Davide prea fericite, mânăstirea ta păzeşte-o de toate cursele şi insula ta cea de astăzi acoper-o şi o scapă întreagă, şi pe mine cel ce tocmai făuresc cântare ţie, pe cărarea mântuirii mă călăuzeşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Făclie prea luminoasă, cu aurul asemenea, biserică de lumină purtătoare şi prea slăvită, în care Hristos, Făcătorul a toate, S-a sălăşluit, cămară arătată nouă a puterii şi frumuseţii celei dumnezeieşti, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, cu lumina rugăciunii tale luminează mintea mea cea întunecată.

Catavasia: Tot neamul pământesc sălteze, cu duhul fiind luminat şi prăznuiască firea minţilor celor nematerialnice, cinstind sfântul praznic al Maicii lui Dumnezeu, şi strige: Bucură-te, prea fericită de Dumnezeu Născătoare curată, pururea Fecioară.

Svetilna:

Podobie: Auziţi, femei, glas de bucurie: zdrobind iadul...

Pe împodobitorul Eubeei şi dumnezeiescul apărător, pe grabnicul ocrotitor întru nevoi şi înaintea lui Hristos mare rugător, pe David cel prea sfânt, a cuvioşilor podoabă şi lauda preoţilor, cu mare glas toţi să-l cântăm, întru cinstită pomenirea sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Din prea curatele-ţi sângiuri, Fecioară, Dumnezeu cel mai presus de fiinţă făcutu-S-a asemenea nouă, netâlcuit întru înţelegere şi lumii arătat, îndoit după fire, iar unul ca ipostas; şi mântuieşte, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce laudă naşterea ta.

La Laude

Punem **stihirile** pe 4, cântându-se următoarele podobnice, glasul 8:

Podobie: O, prea slăvită minune! Preasfânta Cruce...

Părinte Davide prea fericite, din mică vârstă lui Dumnezeu plecându-te, cu dumnezeiască însuflare lepădat-ai de la tine grija cea lumească şi a ta cruce ridicând, cu vieţuirea asemenea îngerilor te-ai arătat. O, nevoinţele tale, o, gândul tău către Dumnezeu aruncat, o, slava şi strălucirea! Cărora se cuvine lauda.

Părinte Davide prea lăudate, însuţi pe Botezătorul lui Hristos văzut-ai, al aceluia sfânt glas, cuvioase, auzit-ai, paşilor săi ai urmat, şi din tinereţe cu totul arătatu-te-ai purtător de Dumnezeu şi îndumnezeit, cu Duhul cel dumnezeiesc călăuzindu-te, sfinte, către viaţa cea fericită.

Părinte Davide, de Dumnezeu slăvite, ca steaua dimineţii răsărit-ai Eubeei, lăudat foarte cu faptele cele bune, şi mânăstire sfântă cu cinste ai ridicat, şi ceată de călugări ai adunat, pe care către viaţa cea cerească i-ai şi călăuzit cu pilda vieţii tale şi cu cuvântul harului şi cu dumnezeieştile minuni.

Părinte Davide prea sfinte, izvor de sfinţenie câştigat-am racla ta cea minunată, sfinte, dumnezeiască tărie luând; că cinstit capul tău cel prea lăudat, pururea tămăduiri ne izvorăşte, celor ce ne apropiem de dânsul, răscumpărându-ne din amarnice răutăţi şi din dureri, din boli şi din întristări.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu tăria Duhului încingându-te, părinte, măritu-te-ai cu vieţuirea sihăstrească, în vremurile din urmă. Căci cu puterile sufleteşti supus-ai cugetarea cea trupească, jertfă bine primită adus-ai viaţa ta lui Hristos, şi răsplătiri după cuviinţă ai agonisit. Pentru aceea, a Eubeei insulă se laudă cu nevoinţele tale şi către harul tău alergând, cu veselie prăznuieşte pomenirea ta. Pe care din cer o grijeşte, Davide fericite, cu rugăciunile tale către Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei)

Cele cereşti te laudă pe tine, ceea ce eşti cu daruri dăruită, Maică nenuntită, iar noi cu cuvinte slăvim naşterea ta cea nepătrunsă, Născătoare de Dumnezeu. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Doxologia mare şi apolisul.

La Liturghie

Tipicele, Fericirile din cântările 3 şi 6 din canonul Cuviosului.

Apostolul: caută la 6 decembrie.

Evanghelia după Luca: caută la 17 ianuarie.

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul. Aliluia.

Mărimurile:

Bucură-te, al Locrídei vlăstar dumnezeiesc, bucură-te, al Eubeei fierbinte apărător, bucură-te, cela ce râuri de tămăduiri izvorăşti, celor ce aleargă la tine, Davide făcătorule de minuni.

Se bucură mânăstirea ta cea sfântă, racla moaştelor tale întru sine având. Pe care o acoperă şi o păzeşte, Davide făcătorule de minuni, cu capul tău cel sfânt, cel cu credinţă lăudat.

Pe cel între cuvioşi de minuni făcător şi tămăduitor neîntrecut al bolilor, pe dumnezeiescul păstor, pe izbăvitorul şi mijlocitorul nostru, pe David de Dumnezeu purtătorul, cu cântări să îl cinstim.

Distih: David cu har dumnezeiesc cugetul meu îmbogăţind, Gherasim cântare nouă ţi-a împletit.

Sfântul cuvios David din Evvia, “copilul” Înaintemergătorului - Viaţa şi minunile

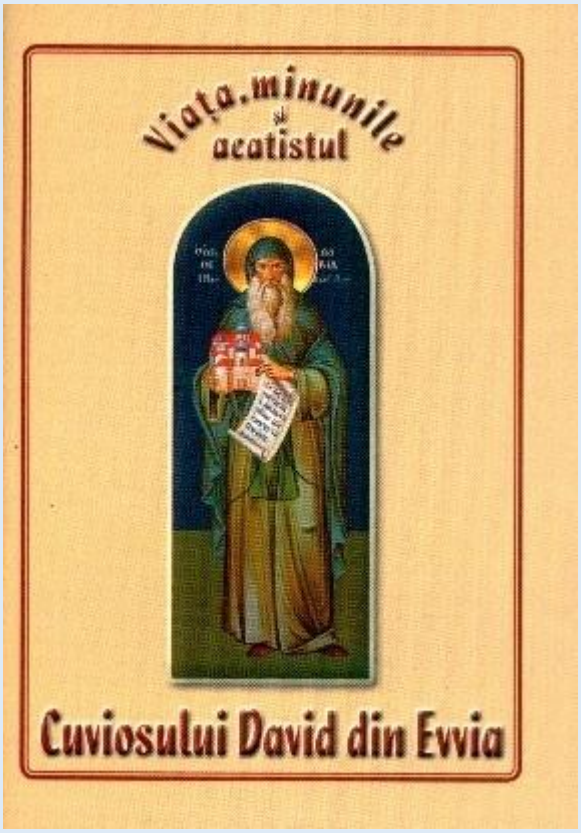

Viaţa cuviosului David din Evvia

Cuviosul David din Evvia este unul dintre cei mai mari sfinţi făcători de minuni. A fost numit „Bătrânul” încă din tinereţea sa, datorită sporirii sale duhovniceşti. I s-a spus „copilul Înaintemergătorului” datorită legăturii strânse pe care a avut-o cu Sfântul Ioan Botezătorul, care i s-a arătat de multe ori, în chip minunat, încă din fragedă copilărie şi l-a călăuzit pe scara desăvârşirii.

Cuviosul David s-a născut în anul 1591, în satul Gardiniţa din Locrida. Tatăl său, care era preot, îl lua cu el la Sfintele slujbe.

De multe ori copilul era văzut stând în faţa Sfintelor icoane. Cel mai mult stătea în faţa icoanei Sfântului Ioan Botezătorul, de care se simţea atras în chip deosebit.

Sfântul David când era copil în faţa icoanei Sfântului Ioan Botezătorul

Înainte de a împlini doi ani, când a fost întrebat ce îi place cel mai mult la biserică, a răspuns: ***„Tronul lui Iisus Hristos, ochii Maicii Domnului şi aripile Sfântului Ioan Botezătorul”.***

Aceste cuvinte le-au atras atenţia părinţilor săi, care şi-au întărit convingerea că David era un copil ales de Dumnezeu pentru o slujire înaltă.

Cea mai tulburătoare întâmplare din copilăria sa a avut loc când avea numai trei ani. Într-o zi de marţi, dimineaţa, Sfântul Ioan Botezătorul i s-a arătat în somn şi l-a întrebat: „Vrei să vii în casa mea?”

„Unde este casa ta? Eu ştiu că stai în biserică, în icoana ta”, a spus micul David.

„Am şi casă. Urmează-mă şi vei vedea”, i-a cerut Sfântul Ioan. Apoi l-a luat de mână şi l-a dus în afara satului, unde era o bisericuţă cu hramul său. Când a ajuns în faţa icoanei sale, Sfântul Ioan a intrat în chip minunat în icoană, iar apoi i-a spus că tatăl său va veni sâmbătă să îl ia.

Familia micului David, negăsindu-l, s-a îngrijorat. Preoteasa a fost aproape să îşi piardă minţile.

Sâmbăta, părintele a venit cu credincioşii să facă Sfânta Liturghie în biserica Sfântului înaintemergător, nădăjduind că ocrotitorul bisericii îi va ajuta să îl regăsească pe David. Mare a fost bucuria preotului, mare a fost bucuria preotesei şi a celorlalţi oameni când l-au găsit pe copil stând în biserică, cu faţa luminată şi ochii strălucitori.

După această întâmplare, David şi-a sporit evlavia faţă de Sfântul Ioan. Mergea în biserica lui şi stătea ore întregi în faţa icoanei sfântului, vorbind cu el.

La vârsta de patru ani, copilul a învăţat să citească, iar la cinci ani a început să cerceteze cărţile de cult, deşi slujbele erau scrise în greaca veche.

Luminat de Dumnezeu, la vârsta de opt ani putea tâlcui toate cărţile de cult, fiind atras mai ales de imnele Sfântului Ioan Damaschin. Îşi petrecea mult timp cercetând Epistolele Sfântului Apostol Pavel şi Faptele Sfinţilor Apostoli.

La vârsta de cincisprezece ani, când chemarea spre o viaţă de post şi nevoinţă era din ce în ce mai limpede pentru tânărul David, Dumnezeu l-a chemat în chip minunat pe calea cea îngustă.

Sfântul Ioan Botezătorul i s-a arătat, cerându-i ca a doua zi, după Sfânta Liturghie, să plece să îşi găsească povăţuitorul duhovnicesc.

Hirotonia Sfântului David întru diaconie

Părăsindu-şi familia, David l-a întâlnit pe părintele Acachie, un rugător şi un postitor ajuns la mari măsuri duhovniceşti.

Vreme de câţiva ani de zile, trăind la mănăstirea părintelui Acachie, în Magnisia, David a primit tunderea monahală şi a primit ascultarea de a avea grijă de biserică. A strălucit prin virtuţile şi înţelepciunea sa şi pentru aceasta a primit şi numele de „David, bătrânul”.

Din Magnisia, ucenicul şi povăţuitorul său au plecat la Mănăstirea Ossa, unde călugării au fost atât de impresionaţi de vieţuirea cuviosului David, încât au vrut să le fie îndrumător duhovnicesc.

După ce cuviosul David a fost hirotonit diacon, a slujit acolo vreme de trei ani, având multă râvnă pentru cele sfinte.

Apoi au plecat mai departe, pentru că părintele Acachie voia să găsească noi pilde de virtute pentru ucenicul său. Au mers împreună în Sfântul Munte Athos şi au trecut pe la mănăstiri, pe la multe schituri, cercetând mulţi părinţi cuvioşi. Apoi părintele Acachie l-a lăsat pe cuviosul David să îşi aleagă un loc în care să vieţuiască. Şi acesta a ales Marea Lavră, Lavra Sfântului Atanasie, athonitul. În timp ce părintele David se nevoia acolo, părintele Acachie s-a dus la Constantinopol.

Întoarcerea Sfântului David desculţ, făcând ascultare

Acolo, patriarhul ecumenic i-a cerut să accepte rangul de mitropolit şi după aproape doi ani, a fost hirotonit ca mitropolit de Nafpact şi Arta. După hirotonie, mitropolitul Acachie a trimis o scrisoare prin care i-a cerut stareţului Marii Lavre să îl trimită la el pe părintele David. Când cei doi s-au reîntâlnit, mitropolitul i-a mărturisit că vrea ca părintele să primească hirotonia întru episcop. Dar a fost refuzat cu fermitate şi văzând aceasta, mitropolitul Acachie s-a hotărât să îl hirotonească preot.

După hirotonie, părintele a ajuns sfătuitorul mitropolitului şi duhovnic al tinerilor care îşi doreau să ajungă preoţi.

Fiind apropiat de mitropolit, cuviosul David nu s-a sfiit să îi atragă atenţia asupra anumitor lucruri rele pe care le făceau unii preoţi. Şi făcea aceasta doar pentru că îşi dorea îndreptarea lucrurilor, nu pentru că ar fi fost clevetitor.

La un moment dat, când i s-a plâns mitropolitului de starea de decădere a unei mănăstiri, Mănăstirea Vernicova, a primit ascultarea de egumen acolo, tocmai pentru a încerca să pună lucrurile în ordine.

În timp ce se lupta cu năravurile unor monahi care erau tari în cerbice şi nu voiau să renunţe la patimile lor, cuviosul David a trecut printr-o încercare foarte grea. Vrăjmaşul diavol, nesuferind rugăciunile lui, a încercat să îi ia viaţa.

Sfântul David învăţând pe copii despre Ortodoxie

Nişte copii greci trăiau în casa unui turc bogat, care avea drept de viaţă şi de moarte asupra lor. Când au reuşit să fugă de acolo, turcii au căutat cât au putut să afle cine îi ajutase pe copii. Li s-a spus că vinovatul era cuviosul David, care era cunoscut nu doar pentru iubirea faţă de Dumnezeu, ci şi pentru faptul că îşi iubea neamul din care făcea parte.

Venind turcii la mănăstire, l-au prins pe părinte şi l-au supus la tot felul de chinuri, după care l-au aruncat în temniţă. Apoi l-au spânzurat cu mâinile în sus, lăsându-l abia viu. Din grija unor creştini mai înstăriţi, care au dat bani guvernatorului de acolo, cuviosul David a fost eliberat.

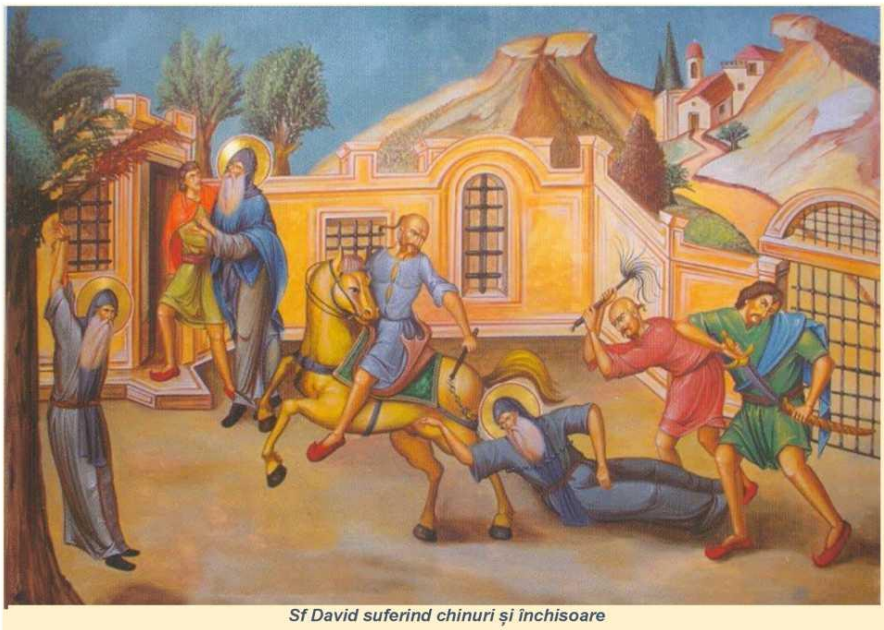

Sf David suferind chinuri și închisoare

Dar apoi, fiind apăsat de gândul că poate chiar unul dintre călugării săi nevrednici îl dăduse pe mâna turcilor, nu s-a mai întors la Mănăstirea Vernicova, ci a plecat spre Evvia, insula în care se născuse.

Trecerea minunată a apei a Sfântului David către Insula Evvia

Ajungând aproape de insulă, a rugat un barcagiu să îl treacă spre E vvia, dar barcagiul, văzându-l cu rasa ponosită şi ruptă, a refuzat. Atunci, cuviosul David şi-a întins rasa pe apă şi a mers pe ea ca pe o plută, sub privirile barcagiului, care şi-a dat seama că în faţa sa se află un om cu viaţă sfântă.

În insula Evvia, cuviosul s-a oprit aproape de Rovies, lângă o biserică veche, care avea hramul Schimbarea la Faţă. A găsit o peşteră în apropiere şi a trăit acolo vreme de doi ani. Când, după aceea, un tânăr cioban i-a cerut să îl primească ucenic, sfântul s-a gândit să ridice o mănăstire.

Pentru că în acel loc apă se găsea foarte greu,

Sfântul David şi izvorârea minunată a apei

Cuviosul s-a rugat lui Dumnezeu să facă o minune şi să izvorască apă, pentru a se putea construi mănăstirea. Prin minune dumnezeiască, în locul în care cuviosul a lovit cu toiagul într-o piatră mare, a doua zi, când piatra a fost mutată, a izvorât apa.

După această minune, cuviosul David şi-a luat ucenicul, pe care îl călugărise şi au plecat să strângă banii de trebuinţă pentru construirea mănăstirii. Au călătorit prin Ţara Românească, Moldova şi au ajuns până în Rusia. Peste tot au găsit oameni care s-au oferit să îi ajute. Şi toate cele primite au fost trimise în Evvia, fiind puse într-un buştean care fusese găurit pe dinăuntru. Prin minune dumnezeiască,

buşteanul a plutit până la ţărmul Evviei şi toate cele strânse au ajuns cu bine la cuviosul David.

După câţiva ani, acesta a ridicat mănăstirea şi a format o obşte destul de mare. Călugării, folosindu-se de exemplul cuviosului, încercau să îl urmeze în nevoinţe. Faima mănăstirii s-a răspândit în toate părţile, şi mulţi oameni alergau la sfântul stareţ pentru a-i cere cuvânt de folos sau pentru a se spovedi.

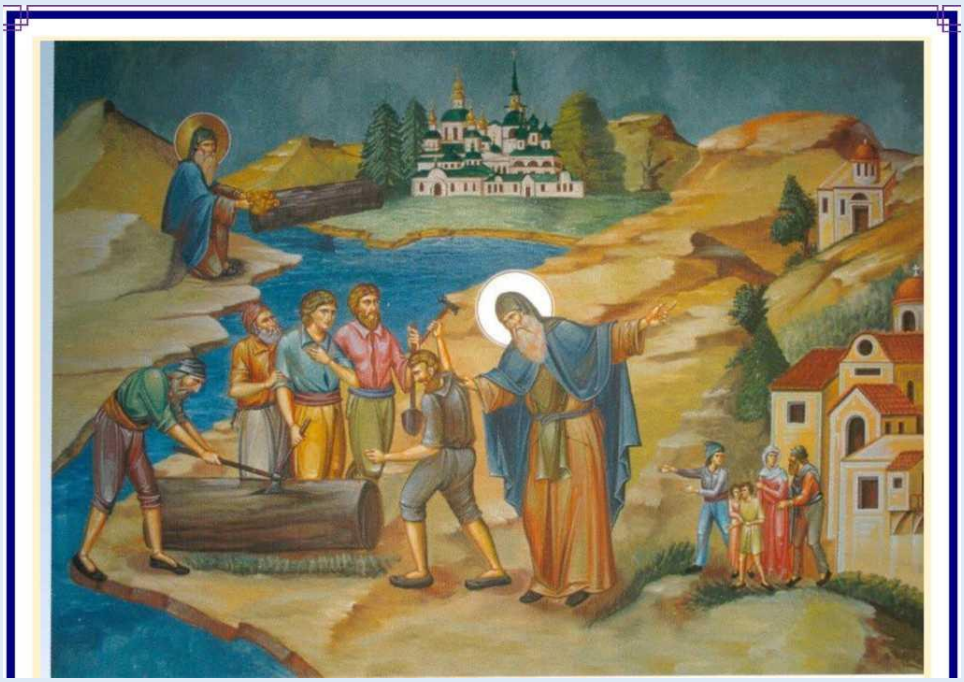

Sfântul David pune banii în buşteanul care a ajuns în mod minunat pe ţărmurile Evvei

Cuviosul le vorbea mult despre importanţa spovedaniei şi a luptei cu păcatele, şi oamenii găseau în el doctorul potrivit pentru bolile lor sufleteşti.

Sf David învățând pe Cuvioșii Parinți

O mare minune săvârşită de cuviosul David înainte de trecerea sa la Domnul a avut loc în satul Disto. Când a trecut pe acolo, credincioşii, cunoscându-i îndrăzneala către Dumnezeu, l-au rugat să facă o rugăciune pentru ei, ca să scape de mulţimea de ţânţari care îi necăjeau tot timpul. După ce cuviosul s-a rugat în genunchi, împreună cu credincioşii, Dumnezeu nu numai că a izgonit ţânţarii, ci a şi secat mlaştinile din jurul satului, spre bucuria tuturor.

Cu trei zile înainte de sfârşitul vieţii sale pământeşti, cuviosul le-a vorbit monahilor din obştea sa despre faptul că Dumnezeu îi descoperise ziua în care va muri. Apoi, a treia zi, după ce i-a încurajat să rămână statornici făgăduinţelor monahale, sfântul şi-a dat ultima suflare. Dar, prin moartea sa nu s-a îndepărtat de obştea sa şi de cei care îl cunoscuseră, ci, primind har de la Dumnezeu, i-a ocrotit, ajutându-i prin mulţimea de minuni pe care le-a săvârşit.

Adormirea Sfântului David

Pentru rugăciunile cuviosului David din Evvia, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

(Viaţa. Minunnile. Acatistul cuviosului David din Evvia, Editura Egumeniţa, 2011, pp. 7-17)

Sfântul cuvios David din Evvia - Minuni

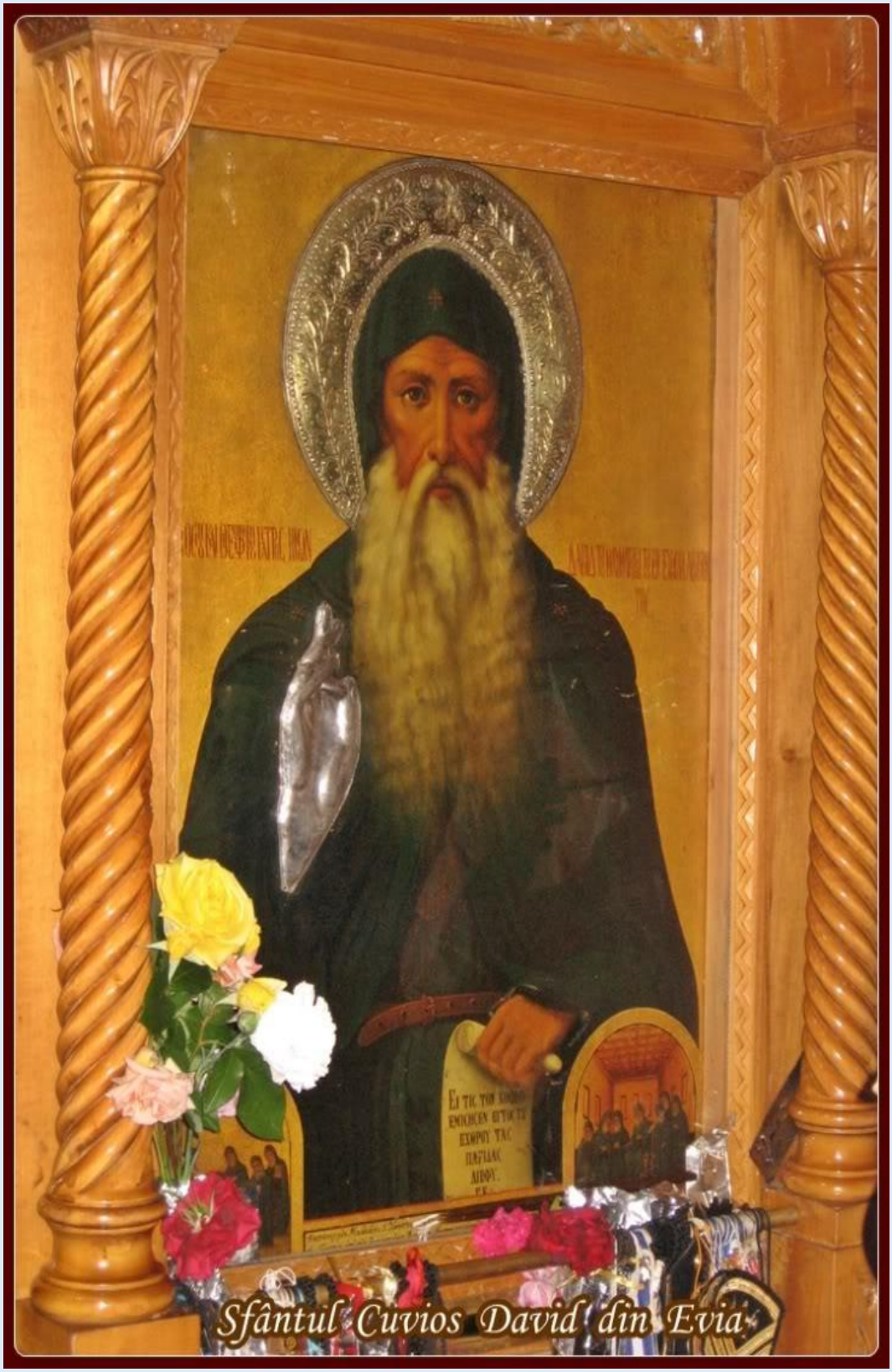

Cuviosul David, bătrânul la vârsta de trei ani

În casa sărăcăcioasă a preotului din Gardiniţa, de cealaltă parte a insulei Eubeea, micul David a crescut înconjurat de dragostea părinţilor lui până la vârsta de trei ani, când în ţinutul acela s-a petrecut ceva minunat, care a tulburat şi pe preot şi pe soţia lui.

Într-o dimineaţă, s-au trezit din somn şi nu l-au mai aflat pe David în patul său. Au ieşit afară şi l-au căutat în grădină, unde obişnuia să meargă. Au mers la biserică, l-au căutat prin vecini şi peste tot unde ar fi putut merge dis de dimineaţă, dar nu l-au găsit nicăieri. La început s-au neliniştit, iar seara, când s-au întors acasă, erau deja cuprinşi de deznădejde. „Nu cumva s-a dus la mare? Nu cumva a căzut undeva?” Astfel de întrebări le treceau prin minte.

Dar, cu toate acestea, ceva le spunea să nu se neliniştească, căci copilul era atât de atent şi de cuminte, încât niciodată nu se îngrijoraseră din pricina lui. A doua zi a aflat tot satul. David a dispărut într-o zi de marţi, iar până joi a aflat tot ţinutul de dispariţia sa şi a fost cuprins de nelinişte. „David, copilul cel sfânt al preotului din Gardiniţa, a dispărut. A plecat de acasă de marţi dis de dimineaţă.” Preoteasa era la un pas să-şi piardă minţile. În afara satului era o bisericuţă în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul.

- Părinte, nu mergem mâine la Biserica Sfântului să facem o Liturghie? Este şi sâmbătă, iar David al nostru îl iubea atât de mult pe Sfântul Ioan! Vom merge şi noi să-l rugăm pe Sfânt pentru copil. Vom chema tot satul şi poate rugăciunea vreunui sfânt va ajunge la tronul lui Dumnezeu, prin mijlocirile Sfântului Ioan Botezătorul.

- Să mergem, a răspuns părintele. Bine te-ai gândit!

A doua zi preotul şi-a luat veşmintele, prescurile şi sfintele vase pentru Sfânta Liturghie şi împreună cu copiii lui a plecat înainte la Biserica Sfântului Ioan. În urma lui trebuia să vină tot satul. Au ajuns la bisericuţa, care era descuiată.

„Cum am lăsat biserica descuiată?", s-a întrebat preotul.

A intrat înăuntru şi ochii i-au căzut pe catapeteasmă. „Doamne, dar ce este aceasta?..." şi-a zis în sine şi a căzut în genunchi plângând.

Preoteasa, până să prindă de veste ce s-a întâmplat, a auzit un copil de al ei strigând cu bucurie: „Mamă, ia te uită! David este în faţa icoanei Sfântului Ioan cu mâinile încrucişate". N-au apucat ei să se mire de-ajuns, căci David s-a şi apropiat de ei şi a căzut în braţele tatălui său.

- Ce faci aici, copilul meu?, l-a întrebat tatăl lui. Cum ai ajuns aici? Unde ai fost atâtea zile?

- Cum unde am fost?, a răspuns copilul. Nu mă vedeţi? Sunt în casa Sfântului Ioan Botezătorul. El însuşi m-a adus aici, după care s-a aşezat la locul lui. Iar eu stau şi îl privesc, bucurându-mă. Nu mă lasă inima să plec de lângă el. Apoi cum aş fi plecat singur, neştiind drumul?

- Dar cum te-a adus? Nu vezi că Sfântul este în icoana lui?

- Voi nu ştiţi. Iese şi umblă, vorbeşte, îţi apare şi în somn şi atunci când eşti treaz.

- Ce sunt aceste cuvinte pe care le spui, copilul meu?

- Sunt nişte cuvinte adevărate. În acea zi, dis de dimineaţă, mi-a apărut în somn şi m-a întrebat: „Vrei să vii în casa mea?", iar eu i-am răspuns: „Unde este casa ta? Eu ştiu că stai în biserică în icoana ta". Atunci mi-a spus: „Am şi casă. Urmează-mă şi vei vedea!" Şi m-am sculat repede şi l-am urmat.

- Dar nu te-ai temut?

- Cum să mă tem, când Sfântul Ioan era lângă mine şi mă ţinea de mână? Era viu, aşa cum este în icoană. El m-a adus aici şi când am ajuns în faţa icoanei lui, a intrat în ea. Apoi mi-a spus: „Sâmbătă va veni tatăl tău şi va săvârşi aici

Sfânta Liturghie". De aceea nu m-am întors acasă, pentru că vă aşteptam pe voi. Are un chip atât de dulce şi de dragostea lui mi s-a umplut inima.

Ochii copilului străluceau şi toată faţa îi era luminată. Dar era nedumerit şi nu înţelegea de ce s-au neliniştit părinţii şi fraţii lui pentru el.

- Doar v-am spus că Sfântul Ioan a fost lângă mine. Nu mă vedeţi că în fiecare zi merg şi stau înaintea lui? Tată, nu l-ai văzut pe Sfântul Ioan cât de mult mă iubeşte şi cât de mult îl iubesc şi eu?

Vorbea ca un om mare, ca unul care era iluminat de sus şi spunea cuvinte care pentru vârsta lui nu cred că îi erau cunoscute. Gândirea lui era ca cea a unui om matur.

S-a săvârşit Sfânta Liturghie cu întreg satul, într-o atmosferă de mare evlavie. Iar din ziua aceea, toţi îl urmăreau pe copil cu alţi ochi. „Oare ce va fi cu acest copil? Ce drum va urma?", se întrebau cu toţii.

(Cuviosul David „Bătrânul" - „Copilul" Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 19-22)

Lecturile duhovniceşti sunt izvor de înţelepciune

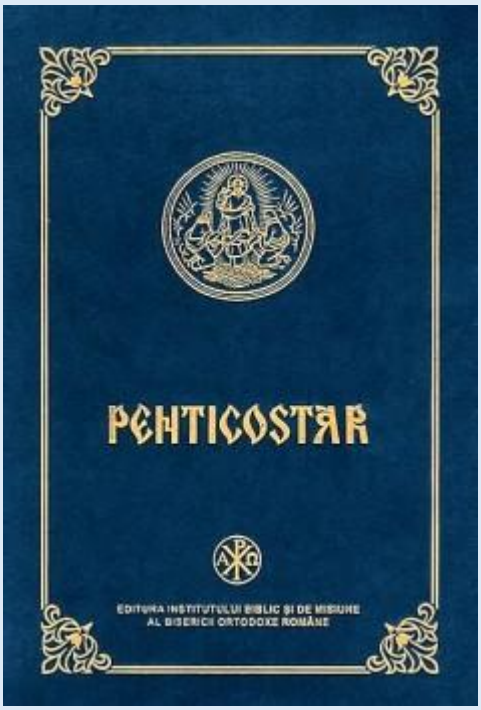

După acea întâmplare care s-a petrecut cu David în Biserica Sfântului Ioan Botezătorul, toţi îl priveau pe copil cu uimire, luau aminte la el, discutau despre el. Şi părinţii lui erau cuprinşi de nelinişte pentru copil, însă de o nelinişte amestecată cu o încredinţare tainică. De acum înainte, copilul se mişca nestingherit în Biserica Înaintemergătorului pe care îl considera prietenul său. Se apropia de el şi îi vorbea ore întregi stând în picioare înaintea lui.

Odată, tatăl lui l-a auzit spunând: ***„Ştiu că sfinţii nu răspund totdeauna când îi întrebăm, ci numai atunci când cred ei de cuviinţă şi când au vreo slujire de împlinit”.***

- David, ce-i spui Sfântului tău atâta vreme? Nu-l deranjezi?

- Nu cred că-l deranjez. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, ar şti el să mă oprească.

La cei patru ani ai săi, David urmărea cu multă atenţie lecţiile pe care le dădea tatăl său copiilor care veneau noaptea să înveţe carte, în mai puţin de trei luni a învăţat toate literele alfabetului şi putea silabisi. Apoi a început să citească bine.

Ajuns la vârsta de cinci ani, i-a spus tatălui său acestea:

- Părinte, tâlcuieşte-ne cântările şi troparele pe care le cântăm în biserică. Şi dă-ne să citim şi din Triod şi Penticostar.

Tatăl lui David i-a spus:
- Fiul meu, sunteţi încă mici şi de multe ori nici eu nu pot să pătrund înţelesurile lor. Tâlcuirea nu este uşoară. Eu vă învăţ ceea ce ştiu: să silabisiţi corect şi să citiţi, să vă scrieţi mai întâi numele vostru şi apoi să vă obişnuiţi, încet-încet, să vă înţelegeţi între voi printr-o scrisoare. Stihirile şi troparele Triodului şi ale Octoihului sunt greu de tâlcuit.

- Tată, eu cred că dacă le citeşte cineva de mai multe ori înţelege ceva. Ieri şi astăzi, în timp ce erai la ogor, eu am mers la biserică şi am citit catavasiile Paştilor din Penticostar şi acum le înţeleg. Cel care le-a scris trebuie să fi avut o minte luminată. Iar cel care a scris catavasiile Penticostarului a avut nevoie de o minte şi mai luminată. Toată noaptea m-am gândit la ele. Cel care le-a scris parcă îmi este cunoscut şi le-a scris pentru mine.

- Este adevărat ceea ce ai spus. Ele au fost scrise nu numai pentru tine şi pentru toţi copiii, ci şi pentru toţi creştinii. Dar fiindcă nu ştim multă carte, le găsim grele şi nu le putem tâlcui.

- De aceea cred că trebuie să le citim de mai multe ori şi vom afla treptat şi tâlcuirea. Limba pe care o auzim în biserică este grea şi oamenii ştiu puţină carte. Bunica nu ştie carte deloc, dar cu toate acestea înţelege Sfânta Liturghie pentru că a auzit-o de multe ori.

- Aici se poate să ai dreptate. Eu însă nu pot să fiu aici toată ziua. Am şi vie şi ogor şi trifoi. Ia tu copiii care vor, citeşte-le şi explică-le treptat, iar eu, seara când vin, voi completa ce le-ai spus tu.

Multe de acestea s-au întâmplat cu David, cu acest minunat copil din Gardiniţa Eubeii în acea vreme. Încă înainte de a împlini şase ani a devenit dascăl. La opt ani dobândise multe cunoştinţe în urma citirii şi explica toate cărţile liturgice. Mai mult îl atrăgeau cele scrise de Sfântul Ioan Damaschin în Octoih, în Penticostar şi în cărţile liturgice. Se adâncea multă vreme în citirea Epistolelor Sfântului Apostol Pavel şi în Faptele Sfinţilor Apostoli.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 22-24)

Cugetările cuviosului David „bătrânul” din vremea când era copil

În aceeaşi uimire în care l-a pus pe tatăl său, s-a aflat şi noul dascăl. David îi punea întrebări prin care dascălul învăţa mai mult.

- Ştiţi ce mă uimeşte cel mai mult? Râvna Sfinţilor, dar mai ales cea a asceţilor. Aceştia au arătat o dăruire desăvârşită faţă de Iisus Hristos. Nu au băgat în seamă trupul lor, nici cele frumoase ale lumii, ci au trăit mai mult cu inima lor, cu dragostea lor, cu curăţia lor, pe care le-au dobândit prin nevoinţa lor. Şi aceasta au făcut mai ales cei care s-au ostenit mai mult. Dacă faci ceva ce e pe măsura puterilor tale, chiar dacă în ochii lumii e mare lucru, ea însă nu-ţi aduce înăuntrul tău bucurie şi nici mulţumire sufletească, iar conştiinţa îţi spune că nu ai realizat ceva serios şi prin urmare, nu aştepţi nici o răsplată.

- Acesta este adevărul. Dar tu unde ai aflat asta, căci nu te-ai nevoit deloc?

- Desigur eu nu m-am nevoit şi de aceea nu am pretenţie de răsplată. Iată să-ţi explic cum este cu Sfântul şi Marele Post. Mama îmi spune că şi eu trebuie să postesc, mâncând fără untdelemn miercurea şi vinerea. Aşadar, şi fraţii mei şi eu postim, mâncând fără untdelemn miercurea şi vinerea, şi fără brânză şi carne tot Postul. Eu însă postesc fără osteneală şi mă simt chiar mai bine atunci când nu mănânc mâncăruri gustoase şi bine pregătite. Nu se întâmplă însă acelaşi lucru

şi cu fraţii mei. Ei slăbesc repede atunci când mănâncă fără untdelemn, fără peşte şi fără brânză. În satul nostru foarte puţini oameni mănâncă carne. Aşadar, postul meu nu poate avea aceeaşi valoare cu postul fraţilor mei. Pentru mine el este sărbătoare, căci nu fac nici o jertfă. Dar pentru fraţii mei, care fac o mare nevoinţă, postind cu asprime toată perioada Postului, mare le este plata pentru stăruinţa lor. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu privegherea şi cu orice nevoinţă. Se pot asemăna nevoinţele pe care le fac asceţii, care au canon aspru, care se scoală noaptea şi timp de trei sau patru ore, slavoslovesc pe Dumnezeu, cu cele pe care le facem noi? Noi (sau mai bine zis, eu) ne sculăm după ce se face ziuă, după ce ne săturăm de somn, mergem la biserică liniştiţi şi facem o rugăciune simplă. Şi din tot satul, numai eu şi tatăl meu facem acestea. Oare nu sunt vrednici de admirat cei care, pentru slava lui Hristos, se lipsesc pe ei înşişi de toate, de orice plăcere, de somnul lor şi de orice odihneşte trupul? Unii ca aceştia se sfinţesc, menţinându-şi trupurile şi inimile lor curate, şi pot să le ofere pe toate jertfă lui Dumnezeu şi Numelui Său.

- Davide, precum văd, gândul îţi este totdeauna la pustie, la pustnici şi la Sfinţi, în Biserică şi în Cer.

- Oare nu fac bine, învăţătorule? E adevărat că mereu mă însoţeşte acest gând. Dacă Dumnezeu mă va învrednici, voi urma paşii Sfântului Ioan Botezătorul, prietenul meu. Nu v-am spus că îmi este prieten? Îl am şi prieten şi apărător şi sfătuitor. M-a uimit misiunea lui de apostol, de a face cunoscut lumii pe Iisus Hristos. Dar ceea ce m-a uimit şi mai mult a fost nevoinţa lui, şederea lui continuă în pustie, rugăciunea şi postul lui.

- Te-ai gândit foarte bine să pleci din lume numai după ce vei avea vreo încredinţare de la Dumnezeu. Dar te-ai gândit cum se va face asta? Eu cred că vei fi îndrumat cu siguranţă într-un chip minunat şi precis.

- Într-un chip minunat da, dar nu neapărat şi precis. Căci nimeni nu ştie cum i se va vesti voia lui Dumnezeu. Îmi poate trimite pe Sfântul Ioan Botezătorul, îmi poate vorbi direct El însuşi, dar se poate să-l aud doar glasul înăuntrul meu.

- David, tu gândeşti corect, ca un lucrător priceput al Evangheliei. Însă aceste lucruri pe care le ştii tu, nu le ştiu toţi şi puţini sunt cei care le înţeleg. Desigur, de-a lungul timpului au fost mulţi care, ca şi tine, au devenit dascăli de mici. Dar oare ştii prin ce au reuşit ei să facă asta? Prin curăţia lor. Păstrează, aşadar, şi tu această curăţie şi totdeauna să fii cu mintea şi cu inima ta la Dumnezeu.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 26-28)

Din întâiul rod se aduce ofrandă lui Dumnezeu

David era foarte bun nu numai la învăţătură, ci întotdeauna era bucuros să îndeplinească orice i se cerea să facă. Mai ales în perioada verii, atunci când tatăl său se ocupa cu muncile agricole, alerga cu sârguinţă la ţarine, lucrând împreună cu el. La seceriş şi la culesul viilor aveau nevoie de mai multe mâini. Când erau la seceriş, David aduna snopii în arie, iar deasupra lor punea o cruce de lemn. La culesul viei făcea acelaşi lucru. Iar după terminarea culesului, înainte de a pleca cu toţii, David alegea strugurii roşii şi curaţi din cei culeşi şi punându-i deoparte, îşi spunea sieşi: ***„Aceştia îi va zdrobi preoteasa cu mâinile ei şi îi va pune într-un vas separat, ca să aibă părintele vin roşu şi curat pentru Sfânta Liturghie”.***

- Părinte, David nu m-a văzut niciodată făcând asta, a spus preoteasa nedumerită. Eu totdeauna adunam singură strugurii roşii curaţi în teasc şi făceam vin pentru Sfânta Liturghie. David a făcut la fel şi cu spicele de grâu. Eu niciodată nu am făcut aşa ceva de faţă cu el. A pus deoparte pe cele care aveau mai multe boabe şi mi-a spus: ***„Spicele acestea, mamă preoteasă, să le freci cu mâinile. Te voi ajuta şi eu. Grâul îl voi duce eu singur la moară, iar cu făina ce va ieşi din el să faci prescuri pentru Sfânta Liturghie”.***

Şi deşi niciodată până atunci nu m-a numit preoteasă, în acele clipe nu i-am putut spune nimic. Vorbindu-mi astfel, m-a făcut să înţeleg că acel lucru nu suferea nici o împotrivire.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 29-30)

Glasul conştiinţei este glasul voii lui Dumnezeu

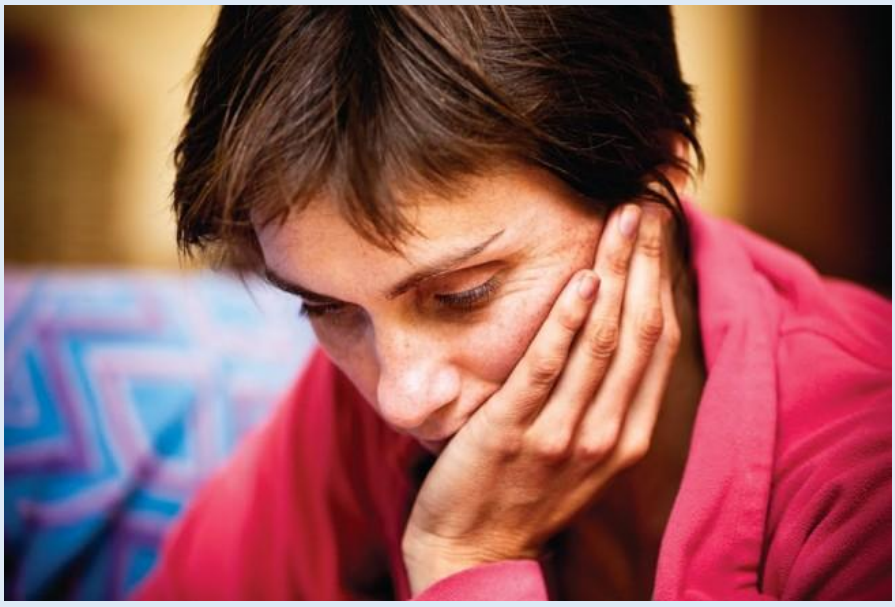

Când munceau la ogor, după ce mâncau la amiază, toţi simţeau nevoia să se odihnească. În acest răstimp, David dispărea. Toţi credeau că şi el s-a dus să se odihnească undeva sub vreun copac. Dar, după o vreme, au descoperit că el se ruga. Şi se ruga cu atâta tărie, încât nu mai vedea nimic din cele ce se petreceau împrejurul lui.

- Copilul meu, nu te odihneşti şi tu puţin acum, când este atât de cald?

- Atunci când mă rog nu simt nici căldură şi nici altceva. Îmi face plăcere să vorbesc cu Iisus, să mă gândesc la El şi să-I mulţumesc pentru toate bunătăţile dăruite de El şi asta mă odihneşte mai mult decât dacă aş dormi. Voi însă trebuie să vă odihniţi pentru că aţi obosit lucrând atât de mult. Eu nici nu am secerat, nici nu am cules, pentru că nu am semănat nimic. Vin la secerat şi la cules numai să nu stau singur acasă. La fel fac şi atunci când rămân singur acasă, nu ştiu cum să-I mulţumesc lui Dumnezeu, lui Iisus Hristos, Care binevoieşte să mă asculte totdeauna, să aibă grijă de mine şi să-mi dea tot ce am nevoie pentru sporirea mea duhovnicească. Şi ţie îţi mulţumesc, mamă. Dacă vreodată voi pleca de lângă voi, n-am să uit niciodată ce aţi făcut pentru mine şi vă voi păstra o mare recunoştinţă toată viaţa.

- Hristoase Dumnezeule! Maica Domnului! Dar de ce să pleci de lângă noi? Tu o să fii preot în sat, în locul tatălui tău atunci când vei ajunge la vârsta potrivită. Aşa am hotărât cu părintele.

- Acest lucru se poate întâmpla într-o bună zi, mamă. Poate că asta e şi voia lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu nu vrea asta, nu se va face. Eu deocamdată simt nevoia să aflu un părinte duhovnicesc.

- Dar nu îl ai pe părintele ca povăţuitor? El povăţuieşte tot satul şi este mereu lângă tine.

- Nu l-ai auzit, mamă, spunând într-o zi: „Eu nu mai am altceva ce să-l învăţ pe David. Chiar şi dascălii lui îl întreabă despre lucruri pe care ei nu le cunosc”? Nu te teme, mamă, ultimul dascăl mi-a spus că există povăţuitori mai sporiţi, pustnici şi monahi, care au sporit mult prin rugăciune, prin asceză, prin studiul Sfintelor Scripturi şi prin cercetarea multor locuri de închinare şi a multor dascăli înţelepţi. Nu trebuie să stau acasă în tihnă, ci trebuie să merg să caut pe stareţul care mă va povăţui şi mă va sfătui cum să mă nevoiesc, ce voie să lepăd şi ce gând să arunc departe de mine. Aşadar, eu trebuie să mă ostenesc mult pentru ca Dumnezeu să mă cheme la vreo slujire a Sa. Până acum nu m-am ostenit, nu am dus lipsă de nimic, nu am făcut canon, post, priveghere şi rugăciune de toată noaptea.

- Copilul meu, toate acestea mă înfricoşează.

- De ce, mamă? Vrei să spui că te uimesc. Este normal să se întâmple astfel. Anii trec şi eu învăţ, aşa cum este şi firesc. Acestea pe care le spun sunt teoria pe care o predau dascălii şi pe care am învăţat-o şi eu de la dascălul meu. Dar toate acestea trebuie să devină lucrare. Însă aceasta nu se poate face în Gardiniţa. Nu-ţi aduci aminte ce spunea o femeie: „Precum portocalul nu poate ţine pe el portocalele pentru totdeauna, aşa nici eu nu pot ţine pe copiii mei totdeauna lângă mine”.

- Cuvintele pe care le spui sunt cuvinte pline de înţelepciune şi mă minunez auzindu-le de la tine, dar mă tem, copilul meu, pentru că eşti încă mic. Doreşti mai multe decât trebuie şi decât poţi tu purta.

- Nu ai vorbit bine, mamă. Omul simte înăuntrul său îndemnul de a săvârşi ceva bun ca pe un glas venit din Cer. Există însă şi glasul eului nostru. Cunosc şi eu acest glas. Dar glasul pe care trebuie să-l aud nu este cel al egoismului meu, nu e glasul care vine din firea mea omenească, de lut, ci e glasul pe care-l aştept de Sus. El nu a venit încă, dar simt că se va auzi degrabă.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 31-32)

Ce înseamnă să facem ascultare?

Monahul pe care l-a întâlnit David se numea Acachie. Desigur, împrejurările în care s-au cunoscut au fost neobişnuite, neprevăzute şi trebuia să fie cercetate bine de Părintele Acachie. A vorbit cu David cu acea simplitate care îl caracteriza şi repede a câştigat încrederea copilului. Era încă mic pentru ceea ce căuta, dar cu toate acestea, înţelepciunea copilului, înţelepciune de om bătrân, au îndepărtat reţinerea lui.

Părintele Acachie auzise şi despre întâmplarea cu Sfântul loan Botezătorul, care uimise tot ţinutul acela. Iar acum, auzind şi povestirea lui David despre hotărârea lui, despre ceea ce dorea, s-a convins că este vorba despre un copil, care, deşi nu ştia încotro să se îndrepte, se vedea totuşi că are încredere în Dumnezeu. Şi cu toate acestea ştia ce voia.

- Tatăl tău este de acord cu hotărârea ta? Aţi vorbit împreună despre plecarea ta? El e de acord să pleci atât de tânăr de acasă? N-o să fie neliniştit şi n-o să te caute?

- Cred că nu, Părinte, nu cred că mă va căuta, pentru că a ştiut şi s-a aşteptat să plec. Cu toate acestea, nu am vorbit cu el, pentru că ar fi fost de prisos. Cât despre faptul că sunt tânăr, aşa cum aţi spus, cred că unii oameni sunt de o părere, alţii de alta. Vârsta de cincisprezece ani pentru unii copii poate fi o vârstă mică, nu însă şi pentru mine. Cred că şi Sfinţia Voastră sunteţi de aceeaşi părere cu mine în privinţa asta, pentru că altfel nu aţi fi fost de acord să mă primiţi, ci m-aţi fi izgonit acasă.

- Ai dreptate. Dar nu te mândri şi nu fi atât de încrezător în tine însuţi, pentru că în călugărie asta nu se numeşte smerenie. Şi tu năzuieşti să devii călugăr. Dar asta nu se face fără smerenie. Dacă vrei să vii cu mine, înseamnă că primeşti să mi te

supui. Eu sunt dintr-o mănăstire de lângă Magnisia, unde mă nevoiesc în călugărie alături de alţi şapte călugări bătrâni. Fiecare bătrân are şi unul sau doi ucenici, care se supun orbeşte stareţului lor. Dacă primeşti condiţiile, rămâi. Dacă nu le primeşti, pleci de la început. Aşadar poţi hotărî.

- Părinte, primesc fără nici o şovăială.

- Şi, fireşte, la schit vei fi ultimul...

Părintele Acachie, după cum se vedea, era un ascet aspru. Dar cu toate acestea avea o cultură înaltă şi o mare experienţă duhovnicească în cele ale călugăriei. El avea şi misiunea de a călători peste tot, pentru a-i întări pe cei slabi în credinţă. Era cunoscut nu numai acolo pe unde trecea, ci până şi la Patriarhie ajunsese vestea despre cultura şi viaţa sa virtuoasă. Pe David l-a îndrăgit din prima clipă, însă nu i-a arătat asta. Mergeau, aşadar, tăcuţi spre mănăstire. Pe Părintele Acachie l-a impresionat faptul că David nu a luat nimic cu el, nici hrană, nici haine. Aceasta însă se poate explica în două moduri: ori uşurătatea lui i-a hotărât plecarea, ori într-adins nu s-a gândit deloc la cele de care are nevoie trupul.

Părintele Acachie ştia care dintre cele două pricini l-au făcut pe David să plece astfel. Totuşi, în timp ce mergeau pe cale, l-a întrebat pe copil:
- Nu trebuia să te gândeşti puţin la călătoria ta? Mai avem două zile de mers. Ai fi mers flămând până la capăt?

- Iertaţi-mă, Părinte, dar nu am ştiut unde voi merge. Am ştiut numai că Dumnezeu mă povăţuieşte şi nu m-am gândit la ce voi mânca. Sfinţia Voastră, Părinte, v-aţi gândit şi la cele pentru trup. Eu nu vreau să vă lipsesc de hrană, ci voi răbda până la sfârşit, oricât de lung ar fi drumul.

- A, nu aşa. Aici faci ascultare. Trebuia să te gândeşti la asta mai înainte de a porni la drum. Acum vei mânca din hrana mea, dar să ştii că mă lipseşti pe mine de o parte din ea.

- Am greşit că am pornit la drum fără mâncare?

- Tu ce zici? Nu a fost o greşeală? Ai plecat undeva, nu ştiai cât timp îţi va trebui pentru a ajunge acolo şi nu ai luat nici pâine cu tine?

- Părinte, iertaţi-mă. Atunci când am plecat nu m-am gândit deloc la aceasta. M-aş fi gândit la toate acestea, dacă mai întâi am fi discutat împreună.

- Bine. Ai început cu o greşeală şi ai mai făcut încă una. Dacă vom căuta bine, vom afla mai multe. Ajunge numai să vrem să le căutăm şi să credem că nu acţionăm bine şi vom vedea că tot ceea ce facem nu are nici o îndreptăţire. Aceasta se întâmplă acum şi cu tine. Nu ai voie să spui nimic, pentru că eşti deja ascultător. Faci ceea ce îţi spun şi primeşti fără să cârteşti judecata şi hotărârea mea. O spun pentru ultima dată. Numai atunci să nu asculţi şi să nu împlineşti porunca mea, dacă ceea ce îţi cer nu este moral şi nu este în acord cu credinţa noastră.

- Adică, se poate întâmpla şi aceasta?

- În mod normal, nu trebuie să se întâmple aşa ceva. Tu vei asculta totdeauna cu atenţie cele ce ţi se vor spune de către toţi din schit, deoarece, precum am spus, eşti ultimul. Unele ca acestea are călugăria, precum şi altele mai grele. Răspunsul pe care îl dau toţi la porunca primită este unul: „Să fie binecuvântat!”.

- Fără numai dacă...

- Ţi-a rămas mintea la credinţă şi morală. Dar ia aminte la ce îţi spun: nu-ţi voi cere nimic care să fie împotriva credinţei şi moralei noastre, căci noi tocmai întărirea credinţei şi moralei urmărim. Se poate că cineva din mănăstire să-ţi ceară ceva care nu se poate explica, ceva care aparent este incorect. Se poate să ţi se spună: „destramă-ţi ciorapul, spală-ţi salteaua în prima zi, sapă grădina cu muchea sapei, plantează răsaduri de roşii în luna februarie”. Răspunsul tău va fi totdeauna: „Să fie binecuvântat!”. Îţi pot spune, de pildă: „peste puţin vom ajunge la mănăstire”, iar noi să mai întârziem o zi. Îţi pot spune „ne vom întoarce înapoi să aflăm drumul”. Totdeauna va trebui să dai acelaşi răspuns. Niciodată să nu spui „nu”, niciodată „de ce”, niciodată „mă îndoiesc”. Totdeauna să se audă un singur răspuns: „Să fie binecuvântat!”. Eşti de acord? Am spus bine? Mai vrei să vii cu cu mine?

- Părinte, să fie binecuvântat!

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 39-42)

Cuviosul David, grabnic ajutător la vreme de necaz

Despre Sfântul David, Bătrânul este greu să spui cuvinte pe măsura lucrării duhovniceşti a acestuia. Se pot ţine multe cuvântări despre el, despre viaţa sa aleasă, despre nevoinţele sale, despre învăţăturile sau despre minunile sale. Astăzi voi vorbi despre ajutorul dat la vreme de necaz de sfânt tuturor celor care i-au cerut ajutorul.

Voi începe cu un cuvânt frumos al marelui stareţ Iacov Tsalikis: "Minunile cuviosului David sunt foarte multe, nenumărate! Nu ar ajunge nici hârtia, nici cerneala, dar nici timpul ca să scriu minunile zilnice ale sfântului. Este un sfânt mereu prezent în viaţa credincioşilor."

Chiar dacă nu este la fel de cunoscut precum Sfântul Nectarie sau Sfântul Ioan Rusul, minunile care au fost aşternute în scris despre cuviosul David sunt multe, foarte multe. Şi aproape toate s-au petrecut în vremuri apropiate de ale noastre. Cei care le mărturisesc sunt de multe ori chiar cei vindecaţi sau cei care s-au rugat pentru bolnavi şi aceştia s-au vindecat sau cei ajutaţi în fel şi chip de Cuviosul David. În multe din necazurile lor recunoaştem necazuri ale noastre, în multe dintre problemele lor recunoaştem problemele noastre. În durerile lor recunoaştem

durerile noastre. Şi, dacă vom avea credinţa lor, în bucuriile lor vom ajunge să recunoaştem şi bucuriile noastre...

Primele minuni la care voi face referire seamănă, în partea de început, unor ştiri de televiziune. Suntem reeducaţi de televizor şi privim ştiri despre oameni care au tot felul de accidente, oameni care suferă, din diferite motive şi viaţa lor e biruită de durere. "Unde este Dumnezeu?" - se întreabă mulţi. "Unde era Dumnezeu în timpul incendiului sau al inundaţiilor sau al cutremurului?" Citind minunile săvârşite de sfinţi, ne dăm seama că Dumnezeu este alături de fiecare dintre noi şi ajutorul Său vine pe măsura credinţei noastre. Sau, mai bine zis, covârşeşte măsura credinţei noastre. Pentru că noi nu suntem vrednici de minuni, dar El le face în viaţa noastră...

Într-o zi din luna iunie a anului 1990 trei avioane militare zburau deasupra Mănăstirii cuviosului David. Unul dintre avioane a început să piardă din înălţime şi se apropia de pământ. Când situaţia era scăpată de sub control, avionul a lovit chiar crengile unui pin. Totul părea pierdut. Dar, atunci, în chip minunat, o putere nevăzută a ridicat avionul în sus, iar apoi acesta a zburat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat mai înainte. Când avionul a ajuns pe aeroport, s-au găsit ramuri de pin agăţare de el, mărturie a minunii.

Mama pilotului s-a rugat mult lui Dumnezeu, vrând să i se descopere ce sfânt o ajutase. Şi într-o noapte a văzut în vis un călugăr care i-a spus că e cuviosul David, că el i-a salvat fiul şi pe cei care erau împreună cu el. I-a cerut să vină la mănăstirea sa din Evvia, pentru a i se închina. Şi, când femeia a mers în pelerinaj împreună cu soţul ei, pentru a-i mulţumi cuviosului, văzându-l în icoană l-a recunoscut imediat: "Acest sfânt ne-a salvat copilul", a spus ea, cu inima plină de bucurie.

Dacă nu ar fi intervenit cuviosul David, avionul acela s-ar fi prăbuşit. Emisiunile de ştiri ar fi comentat cu lux de amănunte accidentul. Dar aşa, întâmplarea a ajuns şi în inimile noastre... Puţini dintre noi zboară des cu avionul... Dar toţi călătorim pe marea acestei vieţi şi vicleanul diavol vrea să ridice furtună asupra noastră, pentru a ne lua vieţile. Dar noi, dacă purtăm în suflete astfel de prieteni cereşti, vom ajunge cu bine la liman.

(…) E important să vorbesc puţin şi despre apa de la izvorul cuviosului. Într-o zi, o femeie avea dureri de cap insuportabile. Ducându-se să se închine la moaştele cuviosului, după ce s-a închinat, s-a dus la izvorul cuviosului să bea apă sfinţită.

Când a băut, a văzut chiar mâna cuviosului David cum binecuvânta apa care curgea acolo. Şi durerile de cap au părăsit-o de îndată...

Dar câte alte minuni nu s-au făcut cu această apă... Şi nu doar vindecări. Unele femei credincioase, când făceau pâine, puneau puţin din această apă sfinţită în loc de drojdie. Iar pâinea creştea, pentru credinţa lor şi ajutorul cuviosului...

Mulţi pelerini merg la mănăstirea din Evvia. Unii cu credinţă, alţii în vizită, în excursie. Să vadă locuri frumoase... În funcţie de credinţa pe care o avem vine şi ajutorul sfinţilor, să nu uităm asta.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca de acum înainte să punem început bun mântuirii noastre şi să îi cerem ajutor Sfântului David pentru a înfrunta toate ispitele şi necazurile care ne stau înainte. Amin.

(Cuviosul David „Bătrânul" - „Copilul" Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 41-57)

Prejudecăţi asupra vieţii spirituale

Cândva, un frate nepăsător în cele duhovniceşti, fiind cuprins de multă invidie, îi smintea pe mulţi din schit. Şi pe lângă toate smintelile pe care le făcea, mai şi pleca din schit din când în când şi întotdeauna se întorcea cu o dispoziţie rea. Invidia pe cel care sporea în asceză şi se făcea mai bun decât el.

Odată, preotul schitului şi-a exprimat părerea cum că, în cele din urmă, ar trebui să fie luată o hotărâre în privinţa lui Ioan (căci aşa îl chema pe acest călugăr).

- Frate, îi spune sau îţi schimbi numele, care este al unui mare ascet al pustiei şi rămâi în lume sau îţi schimbi purtarea. Nu te mai putem suporta astfel. Atunci când te întorci în mănăstire, devii o adevărată ispită.

- De mine nu veţi putea scăpa aşa uşor. În felul acesta vi se va da şi vouă ocazia să vă măriţi nevoinţa şi răbdarea.

- Ioane, ai spus şi un adevăr în nesimţirea ta. Din fericire, însă, cei mai mici, precum este şi David, sunt dascălii tăi. Exemplul tău nu îi întoarce spre rău şi neputinţa ta nu devine pentru ei piatră de sminteală. Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă tu, cu nepăsarea ce o ai în cele duhovniceşti, ai deveni dascălul lor.

Discuţia a avut loc în chilia fratelui Ioan, după ce acesta se întorsese după una din multele lui plecări.

În acel moment trecuse pe acolo David, iar Părintele Acachie, care şi el era în chilia fratelui, l-a ajuns din urmă şi l-a întrebat:
- Cum ţi s-a părut discuţia preotului cu fratele Ioan? Cum ţi se pare purtarea lui?

- Părinte, iertaţi-mă, dar cred că părinţii l-au dispreţuit prea mult. Toţi bătrânii au ucenici care merg pe la locuri de închinare şi la hramuri şi apoi se întorc mai uşuraţi şi cu mai multă râvnă pentru a-şi putea continua nevoinţa lor.

- Ajunge, mândrule David! Vrei să spui că noi nu am văzut ceea ce ai observat tu şi de aceea ai tras această concluzie?

Acestea le-a spus atunci Părintele Acachie, dar în timpul nopţii s-a rugat astfel: „Îţi mulţumesc, Doamne, că ucenicul meu mi s-a făcut dascăl. Luminează-l astfel întotdeauna, ca să le vadă pe toate cu ochi curaţi. Amin”.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 46-47)

Milostenia adevărată nu are criterii de selecţie

Odată a venit la mănăstire un turc sărac şi flămând din Eubeea, ce avea o familie numeroasă.

- Părinte, am venit la tine, a spus turcul, ştiind dragostea şi milostivirea ta. Sunt turc, dar am trebuinţă de dragostea ta.

Bătrânului David i s-a făcut milă de el văzându-i inima umilită şi l-a ţinut o vreme la sine, pentru a-l ajuta. L-a îmbrăcat cu haine noi şi l-a încărcat cu multe alimente pentru femeia şi copiii lui. Monahii s-au mirat de fapta Bătrânului, deoarece ştiau că pentru el turcii au fost nişte tirani.

- Fiilor, nu turcii sunt tirani, ci statul lor, legea lor. Dacă turcul acesta a venit la noi la mănăstire, a stat o vreme cu noi şi s-a încrezut în dragostea noastră creştinească, de ce să-l deznădăjduim? Milostenia noastră să fie ca o rugăciune pentru vrăjmaşul nostru.

Nenumărate sunt întâmplările minunate care mărturisesc despre dragostea şi milostivirea inimii lui.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 62-64)

Inima cea mare a cuviosului David, bătrânul

Odată a venit în mănăstirea bătrânului David un ieromonah, Eufrosin, care slujea la o biserică de mir. Acesta, fără să vrea, a făcut o ucidere, iar cel ucis era sluga unui oarecare boier. Este lucru vădit că şi cel viclean şi-a băgat coada în treaba aceasta. Supărându-se boierul, l-a băgat la închisoare pe ieromonah, i-a confiscat şi tot ceea ce câştigase, după care a rămas sărac şi dator, încât nu găsea nici o scăpare din situaţia aceasta.

Când bătrânul David a aflat despre necazul ieromonahului, gândindu-se şi la sminteala ce se făcuse în Biserică cu ispita lui şi la datoriile lui, l-a chemat la mănăstire şi mai întâi de toate i-a cerut să-i mărturisească cum s-a întâmplat.

- Părinte, te cred că nu ai voit să săvârşeşti această ucidere, dar sfinţia ta de ce locuieşti în lume? Doar eşti ieromonah şi ai făgăduit să rămâi pentru totdeauna în mănăstire şi să ai stăruinţa în petrecerea îngerească. Dar nu ţi-ai ţinut făgăduinţă. Locul tău este în mănăstire, oricâte motive ai fi avut să pleci în lume.

- M-am gândit foarte bine la asta, Părinte. Deja îmi simt şi eu vinovăţia pentru şederea mea în lume şi pentru faptul că mi-am încărcat conştiinţa cu o ucidere. Dar ceva încă mă ţine în lume. Surorile mele şi datoria pe care o am.

- Ascultă! Fiindcă îţi văd pocăinţă pentru plecarea sfinţiei tale din mănăstire, îţi voi plăti eu datoriile tale. Şi precum după rugăciunea de iertare se şterg păcatele, aşa îţi voi şterge şi eu datoriile tale. Însă vei rămâne dator Cerului. Iar recunoştinţa ţi-o vei arăta la mănăstirea ta, prin nevoinţa şi pocăinţa ta.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 106-107)

Cuviosul David, bătrânul mare vindecător

În anul 1962, Elena Papaconstantinu, fiind lehuză, se afla într-o stare foarte rea, o durea tot trupul. Medicii nu o puteau ajuta.

Cumnatul ei, Anghel Papaconstantinu, a venit la mănăstire şi le-a cerut preoţilor să meargă la lehuză cu Sfintele moaşte ale cuviosului David, ca ea să se închine lor. Când cumnatul a pornit de la mănăstire, femeia bolnavă a simţit că durerile o lasă. Iar după şapte ore de mers pe jos a celor care veneau cu racla, atunci când cumnatul a ajuns cu Sfintele moaşte la casa femeii, aceasta s-a făcut cu desăvârşire sănătoasă.

(Cuviosul David „Bătrânul" - „Copilul" Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 120)

Ce bine când un Sfânt îţi este prieten!

Mulţi oameni simpli din satele din jurul mănăstirii, au primit ajutorul lui Dumnezeu prin mijlocirile cuviosului David, pe care îl cinstesc mult şi-l au ca protector al lor.

Angheliki Xideru din Istiea, în 1965 şi Panaghiu Stefu din Kokinomilia, în 1971, s-au vindecat de plămâni prin rugăciune şi marea lor credinţă în cuviosul.

Sfântul s-a făcut tămăduitor şi al micului David Stefu din Kokinomilia. În 1975, în Germania, unde locuia cu părinţii lui, copilul a fost lovit foarte grav de o maşină. Părinţii, oameni credincioşi şi devotaţi Bisericii, au hotărât să meargă imediat şi să plătească o Sfântă Liturghie la Mănăstirea cuviosului David. Au sosit la mănăstire, li s-a făcut Sfânta Liturghie şi copilul lor s-a vindecat.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, p. 122)

Copil vindecat de epilepsie prin mijlocirea cuviosului David

Agata Gheorghiu, ce locuia în America, suferea de epilepsie. Părinţii ei, Gheorghe şi Paraschiva, erau originari din satul Pagoda Eubeii.

Mama Agatei se rugase la mulţi sfinţi pentru tămăduirea copilului ei. În cele din urmă, a auzit şi de cuviosul David, la care a început să se roage: „Sfinte David, nu te cunosc cine eşti, dar te rog, fă bine pe copila mea Agata”.

În noaptea următoare, femeia a văzut în somn un călugăr ce avea înfăţişarea cuviosului David din icoana de la poarta exterioară a mănăstirii şi care îi spuse: ***„Copilul tău se va face bine. Să vii la mine acasă. Te aştept”.***

Atunci ea l-a întrebat: „Cine eşti tu, care vei face bine copilul meu?”.

„Sunt cuviosul David - a răspuns Sfântul - cel pe care l-ai chemat mai înainte”.

Acestea le-a povestit însăşi mama Agatei în pelerinajul ei din 5 aprilie 1979, când a venit la mănăstire să mulţumească Sfântului, deoarece copilul ei de doi ani şi jumătate suferea de crize epileptice şi din clipa în care s-a rugat cuviosului s-a făcut cu desăvârşire bine.

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 123)

„Sfinte David, Dimitrie suferă! De ce stai?”

Dimitrie Gherostatis din Atena, în 1976 suferea de colici renale. De multe ori îl apucau durerile noaptea şi credincioasa sa soţie îl ducea la spital chiar şi la orele două şi trei după miezul nopţii. Medicii îi făceau injecţii pentru calmare, îi dădeau medicamentele corespunzătoare şi de fiecare dată îi recomandau să vină după 15-20 de zile să facă radiografie, deoarece potrivit diagnosticului lor, avea piatră la rinichi. Dar niciodată nu apucă să treacă de cincisprezece zile şi colicile îl apucau din nou. Şi iarăşi aceeaşi suferinţă.

La 13 august 1976, Dimitrie a venit cu soţia lui la mănăstire să se închine. Noaptea, în timp ce toţi dormeau la arhondaricul mănăstirii, pe Dimitrie l-au apucat din nou crizele. Unul din închinători s-a dus şi a deşteptat pe un părinte din mănăstire, care i-a dat lui Dimitrie nişte picături şi câteva pastile, după care durerile au încetat. Dimineaţă a coborât liniştit la Sfânta Liturghie, dar cu puţin mai înainte de terminarea slujbei, durerile l-au apucat din nou. Prin purtarea de grijă a părinţilor mănăstirii, Dimitrie a fost transportat într-un orăşel din apropiere de Limnis, pentru a fi consultat de un medic. Acesta i-a făcut o injecţie pentru calmarea durerii, dar fără nici un rezultat. Atunci medicul i-a recomandat să meargă la Atena.

Dimitrie nu a vrut să meargă la spital, ci s-a întors la mănăstire. Dar nici aici durerea nu a încetat. Închinătorii care erau acolo, îl îndemnau şi ei să meargă la Atena. Văzând că situaţia bolnavului nu se ameliorează, Stareţul, fericitul Părinte Iacov, împreună cu părinţii mănăstirii au luat Sfântul cap al cuviosului David şi au mers la camera lui. Părintele Iacov a făcut semnul crucii cu Sfintele Moaşte ale cuviosului David deasupra părţii bolnave a trupului lui Dimitrie şi a spus către cuviosul David cu îndrăzneala-i caracteristică: „Sfinte David, Dimitrie suferă! De ce stai?”

Şi, o minune! Durerea lui Dimitrie a încetat şi a fost cuprins de un somn uşor. S-a trezit când a sunat clopotul mănăstirii. Era cu desăvârşire sănătos. A mulţumit cuviosului David şi părinţilor mănăstirii, după care a plecat la Atena. După douăzeci de zile a făcut cinci radiografii, dar toate au arătat că nu mai avea nimic la rinichi.

„Atunci era 14 august 1976, iar astăzi când scriu aceste rânduri este 25 aprilie 1992 şi nu mai ştiu ce înseamnă o colică renală, dar mai bine zis ştiu, dar de atunci nu am mai avut niciodată", scria Dimitrie în scrisoarea de mulţumire pe care a trimis-o mănăstirii şi în care descrie toate suferinţele lui şi minunea cuviosului David. Apoi încheie: "Să fie slăvit numele Domnului nostru Iisus Hristos, a cuviosului David şi a tuturor sfinţilor făcători de minuni".

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 125-126)

Sfintele moaşte ale cuviosului David, bătrânul

Hara, soţia lui llie Pantiu, din Atena, la 3 august 1996 a venit cu soţul şi cu cele trei fetiţe ale ei la mănăstire şi a spus următoarele: „La începutul anului 1993 nişte dureri puternice la mână m-au silit să mă duc la medic, care mi-a recomandat operaţie şi medicamente, pe care îmi era cu neputinţă să le iau, deoarece alăptam una din fetiţe, care era în vârstă de şase luni. Din când în când, durerile se înteţeau atât de mult, încât în cele din urmă am fost nevoită să-mi pun mâna în ghips ca să nu se mişte.

Au trecut opt luni aflându-mă în această stare, când la o nouă criză, medicul mi-a recomandat injecţii cu cortizon, deoarece despre operaţie nu se putea vorbi, pentru că eram însărcinată, medicul nevrând să pună în primejdie embrionul.

Aflându-mă în această situaţie, m-am hotărât să merg la Mănăstirea cuviosului David să mă închin. Am cerut să-mi fie binecuvântată mâna cu Sfintele moaşte ale cuviosului şi miruită cu untdelemn de la candela de la mormântul Stareţului Iacov, rugându-mă totodată pentru vindecarea mâinii mele.

Chiar în ziua următoare, ameliorarea a fost uimitoare. Fără nici un medicament, şi fără să-mi ţin mâna nemişcată, aşa cum mi-a recomandat medicul, în câteva zile a dispărut durerea continuă de atâtea luni de la mână. „Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi.”

(Cuviosul David „Bătrânul” - „Copilul” Înaintemergătorului, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp. 198)

O minune a cuviosului David dn Evia

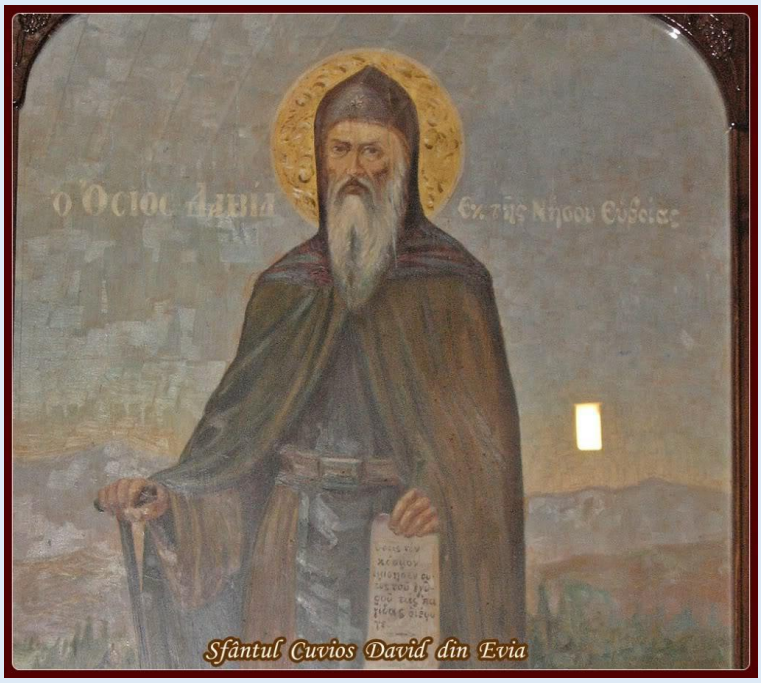

Ecaterina Patera din Ecali - Atichis a venit la Sfânta Mănăstire a cuviosului David în aprilie 1994 şi a povestit cele de mai jos:

Timp de doi ani am avut un chist la ovarul drept, depistat în urmă a doua radiografii. Medicii mi-au recomandat să fac şi nişte analize.Pe lângă cele mai dinainte s-a mai depistat că aveam şi pierdere de sânge .Cum era şi firesc toate acestea m-au neliniştit.

La sfârşitul lui februarie 1994 am venit la Mănăstirea cuviosului David. Am luat untdelemn din candela sfântului şi din cea de la mormântul fericitului Stareţ Iacov şi puţină apă sfinţită. M-am dus acasă şi m-am uns cu untdelemn timp de două zile.

După aceasta m-am dus din nou şi am făcut o radiografie .Dar chistul pe care îl aveam nu se mai vedea, ci, o minune!, dispăruse, oprindu-se totodată şi hemoragia.

Mulţumesc cuviosului David.

(Sursa text - cartea ``Cuviosul David "Bătrânul", "Copilul" Înainte-mergătorului``)

Copilul cu arsuri pe tot corpul

Pe 24 decembrie 1995, în ajunul Crăciunului, părinţii unui copil fierseseră apă într-o cratiţă, ca să îi facă fiului lor inhalaţii pentru a respira mai bine. Dar cratiţa s-a vărsat şi apă fiartă a curs peste copil, provocându- i arsuri pe tot corpul.

Fiind dus la spitalul din Iraclia, de acolo a fost transportat de urgenţă cu un avion militar în Atena. Doctorii au afirmat că erau şanse de doar 10% ca să rămână în viaţă, iar dacă va supravieţui, va avea probleme de sănătate.

Fiind cu copilul la spital, părinţii au văzut că o femeie, mama unui alt copil bolnav, citea o carte cu viaţă şi minunile cuviosului David. Părinţii i-au cerut femeii să le împrumute cartea, dar aceasta nu le-a dat-o, pentru că se pregătea să fie externată împreună cu copilul ei. Dar, mergând să ia biletul de externare, fără nici un motiv i-au spus să mai stea o zi în spital. Întorcându-se în salon, a dat părinţilor cartea pe care mai înainte le-o refuzase.

După ce au citit din ea, părinţii copilului au sunat la mănăstire ca să le ceară părinţilor să facă o rugăciune şi un paraclis pentru copilul lor. În acea noapte, mama a visat cum cineva ţinea în mâini o parte din moaştele cuviosului David şi a întrebat-o dacă vrea să binecuvânteze cu ele copilul. Femeia l-a rugat cu credinţă să facă aceasta.

În zori, femeia a observat că pielea opărită a copilului începea să cadă de pe el ca nişte solzi, fiind înlocuită de piele nouă. Directorul spitalului şi medicii au fost surprinşi de schimbarea neaşteptată a stării de sănătate a copilului şi au spus: "Oare cum este cu putinţă ca după atâţia ani de experienţă să facem o greşeală atât de mare în privinţa evoluţiei stării copilului?"

Doctorii au spus că va dura mult până ce copilul va putea să meargă din nou. Dar, în luna februarie a anului următor, părinţii l-au dus pe copil să se închine la mănăstirea din Evvia. Fiind binecuvântat cu Sfântul cap al cuviosului David, când a ajuns în ziua următoare acasă, copilul a început să meargă din nou.

(Viaţa, minunile, acatistul Cuviosului David din Evvia, Editura Egumeniţa, pp. 66-68)

Vindecarea cancerului laringian

Un bărbat avea dureri mari în gât şi era răguşit. Când a ajuns la doctor, i s-a spus că are cancer laringian. Înainte de a merge să i se facă biopsie, bărbatul s-a spovedit la mănăstirea cuviosului David. Părintele Chiril, egumenul mănăstirii, i-a dat să bea în fiecare dimineaţă puţin ulei de la candela cuviosului David şi de la cea a fericitului stareţ Iacov.

Când i-au făcut biopsia (scoţându-i pentru analize trei bucăţi lungi de 4-5 cm fiecare), medicii i-au spus că e nevoie de operaţie pentru a-i scoate jumătate din laringe.

Dar, vreme de o lună, bărbatul a continuat să bea din undelemnul primit de la părintele Chiril. Ulterior, consultând un alt medic, acesta i-a spus că gâtul său este sănătos. Nu se vedeau nici măcar cicatricele lăsate de biopsie.

După ce i-a făcut şi o tomografie, doctorul i-a spus că tumoarea pe care o avusese cu o lună în urmă dispăruse. Gâtul se vindecase.

(Viaţa, minunile, acatistul Cuviosului David din Evvia, Editura Egumeniţa, pp. 73-74)

"Din clipa aceasta, eşti cu desăvârşire sănătoasă..."

În urma unei operaţii, o femeie ajunsese la reanimare. Făcuse edem pulmonar şi starea sănătăţii ei era critică. După nouă zile de stat la reanimare, în a zecea zi trebuia să i se facă nişte analize. Din neatenţie, după analize, asistenta a uitat să îi dezlege bandajele cu care îi legase strâns picioarele. Bandajele îi blocau circulaţia sângelui.

În noaptea aceea, femeia s-a aflat în primejdie de moarte. Amintindu-şi cum cuviosul David îi ajutase şi în trecut familia, s-a rugat acestuia cu credinţă. Atunci a văzut lângă ea un monah care i-a spus cu blândeţe: ***"Nu te teme. Din clipa aceasta, eşti cu desăvârşire sănătoasă. Nu ai nimic".*** Şi i-a cerut să îşi taie bandajele, spunându-i că o va ajuta el. Şi i-a spus cine este. Văzând cum păturile se ridicau de pe ea singure, femeia s-a speriat şi a strigat cu voce puternică după ajutor. Când au venit asistentele, i-au tăiat bandajele.

Dimineaţa, la ora 5, femeia s-a trezit simţind pe frunte mâna cuviosului David şi l-a auzit spunându-i: ***"Scoală-te, eşti bine acum. Spune-le medicilor să ia aminte şi să nu mai facă greşeli".***

Gândindu-se în sinea ei că doctorul care greşise în cazul ei ar trebui tras la răspundere, femeia a auzit cum cuviosul David i-a spus: ***"Să nu faci rău nimănui. Trebuie să înveţi să ierţi" .***

Fiind tămăduită prin intervenţia cuviosului David, femeia a venit la mănăstirea lui şi a mărturisit minunea pe care o trăise.

(Viaţa, minunile, acatistul Cuviosului David din Evvia, Editura Egumeniţa, pp. 80-81)

O arătare minunată în visul unui bolnav

Un bărbat care avea mari dureri şi care urina sânge s-a dus la spital. După ce i-a făcut analizele, doctorul i-a spus că are cancer la vezica urinară şi că se poate ca situaţia să fie foarte gravă.

Într-o seară, bărbatul a avut un vis în care i-au apărut Maica Domnului, cuviosul David şi Sfântul Ioan Rusul.

Când a întrebat-o pe Maica Domnului: “Sfântul Ioan Rusul mă va face bine?”,

Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu i-a răspuns: “Nu Sfântul Ioan Rusul te va face bine, ci cuviosul David”.

Dimineaţa, când s-a trezit, bărbatul s-a simţit sănătos. Nu mai avea dureri. În urma analizelor, doctorul i-a confirmat faptul că se tămăduise.

(Viaţa, minunile, acatistul Cuviosului David din Evvia, Editura Egumeniţa, pp. 84-85)

Vindecări minunate ale cuviosului David

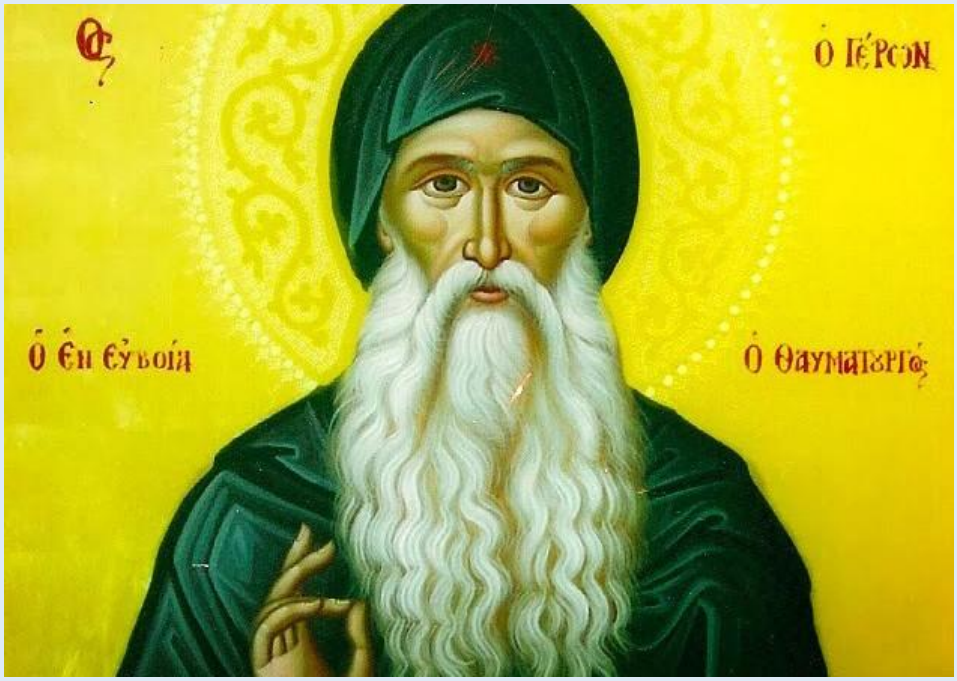

Copilul suspect de encefalită

Un copil de unsprezece ani avea o formă gravă de pojar. Când a făcut temperatură de 410 C, a început să delireze.

Întrucât era suspect de encefalită, doctoriţa pediatru care l-a consultat i-a dat trimitere la spitalul de copii.

Înainte de a pleca de la ea, doctoriţa l-a binecuvântat pe copil cu o iconiţă a cuviosului David.

Atunci copilul a exclamat: „Mi-a ieşit ceva din cap”.

Venind acasă pentru a-l pregăti pe copil pentru spital, părinţii au constatat că temperatura îi scăzuse. Se făcuse bine.

Cancerul intestinal schimbat într-un microb

O femeie avea cancer intestinal. A făcut chimioterapie, suferind mult. S-a rugat: „Dacă Tu, Doamne, îngădui să mă chinui în această boală, dă-mi şi putere ca să o

îndur”. „Dumnezeul meu, fă o minune cu mine, pentru că am şi un copil! Fă aceasta măcar pentru el!”

După o vreme, doctorii i-au spus că boala îi afectase şi ficatul. Când, după patru ani de suferinţă, s-a dus la mănăstirea din Evvia, acolo a fost binecuvântată cu Sfântul cap al cuviosului David.

Apoi, repetând analizele, i s-a spus că nu are cancer, că are un simplu microb...

Dureri insuportabile la mână

O femeie avea dureri mari la o mână, dar nu putea să ia medicamentele, întrucât în perioada aceea îşi alăpta fetiţa cea mică, în vârstă de şase luni. Din cauza durerilor, mâna i-a fost pusă în ghips. După opt luni de suferinţă, doctorul i-a recomandat să facă injecţii cu cortizon, dar femeia a refuzat, fiindcă era din nou însărcinată.

După ce a mers la mănăstirea cuviosului David, unde a fost binecuvântată cu sfintele moaşte şi unde mâna i-a fost miruită cu ulei de la candela cuviosului, durerile au început să o lase şi în câteva zile a fost vindecată.

După opt ani, femeia devine mamă

În luna septembrie a anului 1992, un om a venit cu soţia sa să se roage la Mănăstirea cuviosului David, pentru că nu aveau copii, deşi erau căsătoriţi de opt ani.

În luna februarie a anului următor, soţia a rămas însărcinată.

Rana de la gât

O femeie a fost lovită de o rudă de-a sa atât de tare, încât doctorii i-au spus că, din pricina rănii, va trebui să poarte până la sfârşitul vieţii un colan la gât.

În anul 1993, fiind binecuvântată pe cap cu Sfântul cap al cuviosului David, vertebrele de la gât i-au trosnit şi de atunci durerile au lăsat-o.

După patru luni în care a purtat acel colan, i s-a arătat cuviosul stareţ Iacov, care i-a spus că peste alte patru luni va fi sănătoasă.

După trecerea acestui interv al de timp, s-a dus din nou la doctor şi când doctorul a văzut noua radiografie s-a închinat, nevenindu-i să creadă că în faţa lui era femeia care avusese gâtul bolnav.

Vindecarea ochiului operat

În anul 1973 o femeie a început să îşi piardă vederea la ochiul stâng, după ce fusese operată.

Când a venit la mănăstirea din Evvia şi preotul mănăstirii a binecuvântat-o în dreptul ochilor cu mâna cuviosului, s-a tămăduit.

A început să vadă chiar mai bine decât atunci când avea ochiul sănătos.

Copilul a eliminat cuiul pe care îl înghiţise

Un copil a înghiţit un cui de 5-6 cm. După două zile, rudele i-au sfătuit pe părinţi să-l ducă pe copil la doctor.

Dar tatăl s-a rugat cuviosului David, cerându-i să scoată cuiul din stomacul copilului.

Nu după mult timp, copilul s-a dus la baie. A ieşit de acolo ţinând cuiul în mână, fără să i se fi întâmplat nimic care să îi fi pus sănătatea în pericol.

După un accident de motocicletă fatal

În ziua de 24 iunie 1993, un tânăr de nouăsprezece ani a fost lovit de o motocicletă, în urma accidentului, a avut loc o decerebrare, adică s-a întrerupt legătura dintre creier şi restul organismului. Doctorii se aşteptau ca tânărul să moară.

După şapte zile, creierul începuse să putrezească. Atunci, părinţii lui au mers la Mănăstirea cuviosului David, au făcut un paraclis către cuvios împreună cu părintele stareţ Chiril, iar apoi s-au întors la spital. Cu ei venise şi un părinte mai tânăr din mănăstire, care avea cu el mâna cuviosului David.

După ce l-a binecuvântat pe tânăr cu sfintele moaşte, părintele i-a citit o rugăciune.

Când, în ziua următoare, medicul l-a consultat pe tânăr, a constatat cu surprindere că starea sănătăţii acestuia este bună. După câteva zile, tânărul a ieşit de la terapie intensivă şi după alte câteva zile, i s-a scos tubul de oxigen.

Atunci, tânărul a mărturisit că îl văzuse pe cuviosul David împreună cu stareţul Iacov şi aceştia îi spuseseră că se va face sănătos.

Bunica tânărului, o femeie credincioasă, fusese înştiinţată în vis de această minune.

O fetiţă avea leucemie...

0 femeie care fusese vindecată de o boală grea de cuviosul David le-a vorbit despre acesta părinţilor unei fetiţe care avea leucemie.

Mama fetiţei, auzind numele cuviosului, şi-a luat fetiţa în braţe şi a ridicat-o în sus, rugându-se cu credinţă: „Sfinte al meu, Davide, fă-mi bine copilul”.

Din acea clipă, fetiţa s-a vindecat de leucemie.

Izbăvirea de vise diavoleşti

O fetiţă de cinci ani se trezea în fiecare noapte speriată, din cauza unui vis diavolesc care se tot repeta.

Încă de la vârsta de un an avea astfel de vise care o făceau să plângă de frică. După ce mama fetei s-a rugat cuviosului David, fata nu a mai avut acele vise.

Deşi la început, mama şi-a dat seama că fusese o minune a cuviosului David, mai apoi, din pricina îndoielii, i-a cerut acestuia în rugăciune să mai facă o minune, pentru a se convinge că ceea ce i se întâmplase fetiţei ei se datora rugăciunilor cuviosului.

În a treia noapte după ce se rugase astfel, i s-a oprit respiraţia şi a eliminat pe gură un chist care o chinuise mulţi ani - iar doctorii îi spuseseră că se vindecase.

Mergând a doua zi la medic şi spunându-i cum eliminase chistul, acesta a confirmat că avusese loc o minune.

Copilul cu arsuri pe tot corpul

Pe 24 decembrie 1995, în ajunul Crăciunului, părinţii unui copil fierseseră apă într-o cratiţă, ca să îi facă fiului lor inhalaţii pentru a respira mai bine. Dar cratiţa s-a vărsat şi apa fiartă a curs peste copil, provocându-i arsuri pe tot corpul.

Fiind dus la spitalul din Iradia, de acolo a fost transportat de urgenţă cu un avion militar în Atena. Doctorii au afirmat că erau şanse de doar 10% ca să rămână în viaţă, iar dacă va supravieţui, va avea probleme de sănătate.

Fiind cu copilul la spital, părinţii au văzut că o femeie, mama unui alt copil bolnav, citea o carte cu viaţa şi minunile cuviosului David. Părinţii i-au cerut femeii să le împrumute cartea, dar aceasta nu le-a dat-o, pentru că se pregătea să fie externată împreună cu copilul ei.

Dar, mergând să ia biletul de externare, fară nici un motiv i-au spus să mai stea o zi în spital. Întorcându-se în salon, a dat părinţilor cartea pe care mai înainte le-o refuzase.

După ce au citit din ea, părinţii copilului au sunat la mănăstire ca să le ceară părinţilor să facă o rugăciune şi un paraclis pentru copilul lor.

În acea noapte, mama a visat cum cineva ţinea în mâini o parte din moaştele cuviosului David şi a întrebat-o dacă vrea să binecuvânteze cu ele copilul. Femeia l-a rugat cu credinţă să facă aceasta.

În zori, femeia a observat că pielea opărită a copilului începea să cadă de pe el ca nişte solzi, fiind înlocuită de piele nouă.

Directorul spitalului şi medicii au fost surprinşi de schimbarea neaşteptată a stării de sănătate a copilului, şi au spus: „Oare cum este cu putinţă ca după atâţia ani de experienţă să facem o greşeală atât de mare în privinţa evoluţiei stării copilului?”

Doctorii au spus că va dura mult până ce copilul va putea să meargă din nou. Dar, în luna februarie a anului următor, părinţii l-au dus pe copil să se închine la mănăstirea din Evvia. Fiind binecuvântat cu Sfântul cap al cuviosului David, când a ajuns în ziua următoare acasă, copilul a început să meargă din nou.

Durerile femeii lehuze

O femeie lehuză se simţea foarte rău, având dureri în tot trupul. Cumnatul ei a mers la Mănăstirea cuviosului David şi le-a cerut preoţilor să meargă cu Sfintele moaşte

ale cuviosului pentru a o binecuvânta pe bolnavă. Când cumnatul a plecat de la mănăstire, femeia a început să se simtă mai bine, iar când Sfintele moaşte au intrat în casa femeii, durerile ei s-au oprit şi ea s-a însănătoşit.

Vindecarea copilului surd din naştere

Un copil de cinci ani, care era surd din naştere, a mers împreună cu bunica sa şi cu un grup de pelerini la mănăstirea cuviosului David. Bunica a cerut unui părinte de acolo un obiect care era agăţat de icoana sfântului, întrucât se obişnuieşte să se pună obiecte drept mulţumire pentru diferite tămăduiri sau alte minuni ale sfinţilor, bunica a avut credinţă că dacă va primi un astfel de obiect îi va fi de mare folos. A mai luat şi ulei din candela cuviosului şi agheasmă, rugându-se cu credinţă pentru tămăduirea nepoţelului ei.

Noaptea a pus obiectul acela sub perna copilului şi i-a uns urechea cu uleiul luat din candela cuviosului. Dimineaţa, copilul a început să audă ca şi cum mai înainte nu ar fi avut nici o problemă.

În noaptea următoare, bunica a auzit în somn o voce dulce spunându-i: „Ana, să citeşti cartea cu viaţa şi minunile cuviosului David!”

Femeia a făcut aceasta, mulţumindu-i cuviosului David pentru grabnicul ajutor.

Aluniţa a crăpat şi a dispărut

Un bărbat din Atena, pe nume Constantin Bacrisioris, avea o aluniţă mare în partea stângă a frunţii. După ce a fost la doctor şi acesta i-a cauterizat-o, aluniţa a reapărut, crescând mai repede decât înainte. Vreme de un an şi jumătate medicul dermatolog i-a dat diferite alifii şi medicamente, dar situaţia continua să se agraveze. Aluniţa devenise neagră şi trebuia operată, deoarece a doua cauterizare nu se putea face.

Venind la mănăstirea din Evvia, bărbatul l-a rugat pe părintele stareţ să îi facă semnul crucii deasupra aluniţei cu Sfântul cap al cuviosului David. După ce a făcut aceasta, stareţul i-a spus să îşi ungă în fiecare dimineaţă aluniţa cu ulei luat din candela sfântului.

Constantin a urmat sfatul părintelui stareţ şi după câteva zile, aluniţa a crăpat în mai multe părticele, iar apoi a dispărut cu totul, fără să lase nici un semn pe piele.

Arsurile dispar fără urme

O femeie s-a dus într-un pelerinaj la mănăstirea cuviosului David. De acolo a cumpărat cartea cu viaţa şi minunile cuviosului şi a luat apă sfinţită din izvorul cuviosului.

Întorcându-se din pelerinaj, într-o zi a avut o ispită: în timp ce îşi pregătea cafeaua, a văzut că nepoţelul ei, în vârstă de şase luni, era gata să se rostogolească de pe măsuţa pe care fusese pus. Femeia a luat într-o mână ibricul şi a alergat să prindă copilul. Dar, în timp ce alerga, cafeaua fierbinte i-a căzut pe mână şi pe faţă. Din pricina arsurilor, pe piele i-au rămas semne. După ce a citit cartea despre viaţa şi minunile cuviosului, a luat apa sfinţită şi şi-a umezit cu ea faţa şi mâinile. Iar semnele de la arsură i-au trecut...

Tumoreta a sărit singură

O femeie avea o tumoretă de culoare neagră, care creştea. Mergând la Băile Edipsos, in timpul şederii acolo a ajuns de câteva ori la mănăstirea cuviosului David. A cerut de acolo puţin ulei din candela sfântului şi i s-a rugat eu credinţă: „Sfinte David, curăţeşte-mi umflătura care mă chinuie şi eu voi aduce un dar pentru împodobirea icoanei tale”.

S-a rugat aşa mai mult timp, dar ajutorul cuviosului întârzia să se arate. Însă femeia nu slăbea în credinţă. Într o zi, după îndelungi aşteptări, când şi-a făcut semnul crucii pe acea umflătură cu vată îmbibată în ulei din candela cuviosului David, umflătura a sărit pur şi simplu în mâna ei, iar apoi a căzut pe jos. Femeia scăpase de tumoretă.

Vindecarea cancerului laringian

Un bărbat avea dureri mari în gât şi era răguşit. Când a ajuns la doctor, i s-a spus că are cancer laringian.

Înainte de a merge să i se facă biopsie, bărbatul s-a spovedit la mănăstirea cuviosului David.

Părintele Chiril, egumenul mănăstirii, i-a dat să bea în fiecare dimineaţă puţin ulei de la candela cuviosului David şi de la cea a fericitului stareţ Iacov.

Când i-au făcut biopsia (scoţându-i pentru analize trei bucăţi lungi de 4-5 cm fiecare), medicii i-au spus că e nevoie de operaţie pentru a-i scoate jumătate din laringe.

Dar, vreme de o lună, bărbatul a continuat să bea din undelemnul primit de la părintele Chiril. Ulterior, consultând un alt medic, acesta i-a spus că gâtul său este sănătos. Nu se vedeau nici măcar cicatricele lăsate de biopsie.

După ce i-a făcut şi o tomografie, doctorul i-a spus că tumoarea pe care o avusese cu o lună în urmă dispăruse. Gâtul se vindecase.

Micul David, un dar după zece ani de căsnicie

După zece ani de căsnicie, doi soţi au venit să se roage la mănăstirea din Evvia. În prima lună după ce s-au închinat la moaştele cuviosului, femeia a rămas însărcinată. Ca mulţumire, s-a hotărât să-i pună copilului numele cuviosului David.

Vindecarea chisturilor de la tiroidă

O femeie avea mai multe chisturi la tiroidă şi îi era frică de moarte, pentru că avea copii mici şi nu voia să îi lase singuri.

Dar soţul ei s-a rugat mult către cuviosul David pentru vindecarea ei, făgăduindu-i că vor veni amândoi în pelerinaj la mănăstirea sa.

După o lună, ducându-se din nou la analize, doctorii i-au spus că nu mai are nimic la tiroidă.

După alte două luni s-a dus cu familia la mănăstirea cuviosului David, pentru a mulţumi pentru ajutorul primit.

Arătarea minunată în sala de naşteri

O femeie gravidă a primit de la sora ei cartea cu viaţa cuviosului David şi ulei din candela cuviosului. Sora ei se rugase pentru ea la moaştele cuviosului.

Când a ajuns în sala de naşteri, în ajunul prăznuirii Sfintei Cruci, femeia a văzut chipul cuviosului David exact ca în cartea pe care o primise. Deşi acea naştere putea fi cu probleme şi pentru mamă, şi pentru prunc, femeia a simţit în chip minunat o mână care ajutat-o să nască şi totul s-a terminat cu bine.

Vindecarea fetiţei paralizate

O fetiţă paralizată, care nu putea merge pe picioarele ei, a fost adusă la mănăstirea cuviosului David în ajunul praznicului Schimbării la Faţă a Mântuitorului.

În timpul procesiunii cu sfintele moaşte, când au trecut cu sfintele moaşte pe deasupra fetei, ea s-a ridicat şi a început să meargă. Primul drum l-a făcut în biserică, pentru a-i mulţumi cuviosului.

Naşterea Davidulei

Doi soţi erau foarte mâhniţi că nu aveau copii. Femeia rămânea însărcinată, năştea, dar după naştere copiii îi mureau.

Într-o noapte a visat un călugăr care i-a spus: „Sunt cuviosul David din Evvia. Te voi ajuta să dobândeşti o fetiţă, pe care o vei numi Davidula. Să o aduci şi să o botezi în casa mea şi acolo se va împărtăşi pentru prima dată cu Sfintele Taine”.

Cuvintele cuviosului David s-au împlinit întocmai

„Sfinte Davide, fă-mi bine picioruşul...” în timp ce se juca, o fetiţă de unsprezece ani s-a lovit rău la un genunchi. Când i s-a făcut radiografie, medicul a trimis-o imediat la spitalul din Atena.

Dar fata şi-a adus aminte de minunile cuviosului David, la a cărui mănăstire fusese de mai multe ori şi s-a rugat: „Sfinte Davide, fă-mi bine picioruşul, ca nici pe mine să nu mă mai doară şi nici părinţii mei să nu se mai mâhnească”.

După rugăciune, piciorul i s-a vindecat, înainte de a pleca spre spitalul din Atena, părinţii ei au dus-o şi i-au mai făcut o radiografie. Dar medicul, văzând radiografia, le-a spus că avusese loc o minune.

De atunci, fata a început să vină periodic la mănăstirea din Evvia, fiind hotărâtă să repete acest lucru până la sfârşitul vieţii ei.

O problemă delicată

Un bărbat avea fistulă anală. Nici în urma operaţiei nu s-a vindecat. Mergea din şase în şase luni la doctor, pentru tratament. Avea dureri şi din rană ieşea un miros

urât, deranjant nu numai pentru bolnav, ci mai ales pentru cei care stăteau în apropierea lui.

După aproape cinci ani de suferinţă, când s-a dus la mănăstirea din Evvia şi a fost uns cu ulei din candela cuviosului David, s-a tămăduit.

Copilul bolnav cu întârziere psihomotorie

Unul dintre copiii unui preot din Pireu s-a născut cu o tumoare chistică mare a canalului urinar stâng şi cu rinichiul drept mai mare decât cel stâng. Tratamentul cu antibiotice nu îşi făcea efectul şi copilul făcea des infecţii urinare. Analizele sale au fost trimise unei comisii medicale din Londra, care a fost de părere că era necesară o operaţie, chiar dacă erau mici şanse de reuşită din pricina dimensiunii chistului.

Când copilul avea optsprezece luni, un neurolog a constatat că are şi întârziere psihomotorie. După o lună de suferinţe, de rugăciuni şi frământări, părinţii au dus copilul la mănăstirea cuviosului David. Acolo preotul i-a citit copilului rugăciuni şi l-a binecuvântat cu Sfântul cap al cuviosului David.

Când părinţii au ieşit cu copilul din biserică şi i-au dat drumul pe jos, copilul a început să meargă şi să alerge. Tot atunci, a început şi să vorbească. Din acel moment, s-a tămăduit - chistul i s-a vindecat, iar el s-a dovedit a fi un copil foarte inteligent. Când a mers la şcoală, a ajuns cel mai bun elev din clasa lui.

Copilul dădea mărturie prin viu grai despre faptul că fusese vindecat de Sfântul David.

„Din clipa aceasta, eşti cu desăvârşire sănătoasă...”

În urma unei operaţii, o femeie ajunsese la reanimare. Făcuse edem pulmonar şi starea sănătăţii ei era critică. După nouă zile de stat la reanimare, în a zecea zi trebuia să i se facă nişte analize. Din neatenţie, după analize, asistenta a uitat să îi dezlege bandajele cu care îi legase strâns picioarele. Bandajele îi blocau circulaţia sângelui.

În noaptea aceea, femeia s-a aflat în primejdie de moarte. Amintindu-şi cum cuviosul David îi ajutase şi în trecut familia, s-a rugat acestuia cu credinţă.

Atunci a văzut lângă ea un monah care i-a spus cu blândeţe: „Nu te teme. Din clipa aceasta, eşti cu desăvârşire sănătoasă. Nu ai nimic”. Şi i-a cerut să îşi taie bandajele, spunându-i că o va ajuta el. Şi i-a spus cine este. Văzând cum păturile se ridicau de pe ea singure, femeia s-a speriat şi a strigat cu voce puternică după ajutor. Când au venit asistentele, i-au tăiat bandajele.

Dimineaţa, la ora 5, femeia s-a trezit simţind pe frunte mâna cuviosului David şi l-a auzit spunându-i: „Scoală-te, eşti bine acum. Spune-le medicilor să ia aminte şi să nu mai facă greşeli”.

Gândindu-se în sinea ei că doctorul care greşise în cazul ei ar trebui tras la răspundere, femeia a auzit cum cuviosul David i-a spus: „Să nu faci rău nimănui. Trebuie să înveţi să ierţi”.

Fiind tămăduită prin intervenţia cuviosului David, femeia a venit la mănăstirea lui şi a mărturisit minunea pe care o trăise.

Scăpat de o nouă operaţie

Un copil pe nume Evstatie Curculiotis din Rovies, din nordul Evviei, a fost lovit la un ochi. Doctorul i-a făcut transplant de ochi. După o vreme, a început să aibă probleme cu ochiul transplantat. Fiind consultat în mai multe rânduri de medici, aceştia au afirmat că trebuie să fie operat încă o dată.

Cu câteva zile înainte de a fi operat din nou, tânărul Evstatie l-a visat pe cuviosul David, care îi spunea: „Nu te teme! Eu te voi ajuta şi nu vei mai face nici o altă operaţie”.

După ce s-a internat în spital pentru operaţie, doctorul a vrut să îl mai consulte încă o dată pe copil. Dar a văzut că ochiul se însănătoşise şi a spus în faţa tuturor că era prima dată în cariera sa de medic când era martorul unei minuni.

Tânărul Evstatie a venit mai apoi cu părinţii şi fraţii săi la mănăstirea din Evvia, pentru a-i mulţumi cuviosului David.

Un tânăr se vindecă după un grav accident

Un tânăr de douăzeci şi cinci de ani a fost grav rănit într-un accident de maşină. Deşi accidentul avusese loc la ora 9 seara, tânărul a fost dus la spital abia a doua zi,

la ora 11. Când tatăl său a aflat de accident, s-a rugat cu credinţă Maicii Domnului şi a plecat la spitalul din Lamia, unde fusese dus fiul său.

Însă, din cauza gravităţii problemelor de sănătate, de acolo tânărul a fost dus cu salvarea la un spital din Atena. Când salvarea a ieşit din Lamia spre Atena, tatăl lui, care mergea împreună cu soţia sa cu o altă maşină în spatele salvării, l-a văzut pe cuviosul David binecuvântându-i. Cuviosul arăta exact ca în icoana de pe iconostasul care se află în biserica mănăstirii din Evvia. Tatăl tânărului avea evlavie faţă de cuviosul David încă din copilăria sa şi mergea periodic acolo ca să ajute mănăstirea cum putea.

În Atena, doctorii au hotărât să îi facă tânărului două operaţii la cap. Când tânărul a intrat în sala de operaţie, tatăl său l-a văzut din nou pe cuviosul David, de data aceasta mergând în spatele căruciorului şi intrând în sala de operaţii.

Cele două intervenţii chirurgicale au reuşit şi după douăzeci şi cinci de zile de spitalizare, tânărul s-a externat complet sănătos.

După câteva zile s-a dus la mănăstirea din Evvia împreună cu părinţii săi, pentru a-i mulţumi cuviosului David.

O arătare minunată în visul unui bolnav

Un bărbat care avea mari dureri şi care urina cu sânge s-a dus la spital. După ce i-a făcut analizele, doctorul i-a spus că are cancer la vezica urinară şi că se poate ca situaţia să fie foarte gravă.

Într-o seară, bărbatul a avut un vis în care i-au apărut Maica Domnului, cuviosul David şi Sfântul Ioan Rusul. Când a întrebat-o pe Maica Domnului: „Sfântul Ioan Rusul mă va face bine?”, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu i-a răspuns: „Nu Sfântul Ioan Rusul te va face bine, ci cuviosul David”.

Dimineaţa, când s-a trezit, bărbatul s-a simţit sănătos. Nu mai avea dureri. în urma analizelor, doctorul i-a confirmat faptul că se tămăduise.

Nu a mai fost nevoie de operaţie...

O femeie din Malesina Ftitiodei s-a internat intr-un spital din Atena, pentru a fi operată la vezică. Copiii ei s-au dus împreună cu ea la spital, dar soţul ei a preferat să meargă cu alţi credincioşi la mănăstirea din Evvia, pentru a aduce în satul lor

Sfântul cap al cuviosului David. De mai mult de patruzeci de ani, în sat era obiceiul aducerii acestor sfinte moaşte.

Femeile l-au judecat pe bărbat că, în loc să meargă cu soţia sa la spital, el preferase să meargă la mănăstire.

El a spus: „Eu mă duc la cuviosul David, ca să-l rog să meargă el la spital, la femeia mea. Dacă aş merge eu la spital, ce aş putea face? Nimic. De aceea mă duc la mănăstire, ca să-l rog pentru aceasta".

Fiind la mănăstire, seara, după Vecernie, bărbatul a fost sunat din Malesina. I s-a spus că soţia sa se întorsese acasă, pentru că doctorii constataseră că analizele îi ieşiseră bine.

A doua zi, venind cu grupul care aducea Sfântul cap al cuviosului David în Malesina, bărbatul şi-a aflat soţia sănătoasă.

Fetiţa bolnavă s-a vindecat

Un bărbat s-a dus să se închine Sfântului cap al cuviosului David, care fusese adus în Biserica Sfântului Trifon din Palinis.

După câteva zile, fetiţa lui s-a îmbolnăvit. Vreme de patru zile, a avut febră de 40,5° C. În a patra zi de febră, spre seară, bărbatul a luat cartea despre cuviosul David şi a început să o citească deasupra capului fetiţei, rugându-se pentru vindecarea ei. El i-a făgăduit cuviosului că, dacă îi va face bine fetiţa, vor veni să se închine la mănăstirea lui.

După puţină vreme, rugăciunea i-a fost ascultată. Febra fetiţei scăzuse la 36,6° C. Ca mulţumire, mai apoi au venit la mănăstirea din Evvia, ca să îi aducă mulţumiri cerescului lor ajutător.

„Sfinte David! Dimitrie suferă! De ce stai?"

Un bărbat din Atena avea colici renale. De multe ori, ajungea la spital chiar şi la orele două sau trei noaptea. Doctorii îi tot dădeau calmante, spunându-i că are piatră la rinichi.

Odată, venind să se închine la mănăstirea din Evvia, bărbatul a făcut o colică renală. După ce a luat nişte medicamente, durerile i s-au mai liniştit. A doua zi

însă, spre sfârşitul Sfintei Liturghii, durerile au reînceput. Fiind dus la un spital din apropiere, i s-a făcut o injecţie calmantă, dar aceasta nu a avut efect. Fiind trimis de medic la un spital din Atena, bolnavul a preferat să se întoarcă la mănăstirea cuviosului David.

Ajuns la mănăstire, durerile l-au supărat în continuare. Alţi pelerini aflaţi în

mănăstire i-au spus că ar fi bine să plece totuşi la spital. Pentru că durerile nu încetau, stareţul mănăstirii, fericitul Iacov Tsalikis, a mers împreună cu alţi părinţi şi a luat Sfintele moaşte ale cuviosului David. L-a binecuvântat pe bolnav deasupra părţii bolnave şi s-a rugat: „Sfinte David! Dimitrie suferă! De ce stai?”

După aceasta, durerile s-au atenuat. Bolnavul a adormit. Când s-a trezit, era sănătos. De atunci, nu a mai avut probleme cu rinichii.

(Viaţa, minunile, acatistul Cuviosului David din Evvia, Editura Egumeniţa)

Cuviosul David schimbă gustul unui dovleac

Altă dată cuviosul se afla în Elefsina unde s-a dus pentru folosul creştinilor. Acolo a fost găzduit la casa unui creştin evlavios.

Stăpânul casei, ca să îi facă bucurie Sfântului, printre alte mâncăruri pe care le-a pregătit pentru masă, a gătit şi un dovleac care era o legumă nouă pentru grădinile acelei epoci. Îndată însă ce au gustat dovleacul, au văzut că avea gust amar. Gazda s-a mâhnit foarte tare.

Când Sfântul a înţeles acest lucru s-a rugat în taină şi dovleacul a devenit dulce şi gustos.

(Cuviosul David din Evia, Biserica Cuviosului David, Evia)

«Sfinte al meu, te rog să mă ajuţi şi să mă vindeci»

Odată însă m-am îmbolnăvit foarte grav cu spatele, încât am căzut la pat. Am făcut atunci 80 de injecţii fără să simt nici un folos. Văzând că din partea oamenilor este imposibil să primesc vindecare, m-am rugat Sfântului David să vină să mă vindece. Şi m-am rugat: «Sfinte al meu, te rog să mă ajuţi şi să mă vindeci. Dar să nu vii cu înfăţişarea ta, pentru că eu sunt om timid şi nu îndrăznesc să te văd. Vino cu înfăţişarea unuia din părinţii mănăstirii, a lui cutare sau a lui cutare».

În acea vreme venise la noi un monah din Sfântul Munte, de la Mănăstirea Sfântul Pavel, părintele Spiridon. În momentul în care am terminat rugăciunea, s-a deschis uşa şi a intrat Sfântul cu înfăţişarea acelui monah şi mi-a zis:
- ***Ce ai, Părinte Iacove?***

- Ce să am, părinte Spiridoane, mă doare foarte tare spatele la mijloc şi nu pot să mă mişc.

Atunci mi-a zis cuviosul:
- Cine sunt eu? Părintele Spiridon. Doar ştii cine sunt eu, însă nu vrei să-mi rosteşti numele. Vino să te ajut. Ia stai pe şezut şi spune-mi unde te doare.

- Părintele meu, dacă puteam să stau m-aş fi ridicat singur. Nu pot să mă mişc, i-am răspuns.

- Hai să te ajut eu, mi-a zis cuviosul.

Şi aşa m-am ridicat cu ajutorul lui, căci sfântul s-a lipit cu spatele de spatele meu şi m-a sprijinit. Am înţeles atunci ce înseamnă să te sprijinească un spate bătrân şi sfinţit. Am înţeles harul sfinţeniei.

Atunci Cuviosul m-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci peste locul de la bazin, unde mă durea. Acelaşi semn l-a făcut şi la ceafă, căci aveam şi dureri de cap. Imediat au trecut toate durerile. Nici urmă de boală. Numai bucurie şi veselie. Imediat, Sfântul a deschis uşa şi a ieşit afară.

Atunci am început să mă osândesc pe mine pentru sfiala mea, că nu i-am făcut măcar o metanie drept mulţumire. Am început să-i cânt măcar troparul.

(Un stareţ sfânt, Fericitul Părinte Iacov, Editura Bunavestire, p. 41-42)

Cu sfântul cap al cuviosului David

Părintele Iacov nu avea numai evlavie la cuviosul David, ci se încredinţase cu totul lui. Atunci când se afla în biserică, când lipseau sau credea că lipsesc ceilalţi, lua capul Sfântului, îl punea jos înaintea lui şi fie în genunchi, fie pe brânci i se ruga. Cerea de la sfânt cu lacrimi fierbinţi să-i dea smerenie şi ascultare. Apoi se ruga pentru mănăstire, pentru monahi şi pentru toţi cei care cereau ajutorul sfântului.

Din când în când, la cerinţa oamenilor, Părintele Iacov se ducea cu capul cuviosului David prin satele Eubeii de Nord. Iar oamenii alergau să se închine, după care lăsau şi ceva bănuţi... puţini, dar foarte folositori pentru mănăstire. Părintele Iacov nu folosea nici un ban pentru sine. Şi erau zile când de dimineaţa până seara nu mânca decât un cartof mic. Se întâmpla adeseori, mai ales iarna, să aştepte gândindu-se că poate va veni cineva din Limni să aducă puţină pâine. Nu se mâhnea pentru sine, căci astfel avea prilej să postească mai mult, ci atunci când avea pe cineva în mănăstire, trebuia să-i dea ceva de mâncare.

Aşadar îşi punea singura rasa bună pe care o avea, încălţămintea cârpită, punea sfântul cap în desaga din păr de capră şi pornea la drum. Toamna sau primăvara, atunci când ploua mult, nu avea umbrelă, căci pentru el costa mult. Despre a doua rasă nici nu încăpea discuţie. Iar încălţăminte bună... de unde să se găsească?

Într-o dimineaţă de primăvară a anului 1955, şi-a făcut semnul Sfintei Cruci şi a pornit pe jos la Spătari şi Tonca (astăzi Izvorul Tămăduirii). Trebuia să meargă cale de cinci ceasuri. Satele le cunoştea, deoarece atunci când era mirean lucrase acolo ca zidar cu tatăl sau. Dar când s-a apropiat de sat vremea s-a schimbat. Trebuia să ajungă înainte de începerea ploii, dar iată că ea l-a prins pe drum. Cinstitul cap se primejduia să se vatăme din pricina apei... S-ar fi săvârşit o ierosilie (profanare de cele sfinte) dacă l-ar fi plouat. Iar el cum ar fi putut sta ud ţinând sfântul cap în mâini, ca să se închine credincioşii? Ar fi fost nevoit să meargă în vreo casă, să-şi scoată rasă şi dulama. Dar să-l vadă oamenii astfel, i se părea aceasta ca o nenorocire. Au început să cadă primele picături de ploaie şi dinspre sud se apropia o negură. A grăbit pasul pe cât a putut, strângând sfântul Cap în braţe şi vorbindu-i sfântului cu familiaritatea obişnuită. Ploaia se înteţea, dar pe el nu îl uda. Mergea grăbit şi puţin aplecat. În jurul lui lumea se prăpădea din pricina furtunii înfricoşătoare. Ai fi zis că se deschiseseră cerurile. Un metru în jurul lui (da, un metru înainte, înapoi, la dreapta şi la stânga) nu cădea nici o picătură. În cele din urmă a ajuns în sat şi a intrat în biserică neudat, atât el cât şi sfântul cap!

A doua zi după-amiază trebuia să se întoarcă la mănăstire, dar a întârziat pentru că a aşteptat ca toţi să se închine. Însă pentru a ajunge mai repede, a luat-o de-a dreptul, pe cărări. A trecut de Damnia şi a ajuns, aşa cum credea el, la pârâul mare, care era mai jos de mănăstire. Era întuneric şi nu se vedea absolut nimic. Pierduse cărarea şi nu mai ştia unde merge. Atunci a strâns cu putere sfântul cap în braţe şi i-a spus ceva sfântului. Deodată a apărut o luminiţă înaintea lui, care l-a călăuzit pe cărarea cea bună până la mănăstire.

Întotdeauna când mergea cu capul cuviosului David prin sate se petreceau astfel de semne minunate. Odată cuviosul i-a arătat bunăvoinţa sa deschizându-i poarta mănăstirii. Se întorcea noaptea cu sfântul cap şi apropiindu-se de poartă, monahul Eftimie i-a deschis înainte ca el să bată. I-a făcut închinăciune şi s-a dus să pună sfântul cap în biserică. Apoi a urcat la chilia părintelui Eftimie, care a rămas uimit de cele spuse de Părintele Iacov. Nu ştiuse că venise Părintele Iacov şi firește, nu-i deschisese el poartă. I-o deschisese cuviosul David care luase chipul părintelui Eftimie.

Apariţia cuviosului în chipul unui alt monah devenise un lucru foarte obişnuit: doar o ceruse odinioară însuşi Părintele Iacov ca să nu se înfricoşeze.

Mergea cu capul cuviosului David şi în ţinuturile natale ale sfântului, în Livanates. Îl ducea în dăsagă până la Rovies, satul de lângă mare. Ca să nu-l vadă ciobanii şi

sătenii, intra într-un desiş şi scruta marea Eubeii ca să vadă când va veni de dincolo, din Livanates, barca să-l ia. De îndată ce o vedea apropiindu-se, se ducea repede la cheiul mic şi sărea în barcă.

În anul acela ţinutul suferea de o secetă îndelungată. Barcagiii care îl cunoşteau pe Părintele Iacov se rugau şi ei pentru ploaie. Părintele Iacov i-a ascultat şi apoi s-a aşezat într-un capăt al bărcii, care se apropia încet de Livanates. Apropiindu-se de ţărm, Părintele Iacov îi spuse cuviosului în timp ce ţinea desaga cu capul lui în braţe:

- Părinte, iată au venit sătenii tăi ca să te roage pentru ploaie. Te rog ca acum când vom merge să tuni. Ia aminte să nu mă ruşinezi, căci altfel te vei face şi tu de râs şi mă voi face şi eu.

De îndată ce au ieşit pe uscat, a şi început să tune.

După treizeci de ani de la această minune spunea:
- Eu, fratele meu, le spun la urechea sfântului, iar el ia legătura cu Hristos.

Explicaţia aceasta cuprinde teologia a mii de teologi, deoarece putere făcătoare de minuni, har dumnezeiesc şi energii necreate are numai Dumnezeu. Iar El le dă de obicei prin oamenii Săi aleşi, prin sfinţi, care, pentru că L-au iubit mai presus de orice şi s-au curăţit prin tot felul de nevoinţe, au căpătat multă îndrăzneală la Dumnezeu.

Adică acestora li s-a hărăzit privilegiul să ceară orice de la Dumnezeu, iar El să-i asculte şi să le împlinească cererile.

(Stelian Papadopulos, Fericitul Iacov Talikis, Stareţul Mănăstirii Cuviosului David "Bătrânul", Editura Evanghelismos, pp. 107-110)

"Să nu aştepţi să te tămâiez şi să fac Vecernia!"

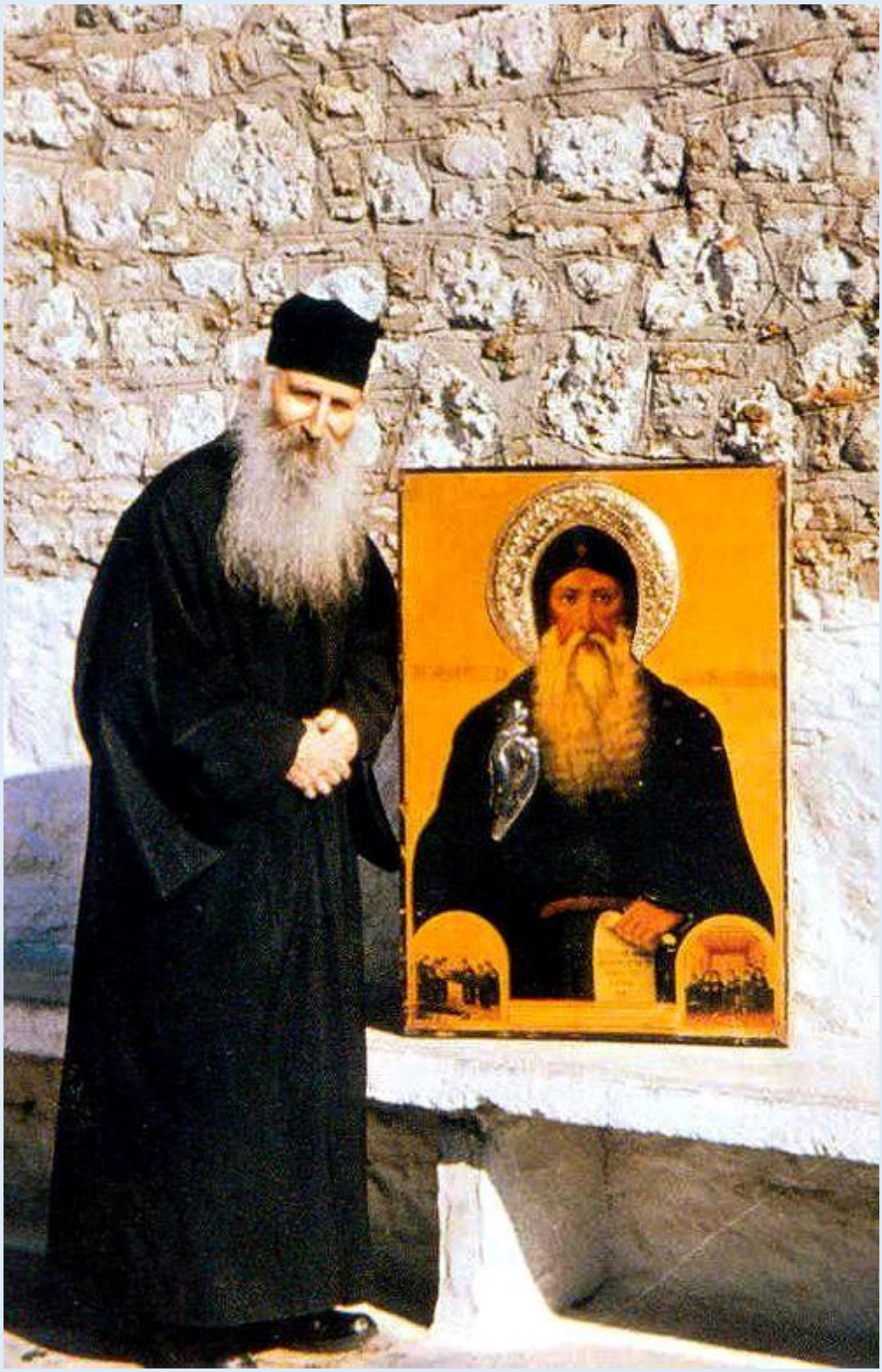

Fericitul Iacov Talikis lângă icoana cuviosului David din Evvia

Ţinând cu scumpătate legile monahismului şi nevoindu-se cu o asprime fără seamăn, i s-a dat de la Dumnezeu îndrăzneală către sfinţi şi mai ales către cuviosul David, dar şi către cuviosul Ioan Rusul. Le vorbea cu simplitate şi fără mijlocitor. Cerea orice voia fără şovăială şi ocolişuri.

Odată s-a mâniat şi l-a "înfricoşat" pe cuviosul David. Asta s-a întâmplat în 1972, când un oarecare răufăcător din Rovies a tăiat pentru soba lui câţiva măslini, din puţinii pe care îi mai avea mănăstirea. Şi, fiindcă, datorită deproprietăririlor, mănăstirii îi mai rămăsese numai o livadă cu câţiva măslini, Părintele Iacov s-a mâhnit mult pentru fapta aceluia. Mai greu îi venea să meargă la poliţie, la procuror, mai ales că egumenul îl lăsase responsabil în mănăstire. Avea atâtea probleme... procese îi mai lipseau.

S-a mâhnit nespus de mult, dar nu a stat nici o clipă pe gânduri, ci a coborât în biserică, s-a dus înaintea icoanei cuviosului David şi i-a spus:
- Eu, sfinte al meu, livezile, casele şi celelalte ale mele le-am lăsat şi am venit aici din dragoste ca să-ţi slujesc ţie. Ştii cât te iubesc şi te cinstesc. Livezile sunt ale tale. Şi totuşi, tu nu te interesezi de ele şi merge oricine şi le taie. Nu mă pot duce la poliţie. Până după amiază să-mi aduci pe cel ce ţi-a tăiat măslinii. Altfel, o să te închid, bătrâne, în cutie şi nu te voi mai tămâia şi nici nu-ţi voi mai aprinde candelă!

Şi cuviosul David "s-a conformat".

După amiază, înainte de a începe vecernia, vede că intră în biserică un oarecare ţăran. Părintele Iacov a înţeles că acela era autorul,dar a aşteptat. La sfârşitul vecerniei ţăranul a mărturisit fapta sa şi apoi a urmat restabilirea lucrurilor.

Trei ani mai târziu s-a întâmplat iarăşi ceva asemănător. În timp ce părinţii se pregăteau pentru vecernie, au observat că un hoţ deschisese pangarul şi furase banii.

Atunci Stareţul s-a dus foarte mâhnit la icoana cuviosului David şi i-a spus:
- Dacă nu-mi vei afla pe cel care a furat banii până ce va începe vecernia, să nu aştepţi să te tămâiez şi să fac vecernia.

Peste puţin timp, cuviosul David l-a adus pe hoţ. Acela a intrat plângând în biserică şi căzând în genunchi, a cerut iertare.

(Stelian Papadopulos, Fericitul Iacov Talikis, Stareţul Mănăstirii Cuviosul David "Bătrânul", Editura Evanghelismos, p. 140-141)

Cuviosul David din Évvia – Sinaxar

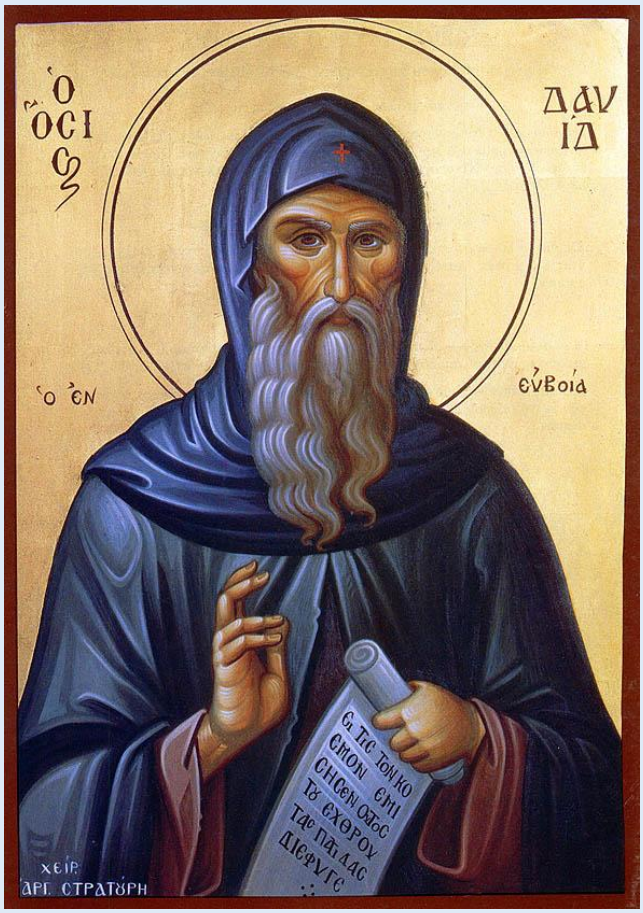

Cuviosul David s-a născut în satul Gardinítsa din Lokrída din tată preot. Încă de la vârsta de trei ani, s-a învrednicit de vederea Sfântului Ioan Botezătorul, care i s-a arătat în mod miraculos, călăuzindu-l către cele sfinte. De atunci a crescut în frica de Dumnezeu şi în studiul cărţilor sfinte. Pe când avea numai cincisprezece ani, a fost tuns în monahism de către Akákios, viitorul mitropolit de Náfpaktos.

Imediat după aceasta, a apucat drumul Sfântului Munte, «limanul virtuţii», stabilindu-se la mănăstirea Marea Lavră, unde s-a dedicat nevoinţelor monahale, cu scopul de a propăşi în virtute. La scurt timp, însă s-a întors la mănăstirea unde fusese rasofor. Acolo şi-a continuat nevoinţele monahale, trăind în «ascultare totală şi cumpătare adâncă, virtuţi pe care le dobândise de mic copil, drept pentru care a şi primit porecla de "gheronda".

Datorită bogăţiei virtuţilor sale, a fost hirotonit preot, iar mai târziu a fost numit egumenul mănăstirii Panaghía Varnákova, de lângă Náfpaktos. A refuzat cu insistentă să fie hirotonit arhiereu, în ciuda faptului că era vrednic de această înalţă

funcţie. Atunci când slujea, o lumină dumnezeiască îl învăluia tainic şi îl înălţa de la pământ.

În continuare, s-a nevoit în muntele Steírio, apoi în munţii de lângă lacul Évvia, unde a şi întemeiat o mănăstire cu hramul Schimbarea la Faţă.

În scurt timp, «vestirea sa a ieşit la marginile pământului», drept pentru care s-au adunat în jurul său mulţi ucenici, prieteni ai virtuţii.

Făcea multe milostenii, vizita diverse mitropolii, unde, cu binecuvântarea arhiereului locului, propovăduia cuvântul lui Dumnezeu mulţimilor însetate şi aflate sub jugul turcesc.

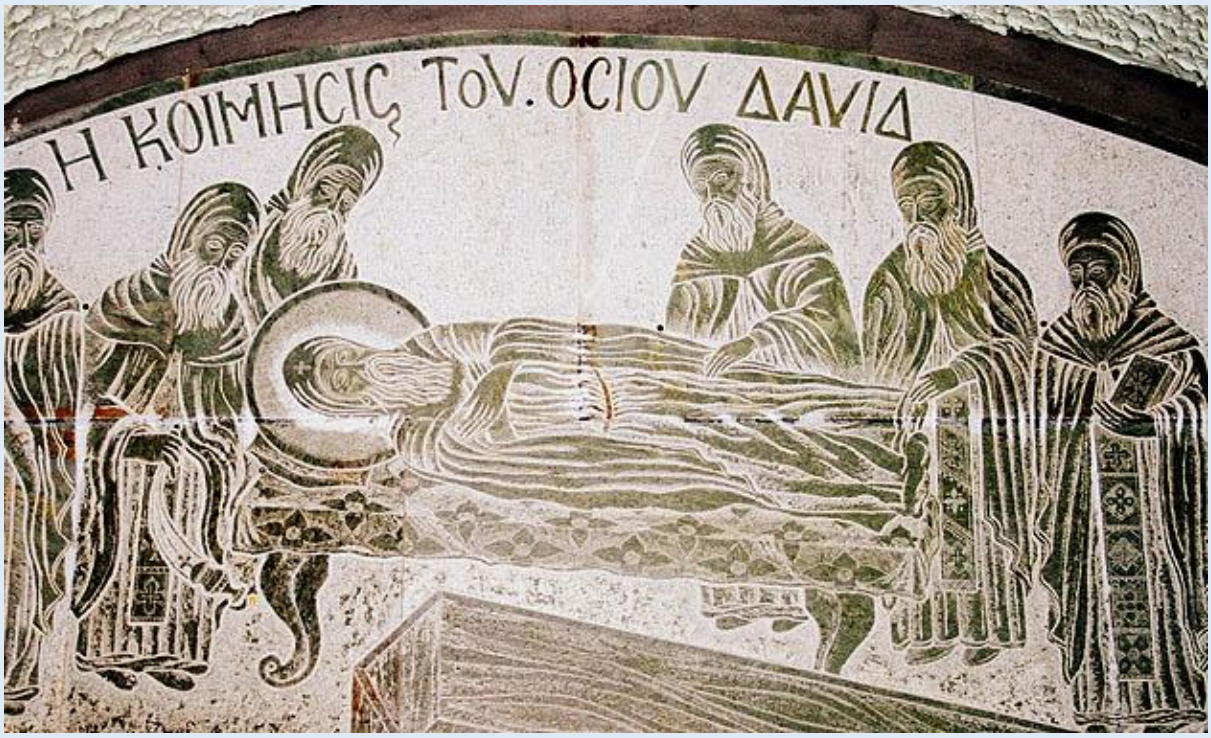

De asemenea, a săvârşit multe minuni, călăuzind multe suflete spre mântuire. «Arătatu-s-a mare în cuvânt şi faptă, prevestindu-şi ziua cuviosului său sfârşit la care l-a chemat Hristos».

Ultimele sale cuvinte către ucenici au fost: «Iată, fraţilor, sosit-a Stăpânul Hristos».

Cinstitele moaşte ale cuviosului David, precum şi obiectele lui personale se păstrează cu multă evlavie în mănăstirea sa.

Unul dintre ucenicii săi, Christóforos, a scris o carte despre viaţa sa şi a compus o slujbă spre pomenirea sa. Astăzi avem şi variante mai noi ale acestei slujbe, compuse de către monahul Gherásimos Mikragiannanitul şi Charalámpis M. Mpoúsias.

Biserica îl cinsteşte pe 1 noiembrie.

Sursa: Άγιοι Αγίου Όρους (Sfinţii Sfântului Munte), de monahul Moise Aghioritul, editura «Mygdonía», Tesalonic 2007.

Sfântul cuvios David din Evia - începătorul vieţii monahale din această insulă grecească

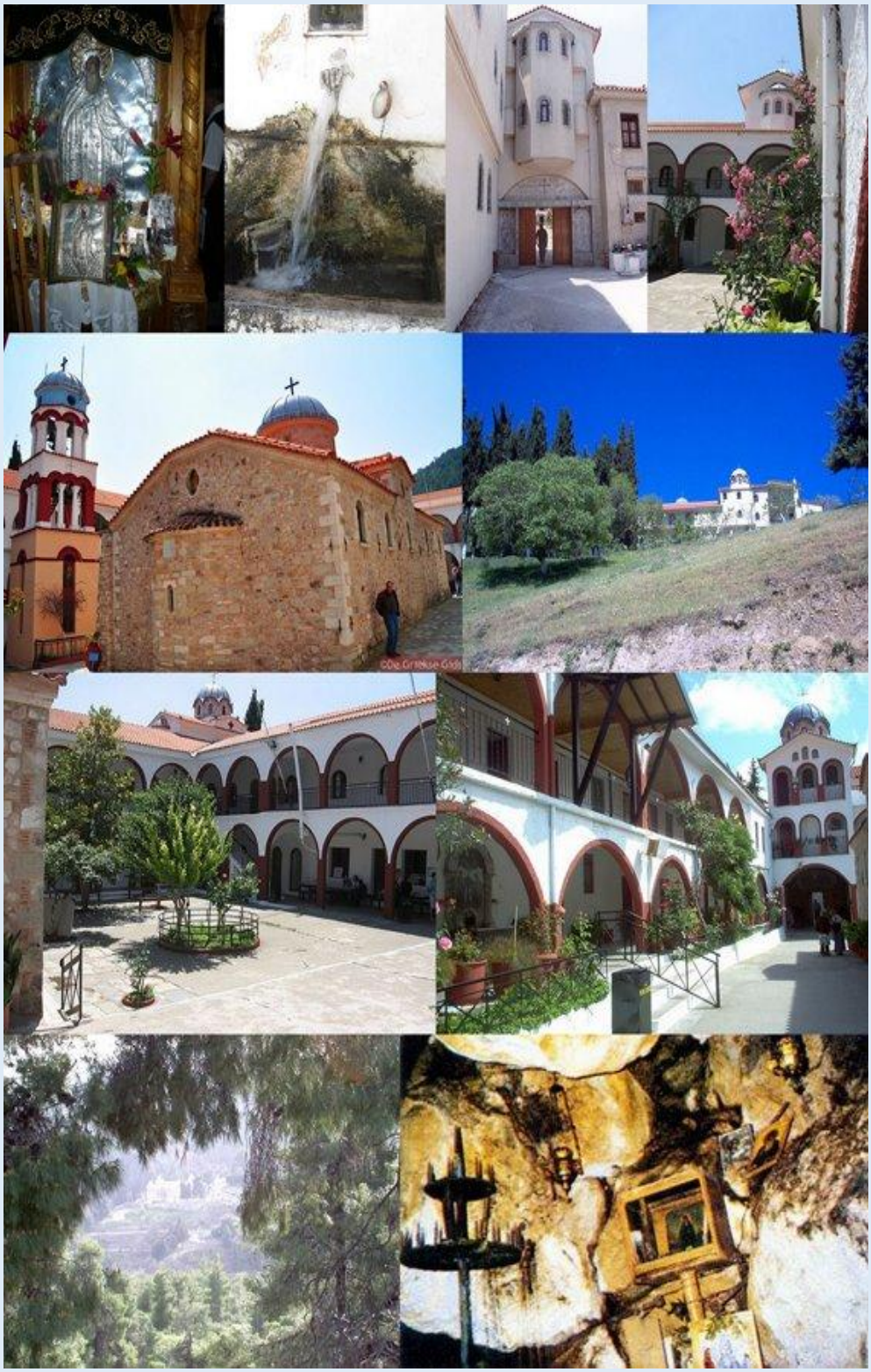

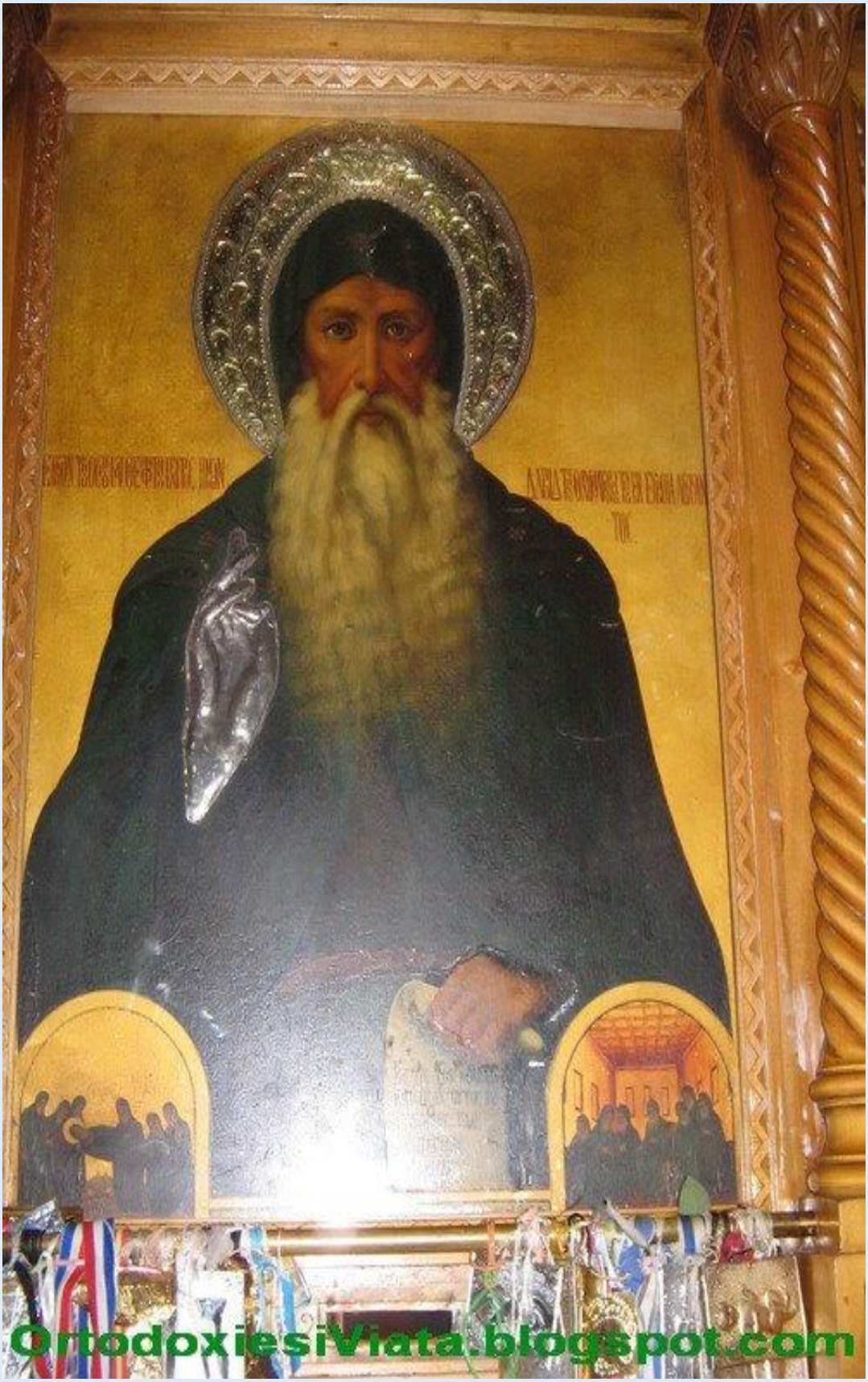
OrtodoxiesiViata.blogspot.com

Icoana Sfântului David şi lângă ea se păstrează cârja pe care acesta a folosit-o pentru a scoate apă din vârful muntelui.

Epitrahilul, cădelniţa şi alte obiecte liturgice pe care le-a folosit Sfântul cuvios David.

OrtodoxiesiViata.blogspot.com

OrtodoxiesiViata.blogspot.com

Copilăria

Cuviosul David s-a născut în anul 1519 în Gardiniţa din Locrida, localitate care se numeşte astăzi Kiparisi. Părinţii lui, Hristodul şi Teodora formau o familie de preot, împodobită cu darul evlaviei şi al dumnezeiescului har. Încă de mic îşi însoţea tatăl la Biserică şi stătea timp îndelungat să se roage în faţa icoanei sSfântului Ioan Botezătorul.

- Părinte - întreba soţia lui - ce face acest copil în fiecare zi înaintea icoanei sfântului Ioan Botezătorul? Parcă vorbesc împreună.

- Bine ai observat - răspunde acela. Copilul acesta are o legătură mai strânsă decât ceilalţi cu Biserica şi cu sfinţii. Toţi copiii, cum este şi firesc, se mişcă liber în Biserică, însă David are ceva deosebit.

Cuviosul David a mai avut 2 surori şi un frate, dar aceştia nu erau atât de râvnitori ca el.

- David, ce îţi place mai mult în Biserică?

-Tronul lui Iisus Hristos, ochii Maicii Domnului şi aripile Sfântului Ioan Botezătorul.

Minunea cu Sfântul Ioan Botezătorul

La vârsta de 3 ani, David a dispărut de acasă. Părinţii l-au căutat, dar nu l-au găsit. Singura lor nădejde s-a îndreptat către rugăciune şi au hotărât să meargă la Biserică. Nu mare le-a fost mirarea când l-au zărit pe copil în faţa iconostasului.

- Ce faci aici, copilul meu? - l-a întrebat tatăl lui. Cum ai ajuns aici? Unde ai fost atâtea zile?

- Cum unde am fost? - a răspuns copilul. Nu mă vedeţi? Sunt în casa Sfântului Ioan Botezătorul. El însuşi m-a adus aici, după care s-a aşezat la locul lui. Iar eu stau şi îl privesc bucurându-mă. Nu mă lasă inima să plec de lângă el. Apoi, cum aş fi plecat singur, neştiind drumul?

- Dar cum te-a adus? Nu vezi că sfântul este în icoana lui?

- Voi nu ştiţi. Iese şi umblă, vorbeşte, îţi apare şi în somn şi atunci când eşti treaz.

- Ce sunt aceste cuvinte pe care le spui, copilul meu?
- Sunt nişte cuvinte adevărate. În acea zi, dis de dimineaţă mi-a apărut în somn şi m-a întrebat : Vrei să vii în casa mea?, iar eu i-am răspuns: Unde este casa ta? Eu ştiu că stai în Biserică, în icoana ta. Atunci mi-a spus: Am şi casă. Urmează-mă şi vei vedea. Şi m-am sculat repede şi l-am urmat.

- Dar nu te-ai temut?

- Cum să mă tem, când Sfântul Ioan era lângă mine şi mă ţinea de mină? Era viu, aşa cum este în icoană. El m-a adus aici şi când am ajuns în faţa icoanei lui, a intrat în ea. Apoi mi-a spus: Sâmbăta va veni tatăl tău şi va săvârşi aici Sfânta Liturghie. De aceea, nu m-am întors acasă, pentru că vă aşteptam pe voi. Are un chip atât de dulce şi de dragostea lui mi s-a umplut inima.

Plecarea de acasă

Copilăria şi-a petrecut-o învăţând Scrierile Sfinte şi ajutându-şi părinţii la treburile câmpului. La vârsta de 15 ani, am plecat de acasă deoarece glasul pe care îl aşteptam s-a auzit înlăuntrul meu ieri seară în vremea Vecerniei. L-am întrebat şi pe Sfântul Ioan Botezătorul şi nu mi-a răspuns în clipa aceea, dar am văzut în ochii lui că este de acord. Şi nu mă mai îndoiesc deloc acum, deoarece în noaptea care a urmat mi s-a arătat în vis, spunându-mi: David, să pleci mâine după Sfânta Liturghie ca să apuci să-l întâlneşti pe viitorul tău povăţuitor. Aşadar, nu vă neliniştiţi, căci îl am cu mine pe sfătuitorul şi ocrotitorul meu.

Întâlnirea cu părintele Acachie

Primul lui duhovnic, părintele Acachie l-a povăţuit întru credinţă, ascultare şi dragoste, dar cu multă asprime duhovnicească. Pentru că fratele David era foarte serios şi avea autoritate, monahii din obşte l-au numit la vârsta de 20 de ani stareţ (în înţelesul de părinte duhovnicesc) şi bătrân. De aceea, i-a rămas numele de David cel bătrân. Duhovnicul l-a învăţat că la orice cerere pe care o primeşte, să răspundă doar cu Părinte, să fie blagoslovit.

Părintele Acachie a hotărât să plece cu ucenicul lui în mai multe mănăstiri pentru ca acesta să poată învăţa de la părinţi mai evlavioşi ca el ce înseamnă să fii monah, dar şi să-i cultive virtutea smereniei şi harismele pe care le avea. La mănăstirea Iconomiu au stat mai multă vreme, iar fraţii de aici au hotărât ca David să primească vrednicia de diacon.

Vieţuirea în Muntele Aton

Duhovnicul Acachie a hotărât să îl ducă pe ucenicul iubit în Muntele Athos, deoarece şi în acele vremuri era obiceiul de a cerceta vestite locuri de închinare şi de a cunoaşte mari aşezăminte monahale; adică, cu alte cuvinte, de a merge în pelerinaj.

Cuviosul David a vieţuit mai mulţi ani în Mănăstirea Marea Lavră, unde a fost supus la mai multe încercări şi la mare invidie din partea fraţilor împreună vieţuitori.

Sihăstria din localitatea Arta

În această vreme, părintele Acachie a plecat la Constantinopol pentru a lua blagoslovenie de la părintele patriarh. Datorită severităţii, culturii şi sfinţeniei sale, părintele Acachie a fost numit mitropolit de Navpact şi Arta.

Acesta l-a chemat pe cuviosul David la reşedinţa mitropolitană din Arta, unde acesta a început să se nevoiască într-un colţ din subsolul mitropoliei, colţ pe care l-a prefăcut în sihăstrie.

În localitatea Arta, cuviosul a fost hirotonit preot şi a devenit sfătuitorul mitropolitului şi duhovnicul celor care erau propuşi pentru hirotonie.

- Nu mi-am dat seama dacă eşti aspru sau nu în slujirea ta, atunci când îl vezi pe om cu lipsurile şi neputinţele lui. Am observat că doi-trei au plecat singuri fără să audă hotărârea ta.

- Arătându-i tânărului lipsele şi neputinţele lui, încerc să-l fac să înţeleagă singur ce doreşte. Cu toate astea, nu mi-a trecut prin gând că am reuşit asta de fiecare dată. Încerc numai să-l aduc la simţirea de sine, nu prin asprime, ci arătându-i starea lui lăuntrică aşa cum este ea, ţinând seama întotdeauna de neputinţa firii omeneşti pe care o port şi eu. Dar o altă pricină a plecării unora sunt impedimentele pentru preoţie.

Mănăstirea Vernicova

Pentru că părintele David dorea să-i trezească din amorţirea sufletească pe preoţi (stăruia ca preotul să tragă clopotul şi să citească Utrenia şi Vecernia în fiecare zi) şi pentru că îl mustra deseori, mitropolitul Acachie a hotărât să îl trimită egumen la mănăstirea Vernicova.

Aici părintele David a devenit foarte cunoscut, iar în momentul în care slujea Sfânta Liturghie, faţa i se lumina şi i se umplea de lacrimile smereniei.

Aici a cunoscut şi mucenicia. În acea vreme, turcii stăpâneau Grecia centrală şi copii grecilor ortodocşi erau luaţi de către aceştia şi educaţi în credinţa islamică. Unii dintre copii ce se aflau în grija unui turc din localitatea Livadia, au evadat şi cel care a fost găsit vinovat a fost stareţul David. A îndurat timp de mai multe zile chinuri îngrozitoare, cu mâinile ridicate în sus de către turci; din fericire, câţiva creştini au auzit de chinurile lui şi au dat mulţi bani guvernatorului pentru ca acest cuvios să fie eliberat.

În drumul de întoarcere către mănăstire, i-a venit gândul de a nu mai merge acolo. Aşa încât, a plecat spre nord şi a ajuns în Evia, ţinutul lui natal.

Mănăstirea Schimbarea la Faţă

Lângă Robies, cuviosul a aflat un loc potrivit pentru pustnicie, aproape de o Biserică veche a Schimbării la Faţă a Mântuitorului, adăpostindu-se într-o peşteră. Repede, a devenit cunoscut şi a ajutat prin poveţe şi rugăciune pe mulţi dintre creştini.

În cinci ani de vieţuire, cuviosul David a strâns în jurul lui 6 tineri şi, astfel, a închegat o obşte. Dorinţa lui era aceea de a zidi o mănăstire. De aceea, le-a spus fraţilor că au nevoie de 2 lucruri - de apă şi de bani, dar că banii vor veni mai uşor, pentru că mulţi credincioşi vor ajuta, deoarece mănăstirea va fi loc de scăpare în acele vremuri grele. Apa, însă, era o problemă, Sfântul David s-a rugat: Doamne, fă o minune! Dacă aici, în acest munte, va izvorî apă, vom face o mănăstire cu Biserica Schimbării la Faţă. Pe lângă toate minunile pe care Le-ai făcut, mai poţi face o minune mică, ca să Te lăudăm şi prin asta, zidind aici sus o mănăstire.

A doua zi când s-a urcat pe munte, exact în locul unde cu o zi mai înainte arătase cu toiagul lui, dintr-o dată a izvorât apă. Această minune s-a răspândit în tot ţinutul.

Bătrânul David a plecat cu unul dintre fraţi să adune bani pentru ridicarea mănăstirii, au găsit înţelegere în multe locuri şi au ajuns până în Rusia. Această pelegrinare a durat 2 ani, timp în care monahii din ţară au strâns şi ei o parte din banii necesari pentru construcţia mănăstirii. În Rusia a adunat foarte multe obiecte de valoare şi mulţi bani, dar nu a avut cu ce să le transporte. A scobit atunci un buştean mare, a pus în el banii şi obiectele preţioase, l-a astupat, l-a pecetluit cu

semnul Sfintei Cruci, l-a aruncat într-un râu din Rusia, s-a rugat şi la sfârşit a spus: Când voi ajunge eu în insula Evia, să ajungă şi buşteanul cu vistieria la ţărmurile Robies.

Şi aşa s-a întâmplat. Dar, când a ajuns la munte, s-a mâhnit pentru că dorinţa lui era de a zidi mănăstirea chiar în vârful acestuia, însă fraţii începuseră construcţia acesteia mai jos. Chiar dacă era foarte supărat, bătrânul David s-a rugat Doamne, eu am vrut să-Ţi zidesc o Biserică pe munte. Dar, facă-se voia Ta... şi a continuat zidirea celei deja începute. În câţiva ani, mănăstirea a fost zidită, obştea formată şi vestea despre dragostea, mângâierea, învăţătura cuviosului David şi a obştii sale s-a răspândit peste tot.

Nenumărate sunt faptele şi minunile acestui sfânt al lui Dumnezeu. Toţi pelerinii ortodocşi care se bucură de întâlnirea cu mănăstirea şi cu bătrânul David primesc în inimi blagoslovenie, lumină şi credinţă puternică în Dumnezeul Treimic- Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Prăznuirea Sfântului cuvios David bătrânul se face în data de 1 noiembrie - ziua adormirii sale şi reprezintă al doilea hram al Mănăstirii Schimbarea la Faţă din insula Evia.

Sfinte Davide, copile al Înaintemergătorului, dă-ne şi nouă ceva din frumuseţea ta duhovnicească, din mirul virtuţilor tale, din dragostea şi credinţa ta în Domnul nostru Iisus Hristos. Ajută-ne şi nouă să iubim mai mult virtutea şi să ne nevoim mai mult împotriva răului şi a păcatului. Iar această nevoinţă a noastră să fie un imn închinat ţie şi petrecerii tale. Amin.

Eufemia Toma

(Sursa fotografii: arhiva personală
Sursa pentru Viaţa cuviosului David cartea Cuviosul David Bătrânul - copilul Înaintemergătorului, traducere din limba greacă ieroschimonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003)

Părintele Ignatie Dumitrescu - Cuvânt la prăznuirea cuviosului David din Evvia

Astăzi Biserica lui Hristos îl prăznuieşte pe cuviosul David din Evvia, marele făcător de minuni. El este cunoscut sub numele de "copilul Înainte-mergătorului", căci Sfântul Ioan Botezătorul l-a luat în biserica sa, pe când avea trei ani şi l-a ţinut acolo mai multe zile, în chip minunat.

Mulţi oameni, astăzi, auzind că un sfânt ia un copil de acasă şi îl duce, fără ştirea părinţilor, departe de casa sa, ar spune că nu pot crede astfel de prostii, de poveşti fără sens. Şi totuşi, ... aşa s-a întâmplat.

Există o veche pravilă a Bisericii care îi condamnă pe cei care, dintr-o evlavie mincinoasă sau din cine ştie ce alte motive, falsifică Vieţile Sfinţilor, adăugându-le lucruri inventate de ei. Sfinţii nu au nevoie de aşa ceva. Adevărul nu are nevoie de minciuni pentru a birui. Şi noi credem că cele scrise în Vieţile Sfinţilor şi în Sinaxare sunt lucruri adevărate şi ne hrănim sufletele cu cele citite.

Citind despre modul în care Sfântul Ioan Botezătorul l-a călăuzit pe micul David pe calea sfinţeniei, ne-am putea gândi: "O, ce bine ar fi fost să avem şi noi parte de o astfel de îndrumare sfântă..." De fapt, ***noi trebuie să vedem în grija arătată de Sfântul Ioan, cuviosului David icoana grijii pe care au sfinţii faţă de fiecare dintre noi. Poate am prefera să îi vedem şi noi, şi să ştim sigur că facem ce vrea Dumnezeu, care ne îndrumă prin sfinţii Săi. Dar, din pricina păcatelor noastre, nu suntem vrednici să îi vedem pe sfinţi ţinându-ne de mână la fiecare pas. Şi totuşi, sfinţii ne iubesc şi vor să ne arate iubirea lor. Vor să ne ţină de mână. Vor***

să ne cheme spre ei, vor să ne cheme în bisericile lor, la icoanele lor sau chiar la sfintele lor moaşte.

"Vrei să vii în casa mea?" - l-a întrebat Sfântul Înaintemergător pe cuviosul David. Şi aşa ne întreabă şi pe noi sfinţii: "Vreţi să veniţi în casele noastre?" "Da, sfinţilor, vrem. Dar care sunt casele voastre?" Casele sfinţilor sunt bisericile lor. Trebuie să înţelegem asta...

Ridicarea unei biserici e un lucru bineplăcut lui Dumnezeu, când se face cu bani munciţi şi cu jertfelnicie.

Într-un sat din Komotini aveau loc multe accidente de maşină, în urma cărora mulţi oameni îşi aflau moartea. După ce oamenii au ridicat o bisericuţă cu hramul cuviosului David, accidentele s-au împuţinat în chip minunat şi oamenii care au mai trecut prin astfel de necazuri au scăpat cu viaţă. Iar mai apoi au venit la bisericuţă pentru a-i mulţumi sfântului...

Dar nu doar pe cei care ctitoresc biserici îi ajută sfinţii... Îi ajută pe cei care merg în pelerinaje la sfintele lor moaşte, pe cei care se închină în faţa icoanelor lor, pe toţi cei care li se roagă cu inima smerită şi cu credinţă...

Sfântul Botezător l-a crescut pe David duhovniceşte. Tot aşa şi cuviosul David vrea să ne călăuzească pe toţi şi pe fiecare în parte. Dar avem noi urechea inimii deschisă pentru a-i primi sfaturile de taină? De cele mai multe ori, nu. De aceea trebuie să citim şi să recitim viaţa lui, pentru a ne folosi de învăţăturile sale.

Şi aşa trebuie să facem cu viaţa fiecărui sfânt. Nu să o citim pentru a ne ocupa timpul liber, ci să o citim pentru a înţelege cum trebuie să trăim noi pentru Dumnezeu în fiecare zi.

Vorbind cu mama sa despre nevoinţele şi propovăduirea curajoasă a Sfântului Ioan Botezătorul, pe când avea doar cincisprezece ani, mama a încercat să îi domolească elanul duhovnicesc, spunându-i: "Dar tu nu eşti Înaintemergătorul şi nu trăieşti în pustie. Şi nu mai trebuie alt Înaintemergător pe pământ ca să ni-L arate pe Iisus, pentru că lumea deja Îl cunoaşte".

Ca mulţi alţi sfinţi cărora părinţii trupeşti au căutat să le impuţineze râvna, tânărul David nu s-a lăsat, ci i-a spus: "Mamă, nu ştiu cât de mult Îl cunoaşte lumea pe Hristos. Eu cred că mulţi trăiesc în întuneric, mai mulţi chiar decât cei care mergeau atunci în pustia Iordanului. De aceea este nevoie nu numai de un

Înaintemergător, ci de mai mulţi, care să propovăduiască pocăinţa şi să-L facă cunoscut pe Iisus în ochii lumii".

Iar când mama sa a insistat, întrebând oarecum ironic: "Dar nu L-au cunoscut creştinii pe Hristos prin botez?", David a dat un răspuns foarte înţelept: "Mai întâi de toate, mamă, nu s-au făcut toţi creştini. Şi apoi nu spuneţi voi aproape în fiecare zi că s-a răcit credinţa creştinilor? Dar de unde ne dăm seama de aceasta? Aţi spus că mulţi s-au îndepărtat de Biserică. Oare unii ca aceştia nu sunt ca şi cum nu L-ar fi cunoscut deloc pe Hristos?"

Au trecut mai mult de patru sute de ani de la această discuţie şi întrebarea rămâne foarte actuală… Iar noi trebuie să ne întrebăm: ***oare nu s-a răcit şi credinţa noastră? Oare noi suntem creştini şi prin faptele noastre sau doar prin faptul că suntem botezaţi?... Iar dacă spunem că suntem creştini, în ce măsură ne dorim să îi ajutăm şi pe alţii să vină la Hristos? În ce măsură ne străduim să ne îngrijim de treburile noastre şi în ce măsură ne străduim să devenim mici apostoli?***

La mănăstirea din Evvia, înainte de adormirea cuviosului David, veneau foarte mulţi oameni pentru a cere cuvânt de folos. Şi părinţii din mănăstire îi spuneau cuviosului că oamenii au nevoie de sfaturile sale.

Cuviosul i-a întrebat: "Dar voi încă nu sunteţi pregătiţi să-i mângâiaţi şi să le potoliţi setea?... Şi voi aveţi nevoie de întărirea cea dumnezeiască, dar şi cei însetaţi doresc să îi puneţi în legătură cu izvorul. Elevii sunt buni atunci când pot deveni şi dascăli ai celor mai prejos decât ei. Iar dascălii, chiar şi cei mai mari, atunci sunt buni, când se fac şi ei elevii celor mai presus decât ei. Şi ultimul creştin se face apostol, precum şi cel mai mare dascăl se face ucenicul lui Hristos" .

Credem aceste cuvinte? Suntem gata să le urmăm? Sunt mulţi care au nevoie de cuvintele mântuirii, iar creştinii le vorbesc de cele mai multe ori doar despre grijile zilei, despre calamităţi naturale, despre zvonuri de războaie sau despre creşterea preţurilor la alimente. E bine aşa? E normal aşa? Nu, nu e normal. ***Trebuie să încercăm să dăm mărturia cea bună. Nu cum o fac sectanţii, trâmbiţând peste tot că vine Domnul şi că trebuie să mergem la gruparea lor. Nu. Ci cu iubire adevărată, cu delicateţe, cu grijă ca mărturia pe care o dai să fie ca o floare sădită în inima celuilalt, nu ca şi cum ar trebui să bifezi într-un catalog că ţi-ai făcut datoria de a repeta mecanic cine ştie ce învăţături ortodoxe.*** De multe ori ni se pare că suntem mai sfinţi decât cei de lângă noi şi ne purtăm cu duritate cu păcatele celorlalţi, în loc să le dăm o mână de ajutor pentru a se îndrepta.

Odată, cuviosul David le-a spus părinţilor din obştea sa aşa: "Fraţilor, pe păcătos trebuie să îl despărţim de păcat, iar păcatul trebuie să-l judecăm potrivit cu firea păcătosului. Nu potrivit cu meseria lui, ci cu firea lui, cu credinţa lui şi cu educaţia lui. Nu putem trece cu vederea condiţiile în care a săvârşit păcatul. Mai întâi trebuie să aflăm cum a săvârşit păcatul, în mod conştient, din neatenţie sau din slăbiciune". Cuvintele acestea trebuie înţelese mai ales de către preoţii duhovnici, de cei rânduiţi de Dumnezeu să tămăduiască rănile sufleteşti. Dar trebuie înţelese şi de noi, de cei care avem cunoştinţe, rude, părinţi sau fraţi care vieţuiesc în păcat şi pe care nu îi ajută nimeni să repare lucrurile.

(…) Şi aşa, ascultând povaţa cuviosului şi alergând cu zdrobire de inimă la scaunul spovedaniei, să ne rugăm lui cu mişcătoarele cuvinte ale Mitropolitului Teofil al Cortinei şi Megalopolei: *"Sfinte David, copil al Înaintemergătorului, dă-ne şi nouă ceva din frumuseţea ta duhovnicească, din mirul virtuţilor tale, din dragostea şi credinţa ta în Iisus. Ajută-ne şi nouă să iubim mai mult virtutea şi să ne nevoim mai mult împotriva răului şi a păcatului. Iar această nevoinţă a noastră să fie un imn închinat ţie şi petrecerii tale. Amin".*

(Viaţa şi minunile Cuviosului David din Evvia, ediţie îngrijită de părintele Ignatie Dumitrescu, Editura Egumeniţa, p. 19-39)

Mariana, Sibiu - Ziua unui prieten special

Astăzi e ziua unui prieten drag - Cuviosul David din Evia.

Cum ne-am cunoscut, cum ne-am întâlnit, cum mi s-a bucurat sufletul, cum mi s-a luminat mintea să pricep Pronia dumnezeiască, de veţi voi să aflaţi, răsfoiţi, cu răbdare, postările...

Astăzi n-o să povestesc prea multe despre Sfânt. O să spun doar că vara aceasta, ajungând în Attica pentru trei zile, paşii şi dorul ne-au dus neaşteptat şi cu totul minunat din nou spre Evia (deşi în ziua aceea planurile erau făcute pentru un cu totul alt loc) unde Sfinţii noştri dragi - Sfântul Ioan Rusul, cuviosul David, Părintele Iacov Tsalikis - ne aşteptau cu bucurie şi ne-au primit cu porţile mănăstirilor deschise şi cu revărsare de binecuvântări.

Pe Evia cea verde şi încântătoare am aflat-o mai frumoasă toamna decât în miezul verii, având soare blând şi ţărmuri aproape pustii, golite de zarvă, pline de tihnă, de pace, de frumos.

Am sorbit cu nesaţ mireasma de pin şi apă sărată şi nu mi-am mai săturat privirea de verdele ei viu.

Iar Sfinţii, în taina lor, ne-au deşertat în suflete bucurie peste bucurie, ca în cea mai frumoasă sărbătoare.

Viaţa în culori vii şi trăiri mai presus de cuvinte...

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

Prin pădurile Eviei, o parte din povestea retsinei - secretul vinului cu aromă înconfundabilă...

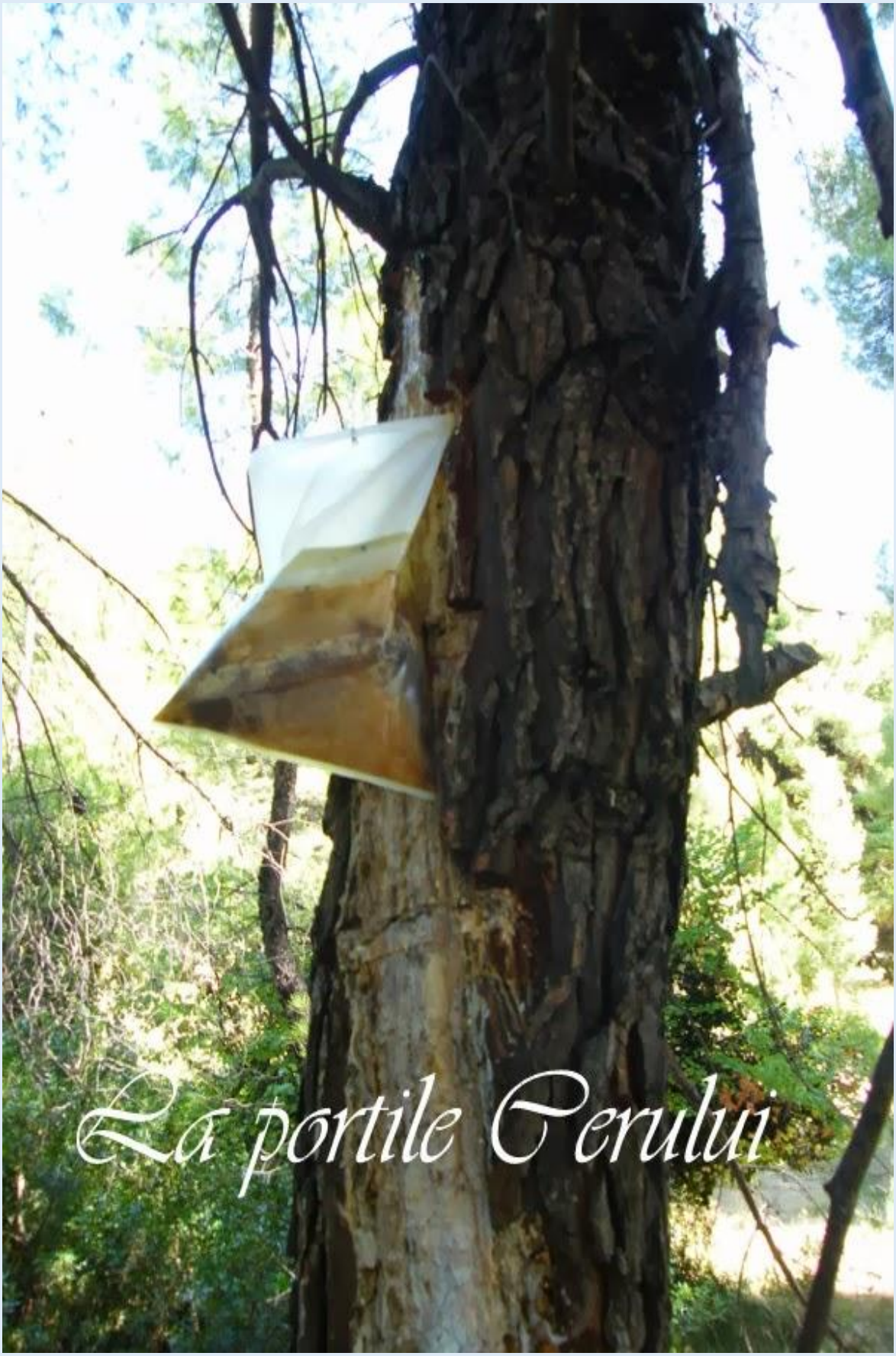
La portile Cerului

Acasă la cuviosul David...

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΥΤΥΧΟΥΣ
ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥΣΤΟΥ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑ
ΧΟΥ
La portile Cerului

La portile Cerului

Acasă la Sfântul Ioan Rusul...

La portile Cerului

La portile Cerului

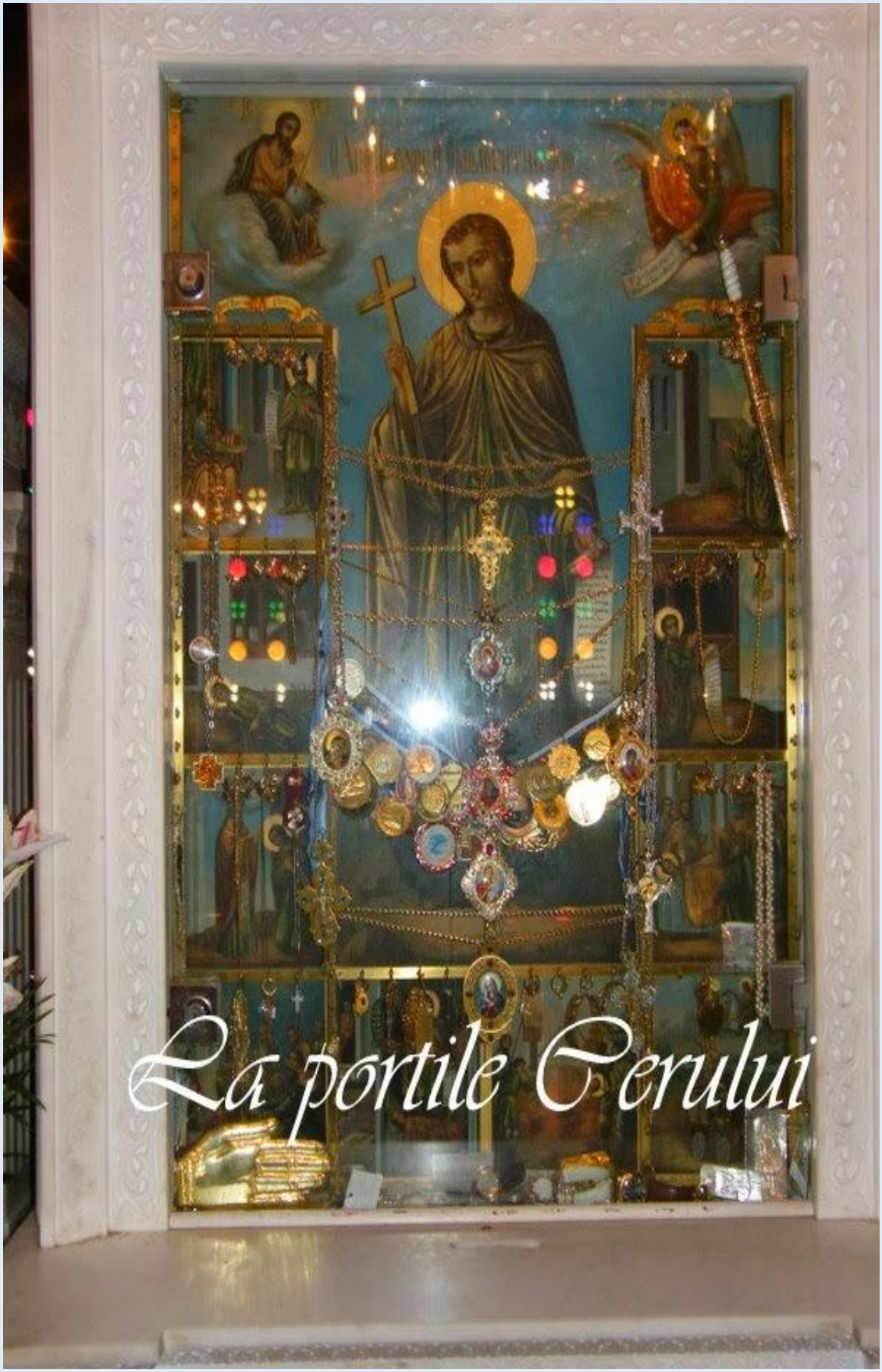
La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

Cuviosul David, Sfântul bun din pădurea de pini

N-aş fi putut nicicum să las să treacă ziua de astăzi fără să vă mărturisesc despre un sfânt minunat şi tare drag mie...

Despre cuviosul David am mai scris, însă vreau azi, chiar în ziua prăznuirii lui, să îl "chem" din nou, pentru voi, pentru mine, între rândurile aceastea amestecate cu bucurie şi cu teamă binecuvântată, cu nevrednică mulţumire şi cu lacrimă, cu inimă plină şi cu dor...cu mult dor.

Pentru că aflasem, cu ani buni în urmă, într-o scriere frumos şi adevărat alcătuită viaţa şi minunile sale, pentru că demult jinduiam la a-l cunoaşte, pentru că primisem "solie" de la Sfântul la începutul verii o icoană a sa şi untdelemn de la candela din biserica lui, pentru că Dumnezeu a rânduit ca într-o zi din vara aceasta paşii mei să se poarte, duşi ca de-o călăuză nevăzută, spre patria cuviosului, o să scriu despre întâlnirea noastră. A Sfântului David cu mine...şi a mea cu el.

A lui cu mine - când după ce l-am strigat în ajutor mi-a tămăduit degrab o colică biliară cruntă, după însemnarea locului dureros cu untdelemn sfinţit de la nestinsa sa candelă şi a mea cu el - când i-am păşit aievea pragul casei, în Biserica Mănăstirii "Schimbarea la faţă a Mântuitorului" şi i-am cuprins pentru o clipă făptura de duh, îmbrăţişând cu lacrimă şi dor sfintele-i şi doritele-i moaşte.

Drumul spre Rovies părea nesfârşit în torida zi de vară şi odată poposită acolo, am aflat că încă n-am ajuns la destinaţie, mai urmau Paleochori, Damies şi Kalamoudi, sate mici, risipite pe colinele de sub poalele muntelui.

Drumul intrase bine în pădure, urca...O pădure nesfârşită de pini, de cel mai frumos şi crud verde, cu conuri uriaşe şi lacrimi mari de răşină prelinse pe scoarţa crestată (localnicii adună răşina în pungi imense, fixate de trunchiurile copacilor).

Dincolo de verdele ireal al pinilor, slobozit parcă din ei, amestecând culorile - cerul, cu limpezimi de ochi buni, albaştri, adânci.

Ca la un semn, drumul coteşte spre stânga şi pe o ieşitură de deal, îndărătul porţilor şi-a turlelor de piatră, am aflat mănăstirea.

Un părinte bucuros binecuvânta ceva lume ce pleca...mi-a plăcut să cred şi să-mi spun că Sfântul l-a trimis nu să-i conducă pe aceia, ci să ne primească pe noi, căci degrabă ne-a întrebat, fără ca să apucăm a scoate vreun cuvânt, zâmbind cald şi apăsând cu putere mâna dreaptă asupra creştetelor noastre: "România...?".

Trecuse vremea Liturghiei şi din trapeză se auzea zarvă de musafiri. Curtea micuţă ce înconjura biserica părea aproape pustie, doar ecoul paşilor străbătea, stingher, văzduhul. La umbră, pe bănci, se odihneau în linişte câţiva pelerini.

La portile Cerului

Am intrat în biserică şi dintr-o dată, liniştea s-a făcut vie în strălucirile ferecăturilor de argint şi-a luminii ce mângâia dulce, prin geamurile mici, icoane şi odoare.

Din icoana care întâmpina cea dintâi închinătorii, cuviosul binecuvânta, măreţ, în picioare. Lângă icoană - lepădate neputinţe omeneşti, cârje, bastoane şi oblojeli, mărturii grăitoare ale minunilor şi vindecărilor ce se petrec mereu în casa Sfântului, de peste 500 de ani încoace.

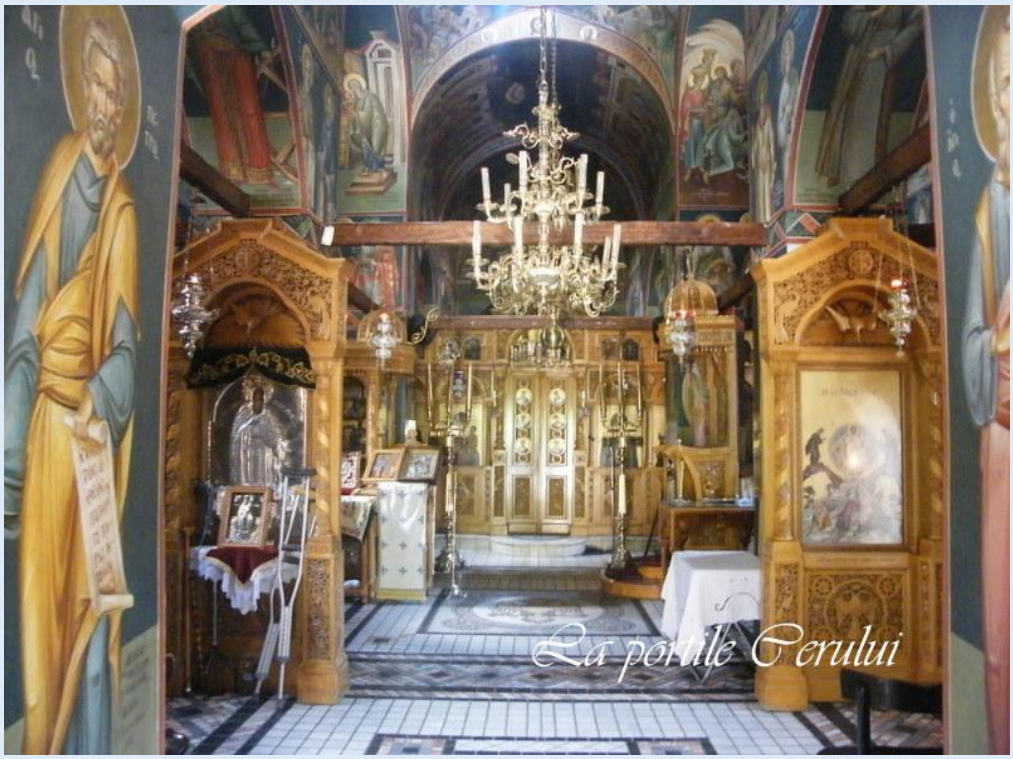

La portile Carului

În faţa altarului, în dreptul icoanei cuviosului David de pe iconostas, într-un sipet înalt de lemn brodat, închis cu sticlă, lângă alte obiecte de mult preţ, Sfântul cap al cuviosului David se odihneşte într-o raclă de argint.

Sfântul nu e plecat nicăieri...e acasă! În vreme de trebuinţă, la sărbători mari şi hramuri dar şi la cererea vreunui bolnav sau necăjit, Sfântul cap este scos spre închinare în biserică, pentru a plini bucuria celor veniţi să-l cinstească sau să îl roage.

În zilele vieţuirii cuviosului Iacov Tsalikis ca stareţ al mănăstirii, sfântul obişnuia ades să iasă purtat de acesta şi să alerge acolo unde era mare trebuinţă de îndurarea şi minunile sale: în biserici nevoiaşe, la oameni bolnavi, pe câmpuri arse de secetă, în sate cu neînţelegeri şi tulburare sau acolo unde a slăbit credinţa.

N-a fost nevoie ca Sfântul să "iasă" acum pentru mine, îmi venise demult în întâmpinare...L-am aflat în racla de argint închisă în sipet, l-am simţit viu, bun, plin de pace şi lumină, plin de o dragoste care mă copleşea, mă alina, mă tămăduia...

Mă aştepta aşa cum mă aştepta bunica să vin în vacanţe, cum aşteptau mâinile ei să mă apuce şi să mă strângă la piept, înăbuşind în fierbinţeala îmbrăţişării lor tot dorul depărtării.

Oh, Sfinte Davide...cât dor!

Am simţit că timpul se suspendă, că dispare, că mă pot desprinde de tot ce e în jurul meu - de şoapte, de paşi, de sfiala puţinilor închinători ce treceau pe lângă mine pentru a ajunge la raclă. Locul s-a lărgit dintr-o dată şi în biserică am rămas doar eu şi sfântul meu. Eu spunându-i deopotrivă toată bucuria ce se făcuse şuvoi şi toată durerea ce se stingea, biruită de dragoste, el ascultând şi încuviinţând nevăzut.

Nu ştiu dacă am stat mult sau puţin. Ca de fiecare dată, ajunsă în locuri sfinte, aş mai fi stat. Dar călătoria trebuia pornită...plecam spre alte pământuri.

Sfârşind cu o închinăciune ca o îmbrăţişare prelungă, am sărutat chipul drag şi mâna mereu harnică spre făptuirea minunilor.

Privind din locul de taină al catapetesmei, sfântul a rămas să ne petreacă şi să ne binecuvânteze...şi să ne aştepte.

La portile Cerului

De la cuviosul Iacov Taslikis mi-am luat rămas-bun scurt, preţ de o îngenunchiere, nevrând să-i tulbur pururi-rugăciunea.

I-am mulţumit adânc că mi-a stârnit dor neastâmpărat de aici. Că rugăciunile şi mijlocirile lui şi slujirea lui de-o viaţă înaintea cuviosului David, cunoscute prin cărţi şi mărturii, au lucrat în sufletul meu dorinţa de a ajunge şi au şi plinit-o...

La portile Cerului
ΑΝΑΠΑΥΣΟΝ ΚΥΡΙΕ
ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥΣΟΥ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑ
ΧΟΥ

Mai de preţ însă decât toate înşiruirile mele de aici sunt viaţa şi minunile cuviosului David, pe care eu le-am descoperit cu bucurie şi uimire în câteva cărţi rămase sufletului meu dragi foarte:
Cuviosul David "Bătrânul", "copilul" Înaintemergătorului,
Fericitul Iacov Tsalikis şi Un stareţ sfânt, fericitul Părinte Iacov Tsalikis.

Vă poftesc şi vă rog să le răsfoiţi, sunt sigură că veţi avea în suflet, după ce le veţi fi citit, bucurie, dor de sfinţi şi de Cer.

Şi gând de mulţumire lui Dumnezeu, Cel mult minunat întru Sfinţii Săi!

Amintiri şi drag de cuviosul David

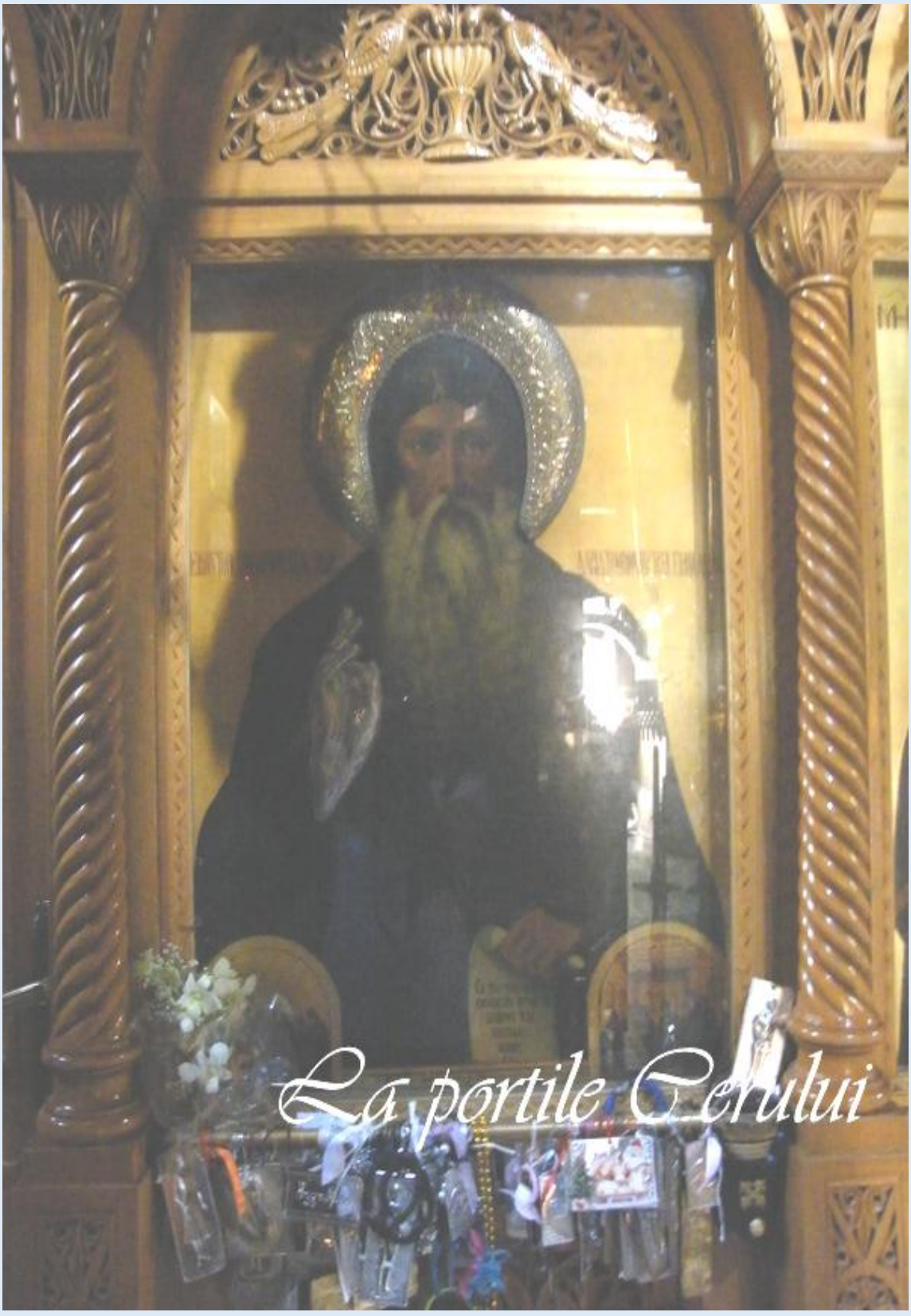

O, robule al lui Hristos, cuvioase David, la tine alergăm acum, în vremea necazului.Valurile ispitelor s-au ridicat asupra noastră şi norii deznădejdii vor să ne înfricoşeze. Dar avem credinţă că nu ne vei lăsa să fim biruiţi de puterile diavoleşti.

Vino în ajutorul noastru, cum ai venit în ajutorul atâtor oameni întristaţi. Vino în ajutorul nostru, cum ai venit în ajutorul mulţimii de bolnavi. Vino în ajutorul nostru, cum ai venit ori de câte ori ai fost chemat cu credinţă de către cei care mai apoi s-au bucurat de minunile tale.

Şi chiar dacă şi în acest ceas al rugăciunii vrăjmaşul diavol se luptă să ne strecoare în suflete duhul îndoielii şi al necredinţei, noi cu smerenie mărturisim puţinătatea credinţei noastre dar mărturisim şi nădejdea pe care o avem în mijlocirile tale.

A strigat oarecând către Hristos tatăl copilului chinuit de diavol: "Cred, Doamne, ajută necredinţei mele!". Aşa strigăm şi noi acum: credem, cuvioase David, ajută necredinţei noastre! Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, să fim tari în credinţă şi să punem cele cereşti înaintea celor pământeşti. Şi ducând lupta cea bună pentru mântuire, să îşi mulţumim în toate zilele vieţii noastre că te avem grabnic ajutător şi ocrotitor şi să lăudăm până la suflarea cea mai de pe urmă Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Acatistul Sfântului David din Evvia)

Cu gândul şi cu tot dorul am fost şi eu astăzi la prăznuirea sfântului, în Biserica sa de lângă Rovies, cea învăluită în mireasmă de pini şi tămâie şi-n cântări îngereşti.

Apoi am alergat la "sertarul" cu poze, de unde le-am scos pe cele câteva care au rămas nearătate aici.

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

Mi-am amintit apoi cu drag o mulţime de locuri frumoase, din nou prilej de mulţumire sfântului că ne-a adus acolo şi Bunului Dumnezeu pentru măreţia şi frumuseţea lucrurilor Sale.

Anul trecut, la întoarcerea de la cuviosul David, ne-am oprit în micul port Limni să ne luăm porţia de apus de soare...

Deşi era ora la care localnicii ieşeau la plimbarea de seară, totul era tihnit şi plin de pace, anume parcă să nu ne strice liniştea cu care coborâserăm de la Sfântul.

Pe un ponton, un tată şi un fiu pescuiau.

În zare, mare şi bărci şi ţărmuri şi pădure se contopeau, topite-n lumina roşiatică de-amurg.

Ca o rugăciune...Ca o lumină de candelă înaintea icoanei cuviosului...

Iosefinei şi lui Dan...Ca-ntr-un gând să mărturisim...

La portile Cerului

La portile Cerului

La portile Cerului

Credinţa care mută munţii

În ultima postare, povestind cu bucurie despre darurile de care m-am învrednicit - aduse, ca-n poveste, de peste mări şi ţări - am pomenit şi despre părintele Iacov, egumen al Mănăstirii cuviosului David. Viaţa lui de rugăciune, asceză şi smerenie şi dragostea neprefăcută către toţi cei din jurul lui m-au impresionat adânc.

Ţinând în mâini semnele de binecuvântare din mănăstirea în care azi se odihneşte, aşezat vremelnic în ţărână, mi s-a făcut dor de dragul părinte Iacov şi am dorit să citesc din nou cărţile din care aflasem despre dânsul, despre petrecerea lui în viaţa aceasta şi despre binecuvântările pogorâte asupră-i încă din copilăria pe care o afierosise Domnului şi sfinţilor Săi.

Am aşezat şi aici câteva rânduri, mărturie a puterii rugăciunii simple, rostite din inimă, a dăruirii necondiţionate şi a credinţei curate, neşovăitoare, care poate muta munţii, după cum Scriptura ne spune.

(Fericitul stareţ Iacov Tsalikis)

“Ca să biruiască ispitele, dar şi ca să-l imite pe cuviosul David, s-a hotărât să se roage în timpul nopţilor în Peşteră, atunci când nu ploua mult şi când nu era multă zăpadă.

Făcea, deci, Vecernia în mânăstire, iar după ce se înnopta, ceilalţi monahi se retrăgeau. Cheile le avea el însuşi, nimeni nu putea ieşi sau intra. Şi-a luat toiagul,

a încuiat porţile mãnãstirii şi a ieşit prin partea dinspre sud. Felinar, lanternã nu erau atunci, precum spunea el însuşi....sãrãcie mare.

Mergea pe cãrarea de pe lângã apeduct. S-a silit sã urce spre castani. Nu era lunã şi era greu sã afle cãrarea. Cãdea şi se scula. Câteodatã intra şi pe drum, unde era mai uşor. Când mai apoi a luat-o la dreapta, spre cealaltã cãrare, s-a rãtãcit. Nu mai ştia unde merge. S-a încurcat în rugi, s-a zgâriat, s-a lovit, s-a pierdut în vãioagã.

Din fire era fricos, precum spunea el însuşi. Iar acum, în toiul nopţii, s-a temut mult, foarte mult. Atunci s-a rugat.: “Dumnezeul meu, luminează-mi calea ca sã ajung la Peşterã!”

El însuşi povestea aceste peripeţii nocturne şi continuã: “Şi Bunul Dumnezeu a ascultat cererea mea. Din multele stele ale cerului mi-a dat şi mie una. Ea mergea înainte şi îmi lumina calea. Eu mergeam în urmã. Şi aşa am ajuns la Peşterã. Acolo m-am rugat şi iarãşi steaua mergând înainte îmi lumina calea pânã la poarta mãnãstirii. Pãrinţii dormeau duşi şi n-au observat nimic din toate acestea.”

Mergerea sa astfel în fiecare noapte era chinuitoare, dar şi plinã de har. Steaua nu se arãta întotdeauna ca să-l povãţuiascã. Numai atunci când era absolutã nevoie, adicã atunci când se pierdea în pãdure prin vãioage şi nu mai afla cãrarea.

Atunci era mult mai greu sã umbli pe acolo decât este astãzi, pentru cã acum pãdurile s-au rãrit mult şi cãrãrile s-au bãtãtorit mai mult. Dar şi astãzi, dacã merge cineva noaptea spre Peşterã, n-o poate afla.

Şi peştera îl avea întotdeauna pe Iacov, în afarã de nopţile cu ploaie şi zãpadã. Când era lunã gãsea cãrarea. Altfel cobora din cer steaua pe care i-o hãrãzise Dumnezeu.

Toate mergeau bine, dar diavolul nu se liniştea. Astfel, într-o noapte la Peşterã i s-a arãtat diavolul în chip de scorpioni.

Pãrintele Iacov stãtea în genunchi pe pãmânt, cu lumânarea aprinsã înaintea lui şi citea cu atenţie. De la Paraclise trecuse la Psaltire; în noaptea aceasta rugãciunea lui ieşea altfel. După aceea a început cu "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mã pe mine, pãcãtosul!" A simţit o nespusã desfãtare lãuntricã, o veselie...Şi exact în clipa aceasta s-a declanşat ofensiva.

Peştera s-a umplut de scorpioni, mii, nenumăraţi, care se aflau în jurul lui, înainte, înapoi, oriunde ai privi. Şi-a ridicat mâinile în sus; nenumăraţi scorpioni stăteau spânzuraţi ca ciorchinii de stâncă. Războinicul Iacov s-a înspăimântat, s-a pierdut, dar numai pentru câteva secunde. "Sunt diavoli", s-a gândit...

Imediat s-a umplut de o putere necunoscută şi le-a poruncit: "Până aici! Acolo să staţi. Să nu vă mai apropiaţi!" Şi luând o pietricică a trasat un cerc în jurul lui în care scorpionii nu aveau voie să intre. Apoi şi-a continuat fără fricã rugăciunea sa şi în tot cursul nopţii, până la ziuă, nici un scorpion n-a trecut peste cerc.

A dat poruncă şi diavolilor, semn că înlăuntrul lui s-a zămislit Împărăţia Cerurilor, desigur puţin, dar marea minune s-a săvârşit. Dumnezeu i-a dat stăpânire, adică i-a hărăzit să folosească uneori, în parte, puterea dumnezeiască, facerile de bine ale lui Dumnezeu. Astfel lucrează El cu şi prin sfinţii Săi.

(Capul Cuviosului David)

Nu avea numai evlavie la cuviosul David. Se încredinţase lui şi avea în el o încredere fără margini. În Biserică, îi lua capul atunci când lipseau sau credea că lipsesc ceilalţi, îl punea jos, înaintea lui şi fie în genunchi, fie cu desăvârşire pe brânci i se ruga.

Se ruga la sfânt să-i dea smerenie şi ascultare - pentru care se ruga cu lacrimi fierbinţi - îl ruga pentru mănăstire şi pentru ceilalţi, pentru monahi şi pentru toţi cei care ceruserã ajutorul Sfântului.

Din când în când, atunci când oamenii cereau, Părintele Iacov se ducea cu capul cuviosului David în satele Eubeii de nord, când într-o parte, când în alta şi oamenii alergau să se închine.

În 1955, la începutul primăverii şi-a făcut cruce şi a purces la drum, pe jos, la Spătari şi Ţuca (astăzi Izvorul Tămăduirii), cale de cinci ceasuri. Satele le cunoştea, căci ca mirean lucrase acolo ca zidar cu tatăl său.

Pe când se apropiase de sat vremea s-a schimbat. Trebuia să apuce înaintea ploii, dar iată că l-a apucat ea. Cinstitul cap al Sfântului David se primejduia să se vatăme din pricina apei...Era ierosilie (profanare de cele sfinte) să îl plouă. Iar el, cum să stea ud de ploaie, cu Capul, ca să se închine sătenii la el? Trebuia să meargă în vreo casă, să-şi scoată rasă şi dulama, dar să-l vadă oamenii astfel, una ca aceasta o resimţea ca un blestem şi o catastrofă.

Au căzut primele picături şi dinspre sud se apropia o negură. A grăbit pasul pe cât a putut, strângând Sfântul cap în braţe. I-a vorbit Sfântului precum a ştiut. Ploaia s-a înteţit, dar pe el nu îl uda. Mergea îndoit din mijloc, cu capul în braţe şi grăbit, iar în jurul lui lumea se prăpădea de furtuna cea înfricoşătoare, ziceai că s-au deschis cerurile. Însă un metru în jurul lui (da, un metru înainte, înapoi, la dreapta şi la stânga) nu cădea nici o picătură. A ajuns în sat şi a alergat la biserică uscat... el şi sfântul."

(Din volumul Fericitul Iacov Tsalikis,
Egumenul Sfintei Mănăstiri a Cuviosului David)

Vorbitorul cu Sfinţii, părintele Iacov, n-a cerut nimic de la Sfinţi vreodată pentru sine în afară de smerenie, ascultare şi iubire pentru ceilalţi. Însă vremea neputinţelor trupeşti l-a ajuns şi cu toată împotrivirea lui a trebuit să caute, degrabă, un medic. Chirurgul care l-a consultat i-a recomandat să se opereze de urgenţă, pentru că viaţa îi era în primejdie din pricina afecţiunilor apărute.

Atunci, părintele Iacov l-a chemat în ajutor pe cuviosul David :
"În timp ce mă aflam în această stare gravă m-am rugat Sfântului David, zicându-i: Sfinte al meu, Davide, te rog, repede, în zece minute să fii aici şi să mă ajuţi! Când vei veni înspre spital şi vei trece pe la Procopi, ia-l şi pe Sfântul Ioan Rusul împreună cu tine. Veniţi şi mă ajutaţi acum, căci sunt în pericol. Acestea cugetam, rugându-mă.

Nu au trecut câteva minute şi s-a deschis uşa şi văd intrând un stareţ cu barbă albă şi cu bastonul în mână. Era însoţit de un tânăr ca de 30 de ani, îmbrăcat în rasă călugărească. S-au apropiat şi m-au salutat:
"-Ce faci, părinte Iacov? Ne cunoşti cine suntem ?"

-Ce să fac, părinţii mei ? Rabd. Nu, nu vă cunosc. Cine sunteţi?

"Eu sunt Stareţul David şi acesta este Ioan Mărturisitorul", zise arătând spre tânăr. Atunci tânărul s-a înclinat spre Sfântul David că spre unul mai bătrân şi sfinţit. "Nu-ţi fie teamă, am venit să te ajutăm".

Am văzut atunci fruntea Sfântului David că era transpirată, atât de repede venise Sfântul ca să mă ajute...

În continuare, m-au dus la sala de operaţie şi l-am văzut pe Sfântul David că a deschis cu bastonul uşa de la sală şi a intrat înăuntru împreună cu Sfântul Ioan Rusul. I-am văzut că stăteau aproape de mine, lângă masa de operaţie; asistenţii mi-au dat medicamente şi am adormit, ne mai ştiind nimic.

Doctorul a întâmpinat multe greutăţi, deoarece a trebuit să-mi facă trei operaţii împreună: de apendicită, de hernie şi în alt loc, mai jos. Şi aşa, cu rugăciunile sfinţilor şi cu sârguinţa bunului doctor am scăpat.

Spuneam atunci de multe ori: "Foarte bun doctorul, m-a scăpat!" însă, o, minune! L-am văzut atunci pe Sfântul Ioan Rusul care mi-a zis: "Te aud, părintele meu, că spui de multe ori despre chirurg că este medic bun şi om bun. Cât de bun doctor este, dar nu putea să te vindece. Eu, îndemnat de Sfântul David, am venit să te vindec. Era ziua să pleci, dar eu te-am lăsat pentru mâine."

Şi pentru această prelungire încă trăiesc, pentru acest "mâine" de care a spus Sfântul Ioan...

(Din volumul Un Stareţ sfânt,
Fericitul părinte Iacov)

(Moaştele Sfântului Ioan Rusul)

Să ne dorim vecinătatea şi petrecerea cu Sfinţii încă din această vremelnică viaţă, ca pentru mijlocirile şi rugăciunile lor de mult preţ înaintea Tronului Ceresc, să dobândim de la Bunul Dumnezeu milă şi mântuire sufletelor noastre!

Raluca Brodner - Pe urmele celor mai iubiţi sfinţi din Grecia

Moaştele Sfântului Dimitrie

Măcar o dată în viaţă fiecare dintre noi ar trebui să îşi găsească disponibilitatea sufletească şi puterea de a merge într-un pelerinaj. Este un moment cu totul aparte în viaţa unui creştin. Cu totul deosebit a fost şi itinerarul spiritual pe care l-am făcut în urmă cu câteva luni în Grecia, casa multor sfinţi, adevăraţi prieteni ai credincioşilor români.

Tesalonicul este un oraş primitor, deşi aglomerat, iar prima impresie pe care ţi-o lasă este aceea a unei familiarităţi aparte, poate şi pentru că locuitorii acestei metropole sunt obişnuiţi cu turiştii, prezenţi indiferent de anotimp. Metropola a primit denumirea după Tessaloniki, soţia lui Kassander şi soră a lui Alexandru Macedon, fondatorul oraşului. Aici se află cele mai multe sfinte lăcaşuri care fac parte din situl paleocreştin şi al monumentelor bizantine din Tesalonic, înregistrate fiind în lista Patrimoniului Mondial UNESCO, încă din anul 1988.

Aproape de Sfântul Dimitrie

Un prim reper spiritual, către care se îndreaptă pelerinii odată ajunşi aici, este Biserica "Sfântul mare mucenic Dimitrie". Biserica, cu cinci abside, impresionează prin măreţia sa şi este renumită în lumea artei bizantine. Într-o laterală a navei se păstrează moaştele Sfântului mare mucenic Dimitrie, mai exact într-o bisericuţă în

miniatură, de formă hexagonală, cu acoperiş de argint, o uşă şi un pat de piatră. Într-o criptă subterană a bisericii, acolo unde se presupune că a avut loc martiriul marelui mucenic, o candelă plină cu ulei arde neîntrerupt.

Itinerarul prin cel de-al doilea oraş ca mărime din Grecia se continuă până la una dintre cele mai frumoase pieţe publice ale urbei. Între bulevardele Tsimiski şi Egnatia se înalţă Biserica "Sfânta Sofia", construită în secolul al VIII-lea, după modelul Bisericii "Sfânta Sofia" din Constantinopol, datând din secolul al VI-lea. Biserica a fost complet restaurată în secolul al XX-lea, după ce în secolul al XV-lea a fost transformată în moschee.

Printre străduţele animate de oameni de diferite naţionalităţi, ale căror limbi ţi se amestecă în urechi ca într-un veritabil Turn Babel, se ajunge la Biserica "Sfântul Gheorghe" - Rotonda, o construcţie cilindrică, masivă, înălţată în anul 306. Rotonda, numită astfel datorită formei sale circulare, face parte dintr-un sistem arhitectural impozant, alături de Arcul de Triumf al lui Galeriu şi de Palatul Roman. Istoricii indică că destinaţia iniţială a clădirii a fost cea de mausoleu imperial, de mormânt al împăratului. Momentan, Biserica "Sfântul Gheorghe", cunoscută ca cea mai veche biserică creştină din Tesalonic, se află într-un amplu proces de restaurare şi conservare.

Catedrala mitropolitană din oraş aşteaptă smerită pe orice vrea să-i calce pragul pentru a se închina la cinstitele moaşte ale Sfântului Grigorie Palama, arhiepiscop de Tesalonic, cunoscut ca unul dintre cei mai profunzi teologi ai Bisericii Ortodoxe din secolul al XIV-lea.

Meteorele

Mănăstirea „Varlaam“, una dintre cele mai vizitate meteore

Orice turist care a fost în Grecia îţi va spune, cu siguranţă, că nu trebuie să ratezi nicicum Meteorele. Cu adevărat impresionante, unice în lume, cele 24 de mănăstiri "meteorice" constituie cel mai important centru monastic ortodox al Greciei, după Muntele Athos. Asemenea unei păduri din stânci, aşa arată această aşezare monahală, căzută parcă din cer, chiar la ieşirea râului Pinios din câmpia Tessaliana. La înălţimi de până la 400 de metri se află mănăstirile, unele aflate în ruină ("Sfântul Duh", "Sfântul Dimitrie", "Sfântul Nicolae Padova" etc.), în timp ce altele se conservă foarte bine şi sunt foarte căutate de turişti ("Marele Meteor", "Varlaam", "Sfânta Treime", "Rusanou" etc.).

Corfu, insula Sfântului Spiridon, a Sfintei Teodora, a Sfintei muceniţe Paraschevi

Insula Corfu este una dintre cele mai populare şi apreciate dintre insulele Ionice. Este micul paradis al celor care iubesc plajele cu nisip fin şi apa mării limpede şi albastră. Totodată, Corfu este şi un important loc de pelerinaj. Din cele 37 de biserici aflate aici, cele mai cunoscute sunt Biserica "Sfântul Spiridon", Biserica "Sfânta Teodora", Mănăstirea "Sfânta muceniţă Paraschevi".

Moaştele Sfântului Spiridon

Cu adevărat de neuitat este participarea la slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Sfântului Spiridon. Sub cupola bătrânei biserici, construită în anul 1596, indiferent de identitate sau culoarea pielii, devii prieten cu cel care se roagă alături de tine. Pe feţele tuturor celor care aşteaptă să se închine la sfântul ocrotitor al insulei, zâmbetele înfloresc fără un motiv anume. Sfântul Spiridon îi aşteaptă pe toţi răbdător şi binevoitor, le ascultă necazurile şi îi uşurează de poveri. Minunile lui sunt de netăgăduit şi ceea ce impresionează în mod continuu sunt papucii sfântului care se tocesc şi trebuie schimbaţi periodic, deşi ei sunt păstraţi în raclă, fiind fixaţi în picioarele sfintelor sale moaşte.

Următorul popas duhovnicesc este Biserica "Sfânta Teodora", care ocroteşte moaştele întregi ale Sfintei Teodora, împărăteasa.

Mănăstirea "Sfânta muceniţă Paraschevi", amplasată într-un peisaj pitoresc, adăposteşte mâna dreaptă a Sfintei şi o parte din moaştele Sfântului Iosif Zakynthos. Originară din Italia, Paraschevi a trăit pe vremea împăratului Antonin, fiind sărbătorită în Grecia la 26 iulie. Ea nu trebuie confundată cu Sfânta cuvioasă Parascheva (cu hramul pe 14 octombrie), ale cărei moaşte se află la Iaşi.

Sfântul Andrei, Sfântul Nectarie, Sfântul Ioan Rusu, Sfântul Efrem Sirul, prietenii credincioşilor aflaţi în nevoie

Ajungem şi în cel de-al treilea oraş ca mărime din Grecia, Patras. Numită "poartă occidentală a Greciei" datorită importanţei sale comerciale internaţionale, urbea se află în nordul peninsulei Peloponez. Este pământul binecuvântat, unde se găsesc cele două biserici închinate ocrotitorului oraşului, Sfântului apostol Andrei - biserica cea veche, ridicată pe locul martiriului său şi biserica cea nouă, întemeiată în anul 1908 de către regele George I, care este recunoscută ca fiind cea mai mare biserică din Balcani.

Lângă biserica veche, ridicată în apropierea celei noi, se află "fântâna Sfântului Andrei", despre care se spune că a fost locul în care sfântul apostol a predicat. Cât despre biserica cea nouă, aceasta impresionează prin imensitatea ei, dar şi prin interiorul frumos împodobit cu picturi bizantine. Aici se află cinstitul cap al Sfântului Andrei şi o bucată din crucea pe care acesta a fost răstignit.

La o distanţă de zece kilometri de oraşul grecesc Kalavrita, într-o coastă a muntelui Chelmos, se află Mănăstirea "Mega Spileo", al cărei nume înseamnă "Marea Peşteră".

Prăpăstii adânci, căptuşite cu păduri nesfârşite se cască ameninţătoare chiar în buza drumului, aproape de roţile autovehiculelor, până să ajungem la altitudinea de 1.000 de metri, locul în care acest sfânt lăcaş, unic în lume, păstrează cu sfinţenie icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului - Panagia Megaliospiliotissa.

Cinstită cu mare evlavie de închinătorii greci, se spune că această icoană a fost pictată de însuşi Sfântul apostol Luca. O bucurie în plus pentru pelerinii care vin să se închine aici este prezenţa unui număr mare de moaşte, păstrate într-o încăpere luminoasă.

Dacă ajungeţi în localitatea Loutraki, nu ezitaţi să mai parcurgeţi alţi 14 kilometri pentru a ajunge la Mănăstirea "Sfântul Patapie". Aşezământul monahal, cu obşte de maici, se află la o altitudine de 700 de metri, în sălbaticii munţi Geraneia.

Drumul până la mănăstire este anevoios şi poate fi urcat numai la pas, pe scările săpate în peretele abrupt al stâncii, însă nici un efort nu este prea mare pentru a ajunge la moaştele Sfântului Patapie (prăznuit pe 8 decembrie), cunoscut ca unul dintre sfinţii tămăduitori de cancer.

Odată ajuns în vârf, chiar în dreptul peşterii unde se află sfintele moaşte, peisajul este copleşitor. Mare, cer şi munte se completează într-o armonie deplină. În biserica mănăstirii se păstrează şi o parte din moaştele Sfântului Nicon, precum şi

capul Sfintei Ipomoni, mama împăratului Constantin paleologul, ultimul împărat bizantin.

Insula Eghina este cunoscută pentru frumoasa şi impunătoarea mănăstire a Sfântului Nectarie, la a cărei construcţie însuşi sfântul a ajutat, între anii 1904 şi 1910.

Moaştele Sfântului Nectarie, tămăduitor de cancer şi boli necruţătoare, se găsesc în interiorul lăcaşului şi sunt cinstite cu evlavie de toţi închinătorii care poposesc în acest loc deosebit.

În regiunea Atica, la 30 de kilometri de Atena, se află mănăstirea zidită din piatră a Sfântului Efrem cel nou, un alt reper spiritual important al Greciei. În biserica sfântului lăcaş sunt adăpostite moaştele sfântului, care este considerat ocrotitorul celor dependenţi de droguri şi a depresivilor.

Moaştele Sfântului Ioan Rusu, atât de iubit de creştinii din toată lumea, se găsesc într-o mănăstire ridicată pe insula Evia, cea de-a doua insulă grecească după insula Creta.

Moaştele Sfântului Ioan Rusu găzduite de insula Evia

Tot pe Evia se află şi mănăstirea de călugări a Sfântului cuvios David, care veghează cinstitul cap al Sfântului David cel bătrân şi mormântul Cuviosului Iacov Tsalikis. Cuviosul David este prăznuit anual în data de 1 noiembrie.

La o distanţă aproximativ egală între Atena şi Tesalonic se găseşte oraşul de provincie Volos, unde este situată Mănăstirea "Kato Xenia".

Obştea, formată din maici, între care se nevoiesc şi câteva vieţuitoare romînce, păstrează cinstitul Brâu al Maicii Domnului. Considerat a fi una dintre cele mai valoroase relicve creştine, Brâul este ţesut din păr de cămilă.

Mănăstirea "Sfântul Efrem Sirul" de la poalele Muntelui Olimp este de departe un exemplu de dăruire şi hărnicie pământească. Acest loc binecuvântat impresionează prin arhitectură, dar şi prin ordinea şi ospitalitatea maicilor de aici.

În mănăstire se găseşte o parte din mâna dreaptă a Sfântului Efrem, un profund scriitor de imnuri şi teolog din secolul al IV-lea, de ale cărui îndemnuri este bine să ne amintim mereu: "Fericit lucru este, într-adevăr, a nu păcătui. Iar dacă oarecare vor păcătui, să nu se deznădăjduiască, ci să plângă pentru acelea întru care au păcătuit, ca prin plâns iarăşi să dobândească fericire…"

Mâna Sfântului Efrem Sirul

Teodor Danalache - Sfântul cuvios David cel bătrân din Insula Evia

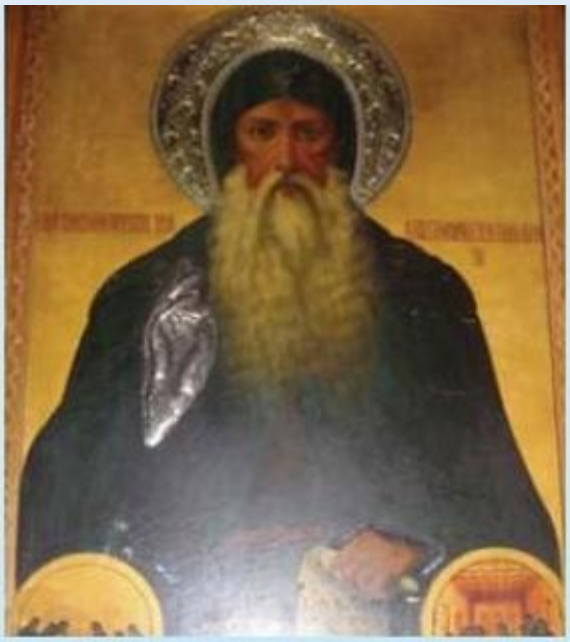

Sfinte Davide, copile al Înaintemergătorului, dă-ne și nouă ceva din frumusețea ta duhovnicească, din mirul virtuților tale, din dragostea și credința ta în Domnul nostru Iisus Hristos. Ajută-ne și nouă să iubim mai mult virtutea și să ne nevoim mai mult împotriva răului și a păcatului. Amin.

Sfântul cuvios David din Evia este prăznuit pe 1 noiembrie. Sfântul cuvios David - Osios David - s-a născut în anul 1519, în localitatea grecească Gardinitsa, în regiunea Locrida, insula Evia. Astăzi, localitatea natală a sfântului se numeşte Kiparisi. Sfântul s-a născut în familia preotului Hristodul, mama lui, Teodora, fiind o femeie foarte evlavioasă.

Întreaga copilărie şi-a petrecut-o sfântul în biserica unde slujea tatăl său, mai ales înaintea icoanei Sfântului Ioan Botezătorul. Despre acea perioadă, sfântul spunea:

"Îmi plăceau cel mai mult tronul lui Iisus Hristos, ochii Maicii Domnului şi aripile Sfântului Ioan Botezătorul."

La vârsta de numai 3 ani, copilul David a dispărut de acasă. Speriaţi, părinţii l-au căutat peste tot. Negăsindu-l însă, ei au mers la biserică spre a se ruga pentru binele lui. Intrând în biserică, ei l-au aflat pe copil în faţa icoanelor. De la acesta a aflat că Sfântul Ioan Botezătorul l-a luat de mână şi l-a adus în biserică. Părinţii au rămas uimiţi de curăţenia inimii copilului şi de lucrarea lui Dumnezeu.

La vârsta de 15 ani, tânărul David nu a mai putut rămâne în lume, el luând drumul isihiei. La plecare, tânărul s-a rugat mult Sfântului Ioan. În vis, sfântul i-a spus: "Să pleci mâine, după Sfânta Liturghie, ca să apuci să-l întâlneşti pe viitorul tău povăţuitor." Acesta se va arăta a fi părintele Acachie, părinte aspru, dar foarte iubitor şi râvnitor de cele sfinte. Când a împlinit 20 de ani, călugării cu care împreună vieţuia l-au ales părinte duhovnicesc peste ei, numind-ul "bătrân", adică înţelept şi luminat.

Părintele Acachie l-a trimis pe tânărul David în Sfântul Munte, unde a şi vieţuit vreme îndelungată în Mănăstirea Marea Lavră. Duhovnicul său a plecat în Constantinopol, spre a lua binecuvântare de la patriarh. Cu această ocazie, fără voia lui, părintele Acachie a fost numit mitropolit de Vafpacos şi Arta. Ajuns aici, el l-a chemat la sine şi pe ucenicul David. David a locuit într-o micuţă cameră de la subsolul mitropoliei. Acum, el este hirotonit preot şi rânduit ca îndrumător al preoţilor care se află sub mitropolit.

Cuviosul David este rânduit egumen la Mănăstirea Vernicova, unde va şi suferi mult din pricina turcilor păgâni. Creştinii din zonă l-au răscumpărat însă cu mulţi bani din mâinile turcilor. După aceasta, el nu s-a mai întors în mănăstire, ci s-a îndreptat spre patria natală, spre insula Evia.

Lângă localitatea Rovies, sfântul a găsit o peşteră părăsită, lângă o veche mănăstire închinată Schimbării la Faţă. Precum lumina nu se poate ascunde sub obroc, tot aşa nici sfântul nu a putut rămâne ascuns de ochii celor credincioşi. În câţiva ani, cuviosul David a adunat în jurul său şase tineri râvnitori de viaţa monahală.

Rânduiala lui Dumnezeu era de a se repara biserica şi a se închega acolo o mănăstire, însă banii lipseau, împreună cu apă. Pentru aceasta, sfântul a spus: "Dacă aici, în acest munte, va izvorî apă, vom face o mănăstire. Pe lângă toate minunile pe care Le-ai făcut, mai poţi face o minune mică, ca să Te lăudăm şi prin

asta, zidind aici sus o mănăstire." A doua zi, minunea s-a petrecut: apa izvora din pământ uscat.

Vreme de doi ani, cuviosul David a adunat bani de pe la credincioşi, spre a ridica mănăstirea închinată Schimbării la Faţă a Domnului. Multe donaţii le-a primit sfântul de la creştinii din Rusia. Neavând nici un mijloc de transport, sfântul a luat banii şi obiectele cele de preţ, primite în dar şi le-a aşezat într-un buştean sculptat în interior, a astupat gaura şi l-a aruncat într-un râu, zicând: "Când voi păşi eu în insula Evia, ajută Doamne să atingă ţărmul Rovies, buşteanul cu bogăţii."

Ajuns în insulă, după oarecare vreme, părintele a găsit nişte bărbaţi care se chinuiau să taie un buştean mare. Ajungând lângă ei, sfântul şi-a dat seama că acesta este buşteanul cu darurile pentru mănăstire. Dând slavă lui Dumnezeu, el a însemnat lemnul cu Sfânta Cruce, iar lemnul a crăpat la mijloc.

Nu se cunoaşte cu exactitate dată înfiinţării mănăstirii, însă se ştie că Sfântul David a ctitorit prezenta biserică pe locul alteia, mai vechi. Sfântul a vieţuit în jurul anului 1550, deci mănăstirea a fost înfiinţată şi ea înainte de anul 1500. Pentru a ajunge la Mănăstirea cuviosului David din direcţia Edipsos, trebuie să se urmeze drumul spre Rovies. Cu puţin înainte de ajunge în Rovies, drumul coteşte la dreapta, spre Paleochori, Damies. Acest drum merge 11 kilometri, trecând prin localităţile Paleochori, Damia şi Kalamoudi.

Sfântul cuvios David este prăznuit anual, în ziua de 1 noiembrie, când mănăstirea îl serbează ca al doilea hram, după hramul principal, anume Schimbarea la Faţă.

Teodor Danalache - Mănăstirea cuviosului David - Insula Evia

Mănăstirea Sfântului cuvios David, numită şi „Osios David”, este o mănăstire ortodoxă aflată pe insula Evia. În biserica acestei mănăstiri se află atât cinstitul cap al Sfântului David cel bătrân, cât şi mormântul Cuviosului Iacov Tsalikis. Obştea mănăstirii este alcătuită din călugări.

Sfântul cuvios David este prăznuit anual, în ziua de 1 noiembrie, când mănăstirea îl serbează ca al doilea hram, după hramul principal, anume Schimbarea la Faţă. Sfântul cuvios David s-a născut în anul 1519, în localitatea Gardinitsa, care se afla lângă Talantio, localitatea natală fiind numită astăzi Kiparisi.

Mănăstirea Schimbarea la Faţă şi cuviosul David, din Insula Evia, este o mănăstire târziu bizantină, aflată la o distanţă de numai 13 kilometri distanţă de localitatea Rovies. Mănăstirea Osios David se află în regiunea nordică a insulei Evia, la poalele Munţilor Kavalaris, la o altitudine de 930 de metri.

În jurul mănăstirii se mai află zidite şi alte câteva locaşuri de rugăciune, închinate mai multor sfinţi. În jurul acestei mănăstiri se află încă şi alte mănăstiri ortodoxe, printre care: Mănăstirea Galataki, din localitatea Limni; Mănăstirea Sfânta Irina de Hrisovalant; Mănăstirea Sfântul Gheorghe din Ilion, alături de alte câteva. Nu putem să nu amintim de Biserica Sfântul Ioan Rusul, din localitatea Procopie, aflată la o distanţă de 43 de kilometri de localitatea Rovies, în care sunt păstrate Moaştele întregi ale Sfântului.

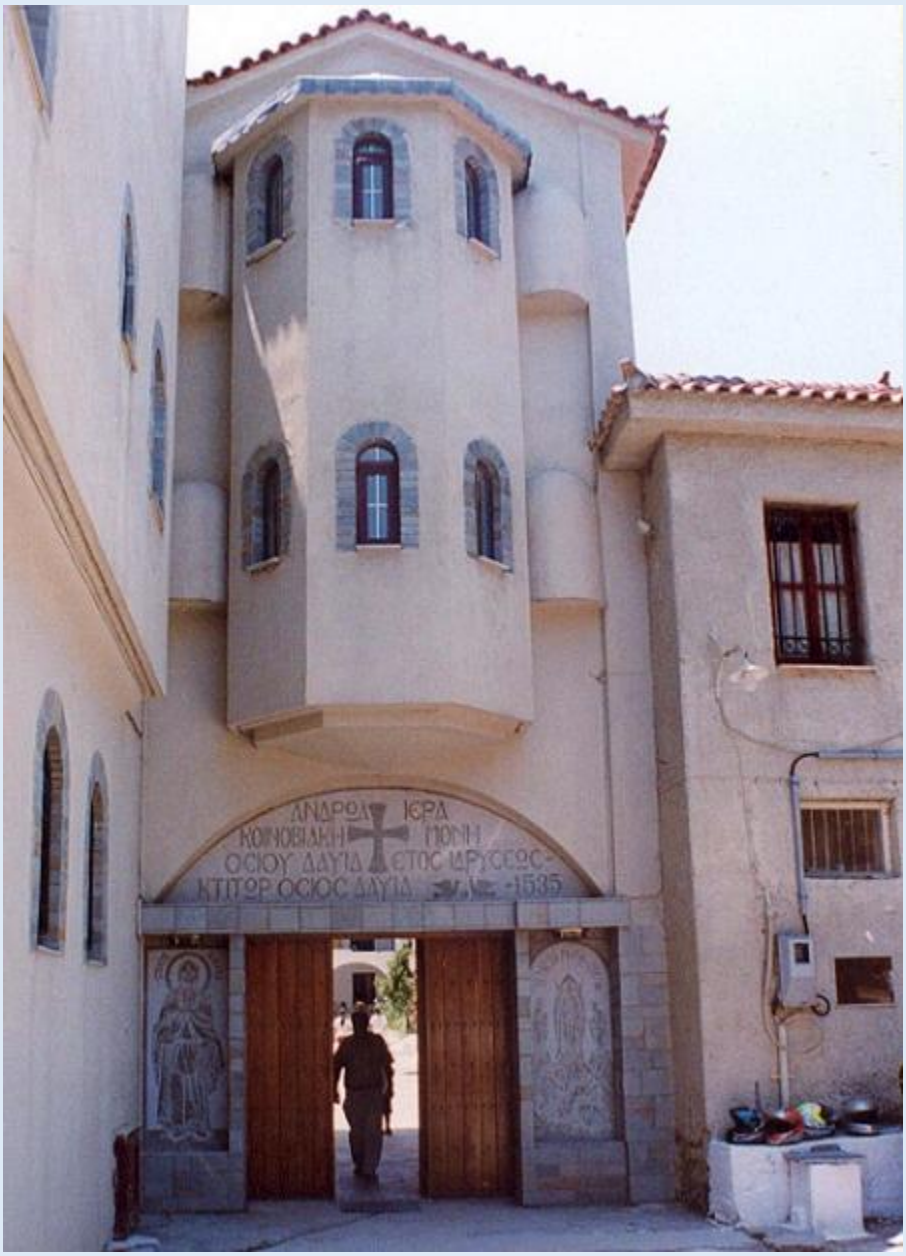

Nu se cunoaşte cu exactitate dată înfiinţării mănăstirii, însă se ştie că Sfântul David a ctitorit prezenta biserică pe locul alteia, mai vechi. Sfântul a vieţuit în jurul

anului 1550, deci mănăstirea a fost înfiinţată şi ea înainte de anul 1500, mănăstire distrusă de către otomani, odată cu cucerirea insulei Evia.

La o distanţă de câţiva kilometri de mănăstire se află Aghiasma, o fântână cu apă sfinţită. Potrivit tradiţiei, aici şi-a înfipt toiagul Sfântul cuvios David, iar apa a ţâşnit ca prin minune. Sfântul a visat să construiască o mănăstire. Ajuns în ţinutul în care se înalţă astăzi mănăstirea sa, el s-a rugat Domnului să îi dăruiască o sursă de apă.

Vreme de doi ani, cuviosul David a adunat bani de pe la credincioşi, spre a ridica mănăstirea închinată Schimbării la Faţă a Domnului. Multe donaţii le-a primit sfântul de la creştinii din Rusia. Neavând nici un mijloc de transport, sfântul a luat banii şi obiectele cele de preţ, primite în dar şi le-a aşezat într-un buştean sculptat în interior, a astupat gaura şi l-a aruncat într-un râu, zicând: „Când voi păşi eu în insula Evia, ajută Doamne să atingă ţărmul Rovies, buşteanul cu bogăţii.”

Ajuns în insulă, după oarecare vreme, părintele a găsit nişte bărbaţi care se chinuiau să taie un buştean mare. Ajungând lângă ei, sfântul şi-a dat seama că acesta este buşteanul cu darurile pentru mănăstire. Dând slavă lui Dumnezeu, el a însemnat lemnul cu Sfânta Cruce, iar lemnul a crăpat la mijloc.

Părintele Iakov Tsalikis, cel binecuvântat, a vieţuit şi el în această sfântă mănăstire, unde se află şi astăzi mormântul său. Părintele Iakov a devenit un mare îndrumător duhovnicesc al călugărilor şi al creştinilor din zonă, dar şi un neostenit iubitor al Bisericii lui Hristos, în vremea lui reparându-se toate lipsurile mănăstirii.

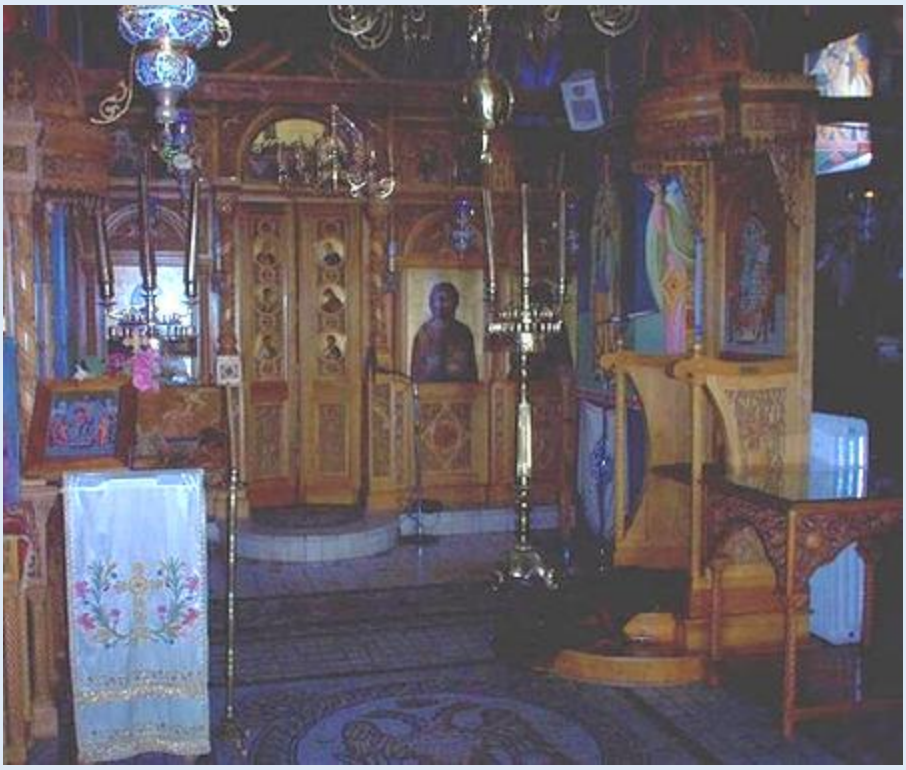

Pentru a ajunge la Mănăstirea cuviosului David din direcţia Edipsos, trebuie să se urmeze drumul spre Rovies. Cu puţin înainte de ajunge în Rovies, drumul coteşte la dreapta, spre Paleochori, Damies. Acest drum merge 11 kilometri, trecând prin localităţile Paleochori, Damia şi Kalamoudi.

Κάρα Οσίου Δαβίδ
τοῦ εν Ευβοία

Mânăstirea cuviosului David din insula Evia

Mânăstirea cuviosului David din insula Evia este foarte cunoscută în întreaga Grecie îndeosebi datorită harismaticului ei stareţ Iacov Talikis (†1991) al cărui mormânt se află astăzi lângă biserica mare.

Închinată Schimbării la Faţă a Mântuitorului, mânăstirea se găseşte în inima unui întinderi cu vegetaţie densă din ţinutul Rovies din nordul Eviei.

Înainte de a veni în nordul Eviei, la Rovies, pentru a-şi zidi mânăstirea, cuviosul David a fost stareţul Mânăstirii Maicii Domnului de la Varnakova (1520-1532). Mânăstirea care astăzi îi poartă numele a întemeiat-o în anul 1540 pe ruinele unei biserici care exista acolo şi care fusese distrusă de turci după cucerirea Eviei în anul 1470.

Cuviosul a fost unul din dascălii luminaţi ai neamului său care a arătat multă râvnă pentru educarea grecilor înrobiţi şi care era în acelaşi timp un sfânt al Bisericii Ortodoxe căruia i se datorează o mulţime de minuni. Moaştele izvorâtoare de mireasmă ale cuviosului se păstrează în biserica mare a mânăstirii alături de cădelniţa şi de epitrahilul său.

În vremurile Imperiului bizantin mânăstirii i-au fost acordate acte de proprietate din partea împăraţilor, care din nefericire au fost distruse în 1824 când a fost dată pradă focului de către turci drept răzbunare pentru participarea monahilor ei la Răscoala din 1821. La subsol există o mică biserică a Sfinţilor doctori fără de arginţi cu fresce din veacul al XVII-lea.

La un kilometru distanţă spre miazănoapte de mânăstire se găseşte «Aghioneri» (Apa Sfântă), un izvor îmbelşugat cu apă tămăduitoare care a ţâşnit din stânca în care a lovit cu toiagul cuviosul David.

La miazăzi de mânăstire, la o distanţă de 20 de minute de mers cu piciorul, există într-o peşteră mică în stâncă coliba de nevoinţă a cuviosului David cu paraclisul Sfântului Haralambie.

Zile slăvite şi înfloritoare a cunoscut mânăstirea în anii stăreţiei arhimandritului de vrednică pomenire Iacov Talikis (1975-1991) care a rămas vestit pentru viaţa cuvioasă pe care a dus-o vreme de 40 de ani în aşezământul cuviosului David pe care l-a imitat şi pe urmele căruia a călcat. Nevoinţele lui duhovniceşti erau deopotrivă cu cele ale cuvioşilor din vechime. Cu cât sporeau încercările, bolile şi chinurile prin care trecea, Dumnezeu îi dăruia harisme duhovniceşti rar întâlnite prin care lucrarea lui înspre lume devenea mai cuprinzătoare. Sute de oameni simpli dar şi patriarhi şi arhierei, clerici şi monahi, conducători politici şi

judecători de rang înalt, profesori universitari şi oameni de ştiinţă veneau la mânăstire să-l vadă şi să-i ceară sfatul.

În mânăstire se păstrează moaştele multor sfinţi. Obştea ei numără astăzi 17 monahi iar hramul se prăznuieşte de Schimbarea la Faţă a Domnului (6 august) şi de ziua pomenirii cuviosului David (1 noiembrie).

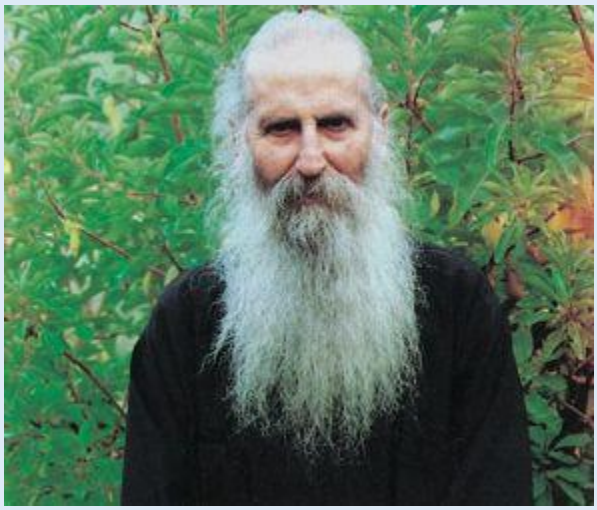

Aşezarea mânăstirii

Mânăstirea se găseşte la 21 de km. nord de Lacul Eviei, aproape de drumul principal ce şerpuieşte pe lângă ţărm, la o distanţă de 16 km. de Rovies, pe coastele muntelui Kavalaris, la altitudinea de 927 de metri.

Telefonul mânăstirii: (+30) 22270 71297 şi 22270 71143.

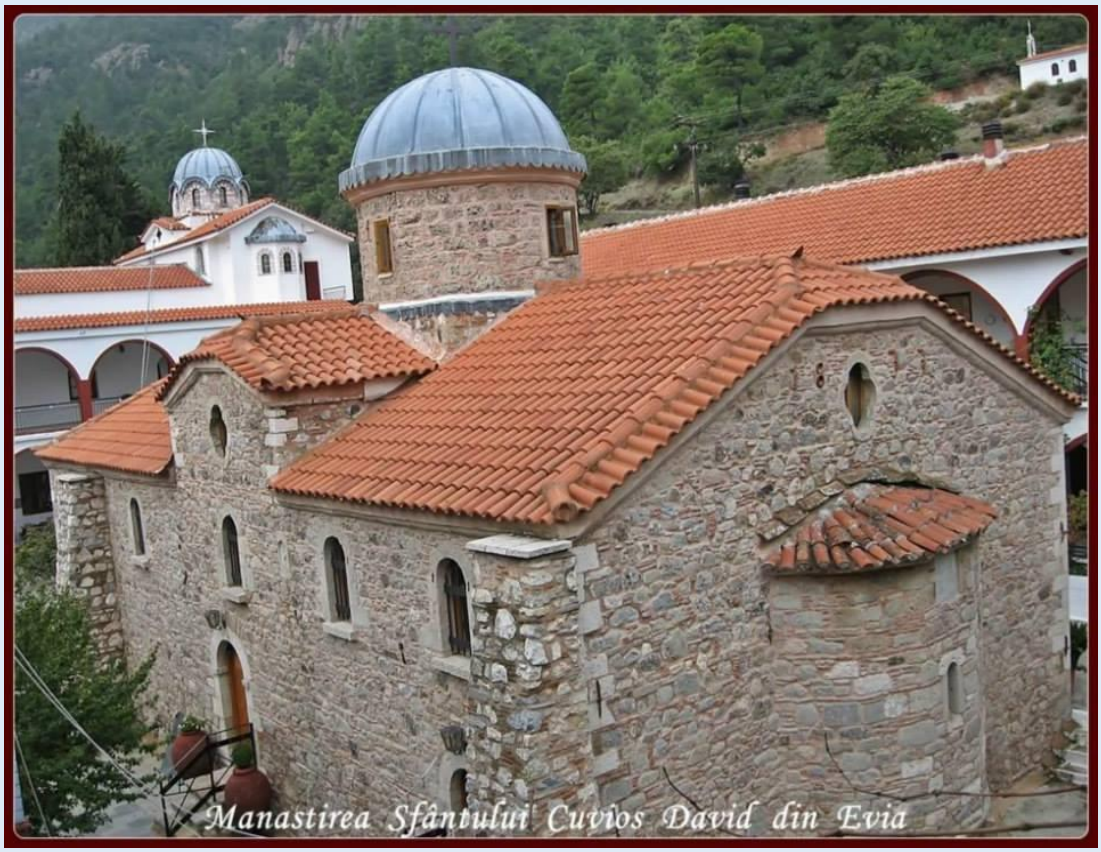

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

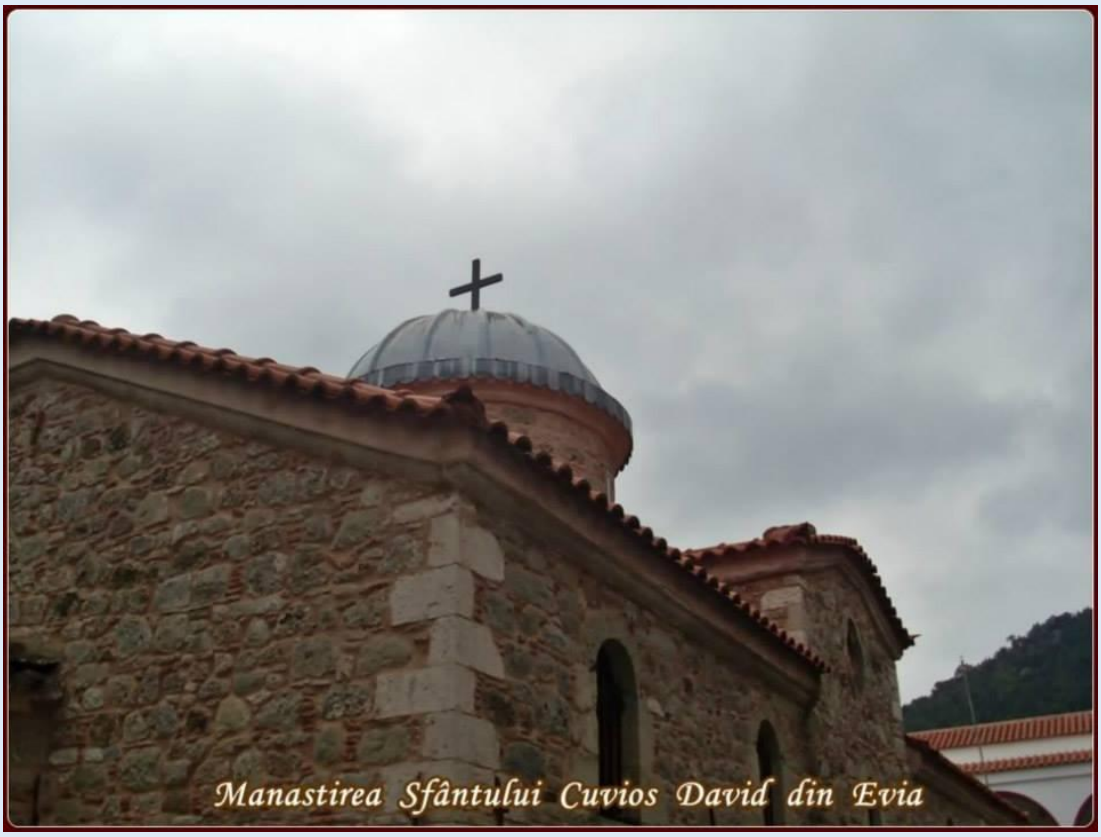

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

Manastirea Sfântului Cuvios David din Evia

ΕΙΣΕΛΕΥΣΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΟΙΚΟΝ ΣΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΩ
ΜΙΑΝ ΘΕΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕΝΗΝ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΩΣ . . .

Sfântul Cuvios David din Evia

Ο ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ
Sfântul Cuvios David din Evia

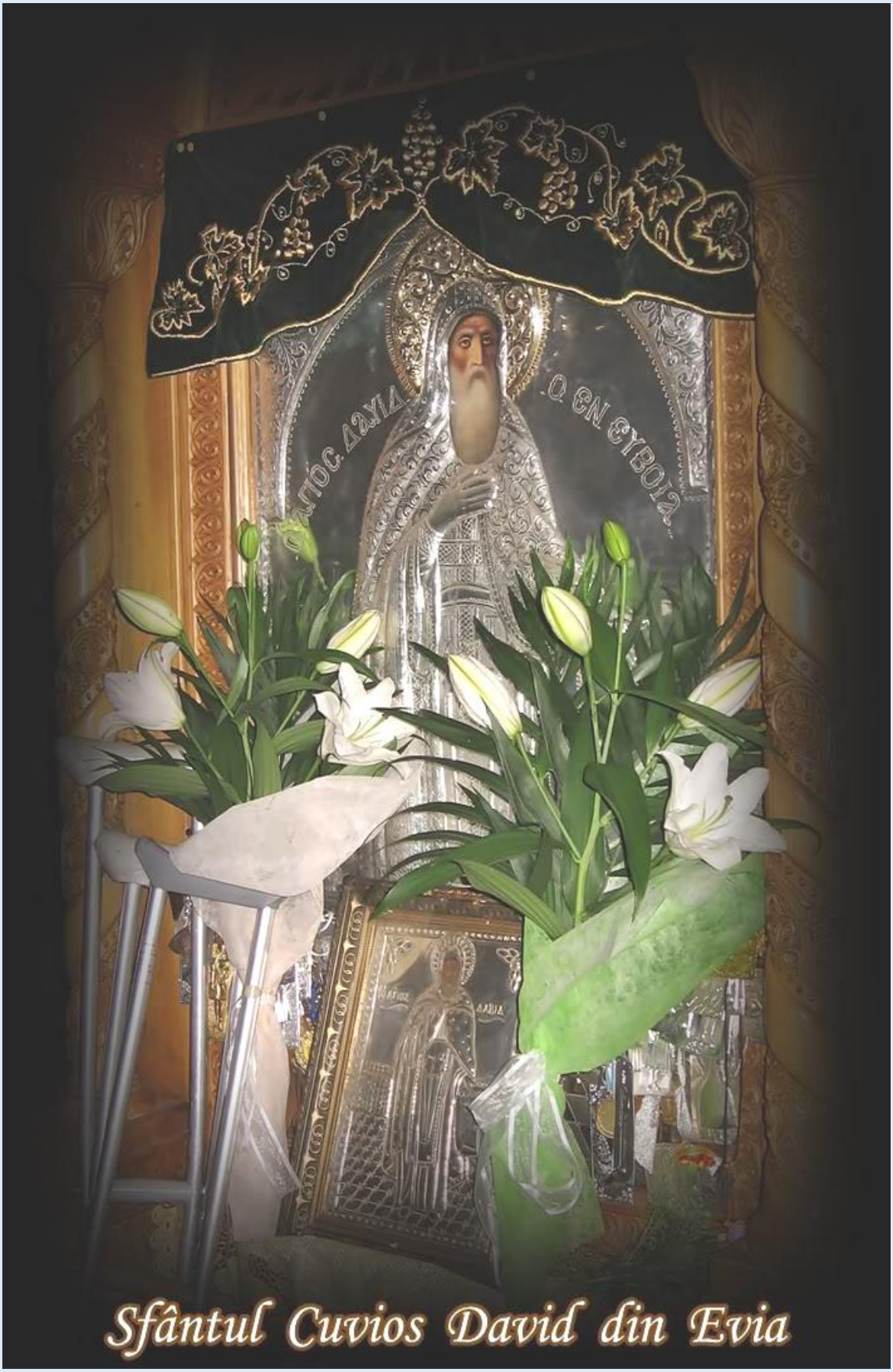
Sfântul Cuvios David din Evia

Ὁ Ὅσιος Δαυὶδ
ἐκ τῆς Νήσου Εὐβοίας
Sfântul Cuvios David din Evia

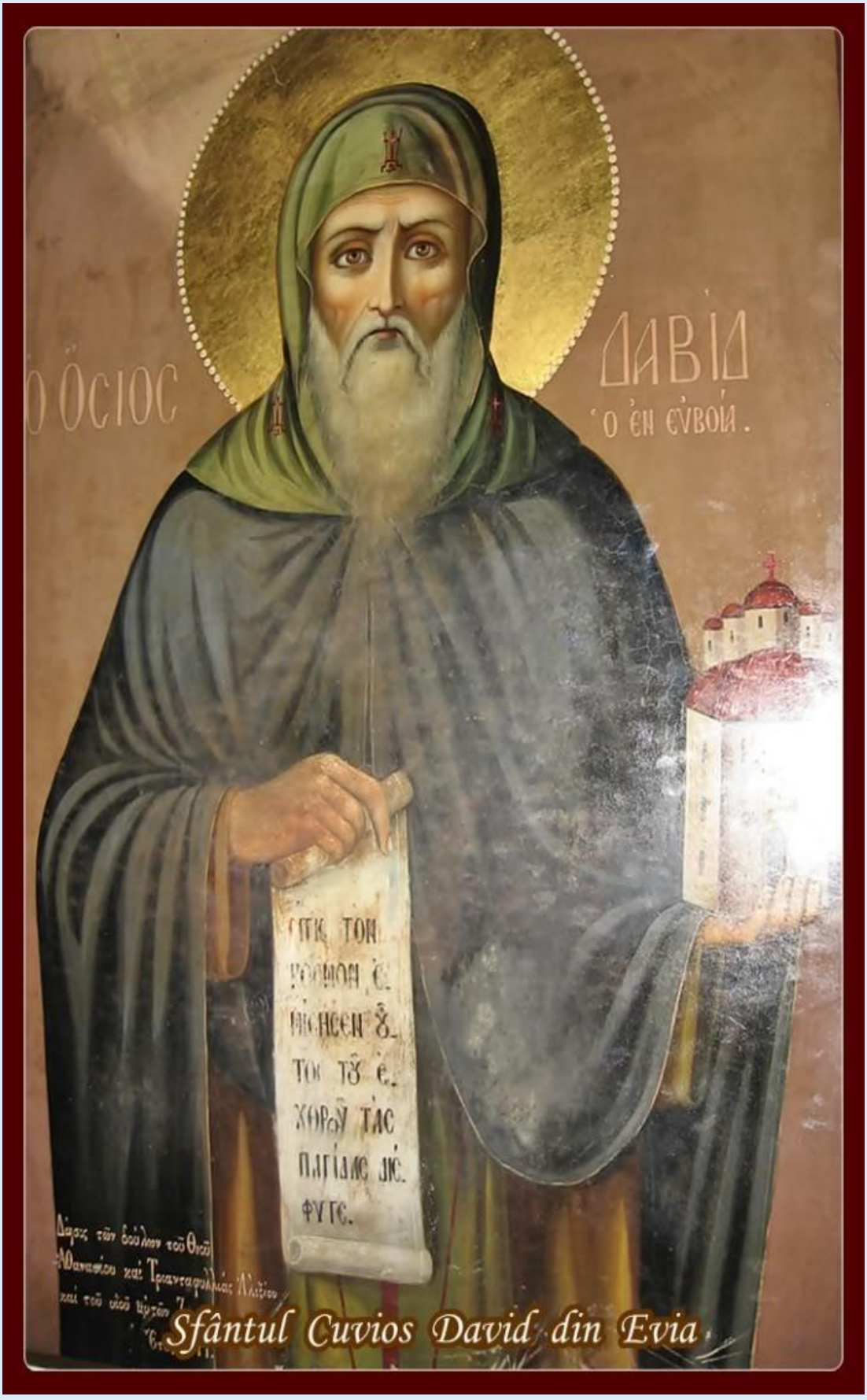

Sfântul Cuvios David din Evia

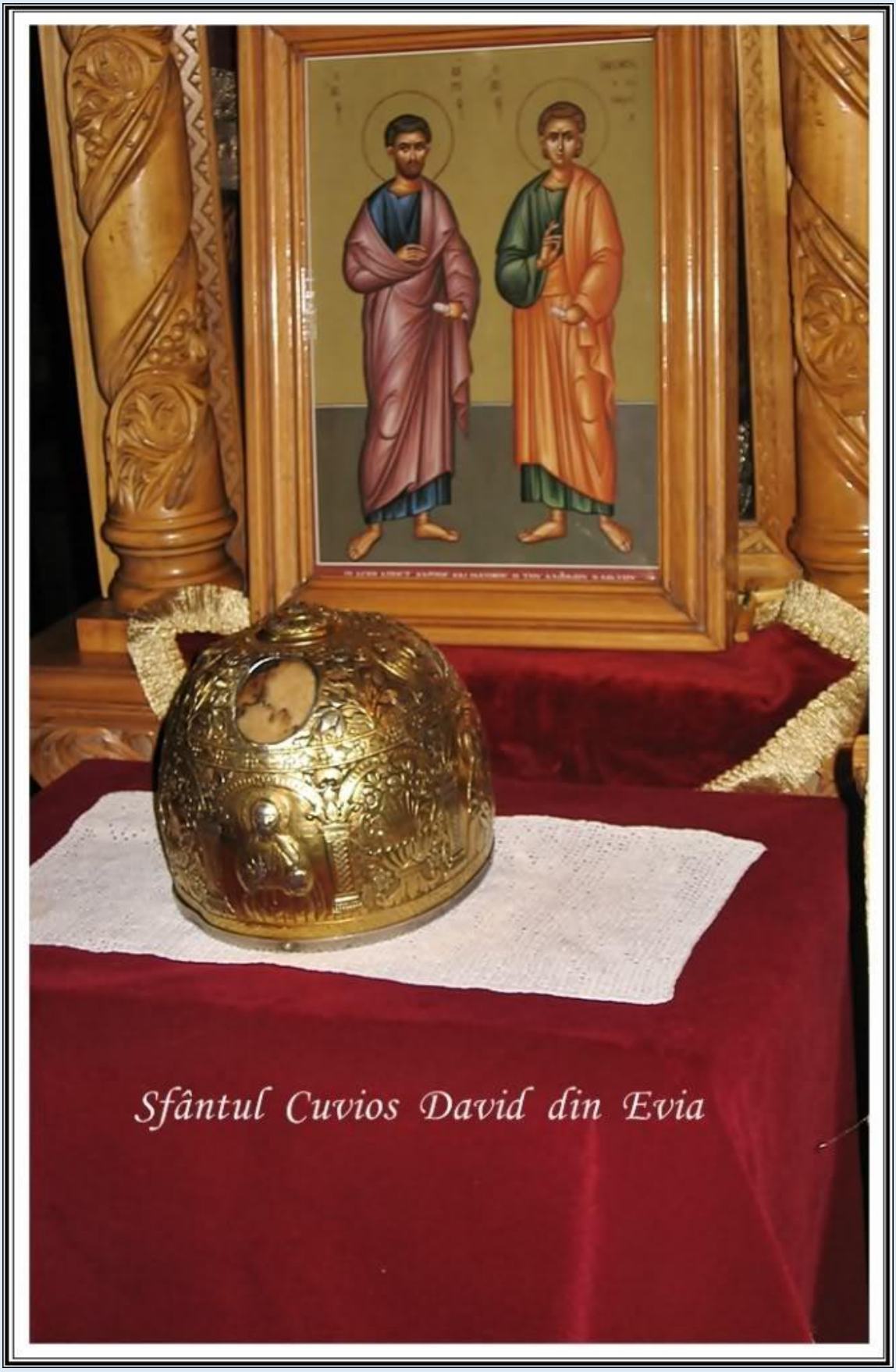
Sfântul Cuvios David din Evia

Sfântul Cuvios David din Evia

Sfântul Cuvios David din Evia

ΣΠΥΡΙΔΩΝ
Τριμυθούντος
ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ὁ Μέγας
17 Ἰαν
20 Ἰαν

Ο ΑΓΙΟΣ 6 Δεκ.
ΜΙΚΟ ΛΑΟΣ Ο ΕΝ ΠΑΤΡΟΙΣ
Ο ΑΓΙΟΣ 12 Δεκ.
ΣΠΥΡΙ ΔΩΝ
Τριμυθούντος

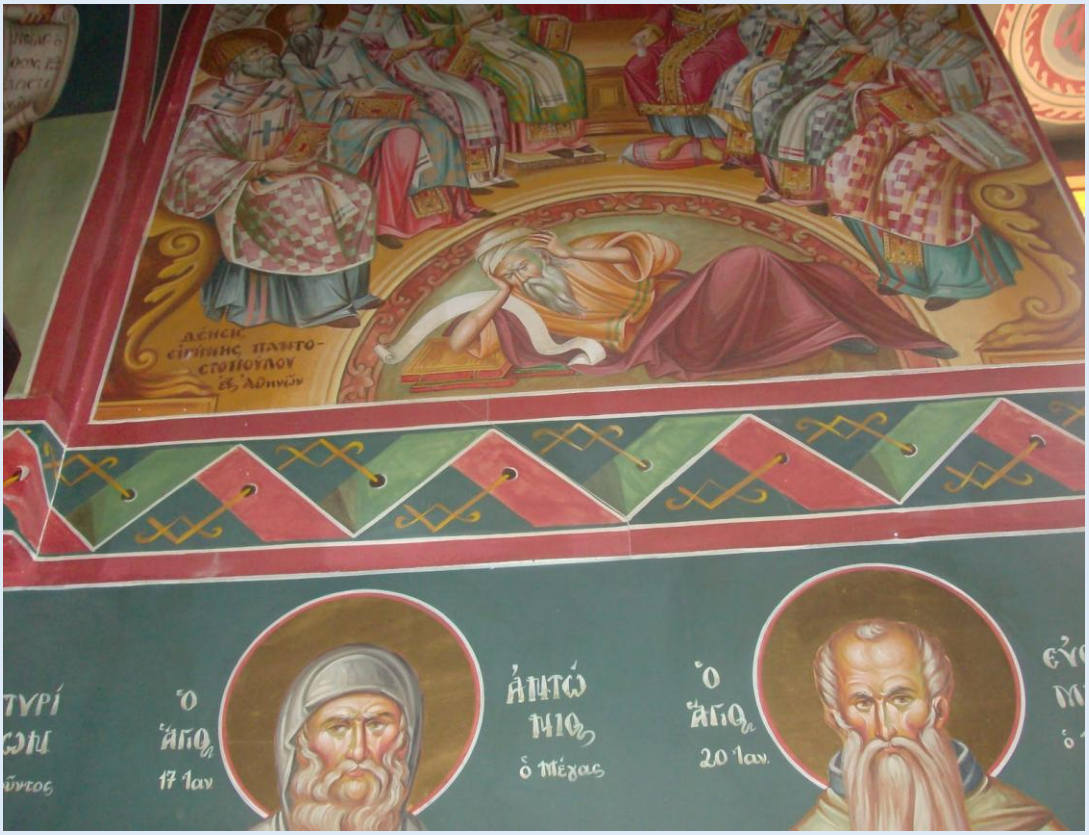
ΔΕΗΣΙΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΝΤΟΣΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΕΞ ΑΔΗΝΩΝ
ΤΥΡΙ ΔΩΝ
Ο ΑΓΙΟΣ 17 Ιαν
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ 20 Ιαν.

Ο ΑΓΙΟΣ
ΡΑΦΑΗΛ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΔΙΚΑΙΩΝ
ΨΥΧΑΙ ΕΝ
ΧΕΙΡΙ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΜΗ
ΑΨΗΤΑΙ
ΑΥΤΩΝ
ΒΑΣΑΝΟΣ

Mănăstirea Sfântului cuvios David - Grecia

Mănăstirea cuviosului David este situată în Insula Evia. După ce am vizitat Biserica Sfântului Ioan Rusu am mers şi la cuviosul David.

Oriunde te-ai găsi pe insula poţi zări marea cea frumoasă şi albastră. Este de-a dreptul minunat să te bucuri de acest peisaj vara.

Am lăsat în urmă marea şi am început să urcăm uşurel. Întâi am trecut printr-o zonă de câmpie cu holde mănoase apoi deal şi munte.

Să lăsăm pozele să vorbească pentru că o imagine face cât o mie de cuvinte, nu-i aşa?

Indicatorul scris în limba greacă ne arată pe unde să o luăm să ajungem la cuviosul David. Sinceră să fiu nu ştiam nimic despre el. O soră care mergea în pelerinaje mi-a povestit că a fost la Mănăstirea cuviosului David şi i-a plăcut foarte mult.

Acest peisaj cu floricele de deal mi-a adus aminte de peisajele de pe dealurile noastre din Prahova. Pâlcurile de vegetaţie şi picăturile de culoare albă zărite printre bruieni păreau că ne dau bineţe în acea zi frumoasă de vară.

Recunoaşteţi de bună seamă această plantă mai înaltă cu un spic în vârf care se unduieşte şi pe tărâmurile româneşti ca o verişoară veritabilă a papurii.

Pe coama dealului florile albe pufoase cădeau ca nişte plete. Imaginaţi-vă un uriaş pletos care a adormit în acest loc sau poate un aranjament florar pregătit pentru o nuntă în ceruri.

Norişorii albi aveau un farmec aparte cum zburau încet pe deasupra copacilor ca nişte porumbei zglobii.

Mi-a plăcut foarte mult această holdă de cereale care pare să se piardă printre copacii din pădure. Părea un peisaj rupt dintr-o poveste. Mă aşteptam să zăresc vreun personaj gen Scufiţa Roşie pe aici. Ha ha ha!

Culorile naturii liniştesc sufletul. Senzaţiile de pace se deşira în sufletul fiecărui călător prin aceste locuri. Mâna lui Dumnezeu le-a creeat aşa ca să ne bucurăm de frumuseţile naturii!

Priviţi o şosea care şerpuieşte printre lanurile de grâu. E vorba de o şosea foarte bună cum în România mai greu poţi vedea.

Când am intrat în zona împădurită mă pândeau alte satisfacţii fotografice. Din loc în loc vedeam agăţate de scoarţa copacilor câte o punguliţă care colecta ceva.

M-am tot chinuit să reuşesc o fotografie clară dar, nu mi-a ieşit. Pungile strângeau răşină pentru tămâie bănuiesc.

Ca şi la Rila în Bulgaria aici m-au impresionat în mod extrem de plăcut stâncile cu forme ciudate când înfricoşătoare, când interesante.

Aceasta e o stâncă motzată. Începe împădurită, împănată cu verdeaţă şi se termină chelă doar cu un copac în ciuf. Hi hi hi!

Aici avem dovada grăitoare că suntem pe tărâmul lui Dionysos adică Bacchus cunoscutul zeu al vinului.

Am ajuns la Mănăstirea cuviosului David şi am intrat pe această poartă interesantă în formă de arc de triumf cu două turnuri clopotniţă.

Curtea relativ mică era plină de flori şi vegetaţie mediteraneană. Zidurile roşiatice dau un farmec aparte locului şi senzaţia de căldură.

Chiliuţele călugărilor de aici se asemănau cu cele de la Mănăstirea Rila. Din loc în loc câte un palmier sau o floare de leandru îţi reamintea că eşti în Grecia.

La acea oră Biserica era plină de călători, dar nu erau gălăgioşi. Mi-a plăcut şi catapeteasma frumoasă lucrată în lemn.

Ne-am închinat la o icoană mare de argint a cuviosului David aflată în partea dreaptă a catapetesmei. Slavă lui Dumnezeu că am ajuns în acest loc plăcut!

Din câte am putut observa când m-am strecurat mai în faţă aici era un dulăpior plin de racle cu sfinte moaşte. Părintele călugăr a scos o răcliţă spre închinare. Ime-

diat s-a petrecut un fapt minunat. Toată Biserica s-a umplut de o mireasmă plăcută, îmbătătoare.

Cred că de aici vinea mireasma plăcută pe care am remarcat-o după deschiderea raclei. Slavă lui Dumnezeu pentru toţi Sfinţii lui!

Puteţi observa că la icoana Sfântului cuvios David erau atârnate multe tăbliţe cu diferite nevoinţe pentru care se rugau credincioşii. Numai la greci am văzut acest obicei.

Am ieşit din Biserică să ne mai uităm prin curte. Am văzut şi Agheazmarul frumos lucrat. Îmi pare rău că nu am avut mai mult timp la dispoziţie să stăm aici.

Să observăm frumoasele coloane de marmură ale Agheazmarului! Aici în curte am fost serviţi cu apă rece, rahat şi câte ceva de mâncat.

Cuviosul David s-a născut în anul 1591, în satul Gardinita din Locrida din Locrida. Tatăl său era preot.

Cuviosul David a fost numit „Bătrânul” în tinereţe, dar şi „copilul Înaintemergătorului” pentru că avea o strânsă legătură cu Sfântul Ioan Botezătorul, care i s-a arătat de multe ori, şi l-a călăuzit pe scara desăvârşirii.

Ulterior am citit despre viaţa cuviosului şi am aflat că este mare făcător de minuni.

Am lăsat în urmă frumoasele chilii şi Mănăstirea Sfântului şi ne-am îndreptat spre ieşire.

Am văzut pe perete această reprezentare a trecerii la Domnul a Sfântului cuvios David.

Ieşirea din incinta Mănăstirii mi s-a părut că era ca a unui castel doar că acesta e castel ceresc, nu pământesc.

Pe lângă poarta Mănăstirii am găsit câteva tărăbuţe care aveau la vânzare iconiţe, mir, tămâie şi alte obiecte religioase căutate de pelerini.

Sursa:
https://elenushu.wordpress.com/2017/01/11/manastirea-sfantului-cuvios-david-grecia/

(Foto) Mănăstirea cuviosului David „Bătrânul” din Evvia - Grecia

foto: Pr. Silviu Cluci, Oana Nechifor

Mănăstirea a fost zidită în jurul anului 1540 de către tânărul pustnic cuviosul David, pe ruinele vechii biserici a Schimbării la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos. Aşezământul s-a ridicat prin donaţiile făcute de monahii din obştea cuviosului David, care, în lume fuseseră înstăriţi, precum şi din colectele făcute printre creştinii din Grecia, Moldova, Valahia şi Rusia.

Mănăstirea a fost zidită în jurul anului 1540 de către tânărul pustnic Cuviosul David, pe ruinele vechii biserici a Schimbării la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos. Aşezământul s-a ridicat prin donaţiile făcute de monahii din obştea cuviosului David, care, în lume fuseseră înstăriţi, precum şi din colectele făcute printre creştinii din Grecia, Moldova, Valahia şi Rusia.

Ansamblul mănăstirii (Foto: Silviu Cluci)

Mănăstirea cuviosului David „Bătrânul” din Evvia - vedere de ansamblu (Foto: Oana Nechifor)

Intrarea în mănăstire (Foto: Oana Nechifor)

Poarta mănăstirii şi paraclisul Sfinţilor doctori fără de arginţi (Foto: Silviu Cluci)

Curtea mănăstirii (Foto: Silviu Cluci)

Interiorul katholikonului (Foto: Silviu Cluci)

Vitrină în care se păstrează Sfintele Odoare ale mănăstirii (Foto: Silviu Cluci)

Cinstitul cap al cuviosului David (Foto: Silviu Cluci)

Icoana Sfântului cuvios David de pe catapeteasmă (Foto: Silviu Cluci)

Cişmea din incinta mănăstirii (Foto: Silviu Cluci)

Cişmea din incinta mănăstirii (Foto: Oana Nechifor)

Mormântul cuviosului Iakov Tsalikis - fost stareţ al mănăstirii (Foto: Silviu Cluci)

Biserica Schimbarea la Faţă - katholikonul mănăstirii (Foto: Silviu Cluci)

Paraclisul Sfinţilor doctori fără de arginţi (Foto: Oana Nechifor)

Paraclisul Sfinţilor doctori fără de arginţi (Foto: Oana Nechifor)

Paraclisul Sfinţilor doctori fără de arginţi (Foto: Oana Nechifor)

Paraclisul Sfinţilor doctori fără de arginţi (Foto: Oana Nechifor)

Mănăstirea cuviosului David „Bătrânul” din Evvia - vedere de ansamblu (Foto: Oana Nechifor)

Sursa:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-cuviosului-david-batranul-din-evvia-grecia-galerie-foto

Mănăstirea Schimbarea la Faţă a cuviosului David din Evvia (video):
https://doxologia.ro/video/clipuri/manastirea-schimbarea-la-fata-cuviosului-david-din-evvia-video

Pr. Silviu Cluci - Aghiasma cuviosului David din Evvia

În partea de nord a Mănăstirii cuviosului David „Bătrânul” din Evvia, la o distanţă de un kilometru, se află zona numită „Aghioneri”, unde se găseşte un izvor apărut în urma unei minuni.

Tradiţia spune că aici cuviosul David a lovit cu toiagul său într-o stâncă, iar din aceasta a izvorât din belşug apă bună şi tămăduitoare. Stânca aceasta există și astăzi.

Cursul izvorului a fost îndreptat spre mănăstire în urma unor lucrări de amenajare făcute din donaţiile unor creştini evlavioşi din Livanatele Locridei. Apoi, în curtea mănăstirii a fost amenajată o cişmea unde curge apă sfinţită de la izvorul cuviosului David.

Sfântul David din Evia şi fericitul Iacov Talikis (Grecia) - video

http://www.trilulilu.ro/video-muzica/sfantul-david-din-evia-si-fericitul-iacov-talikis

Icoane

Ο ΟΣΙΟΣ
ΔΑΥΙΔ
Ο ΕΝ
ΕΥΒΟΙΑ
ΕΙ ΤΙΣ ΤΟΝ ΚΟ
ΣΜΟΝ ΕΜΙ
ΣΗΣΕΝ ΟΥΤΟΣ
ΤΟ ΕΧΘΡΟΥ
ΤΑΣ ΠΑΙΔΑΣ
ΔΙΕΦΥΓΕ
ΧΕΙΡ.
ΑΡΓ. ΣΤΡΑΤΟΥΡΗ
eikonografos.com

Ο ΟΣΙΟΣ
ΔΑΒΙΔ
Ο ΓΕΡΩΝ
Ο ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ
Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ
ΕΙ ΤΙΣ ΤΟΝ ΚΟ
ΣΩΝ ΕΜΙΣΩΝ
ΟΥΤΟΣ ΕΧΘΡΟΥ
ΤΑΣ ΠΑΓΙΔΑΣ
ΔΙΕΦΥΓΕΝ

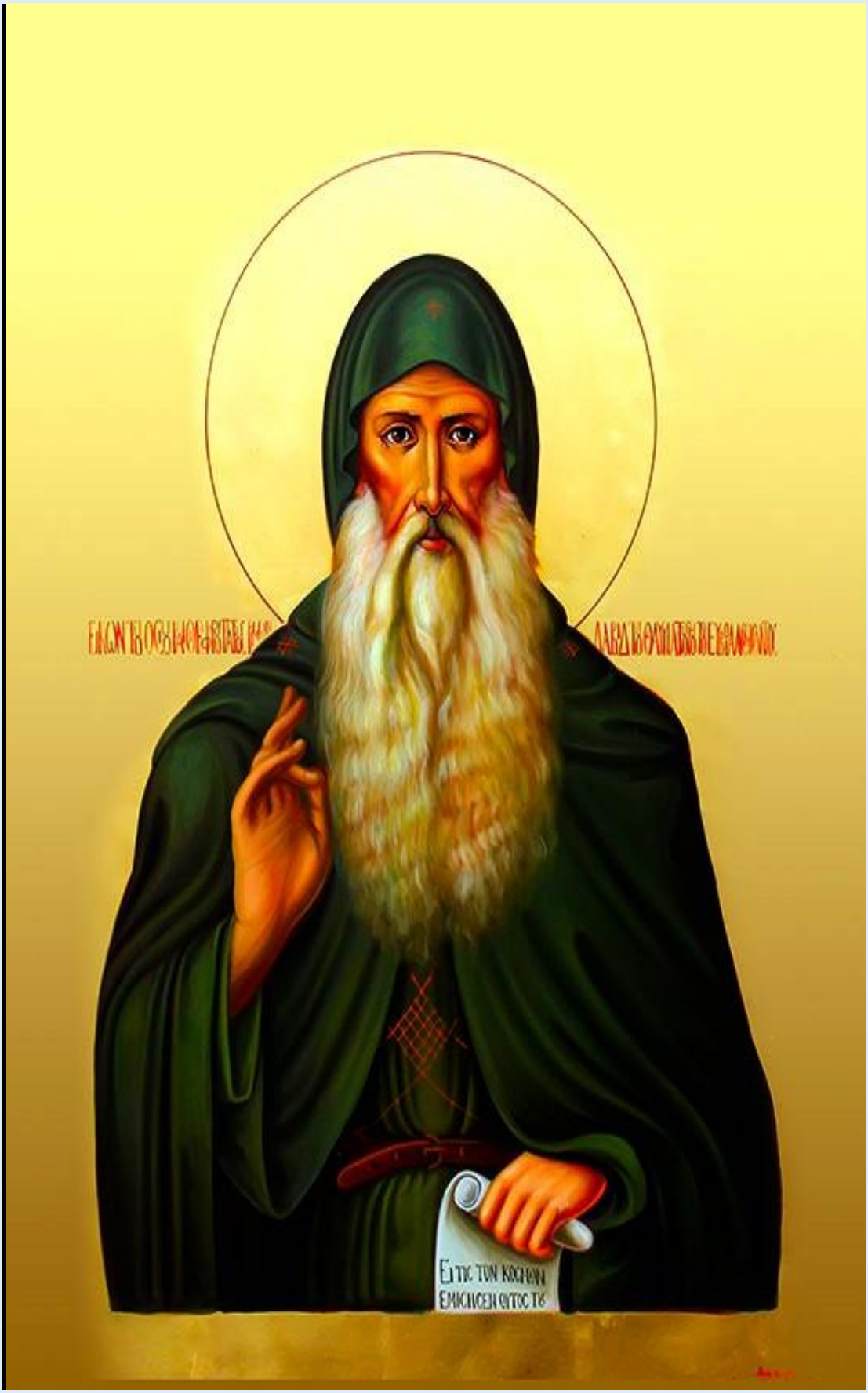

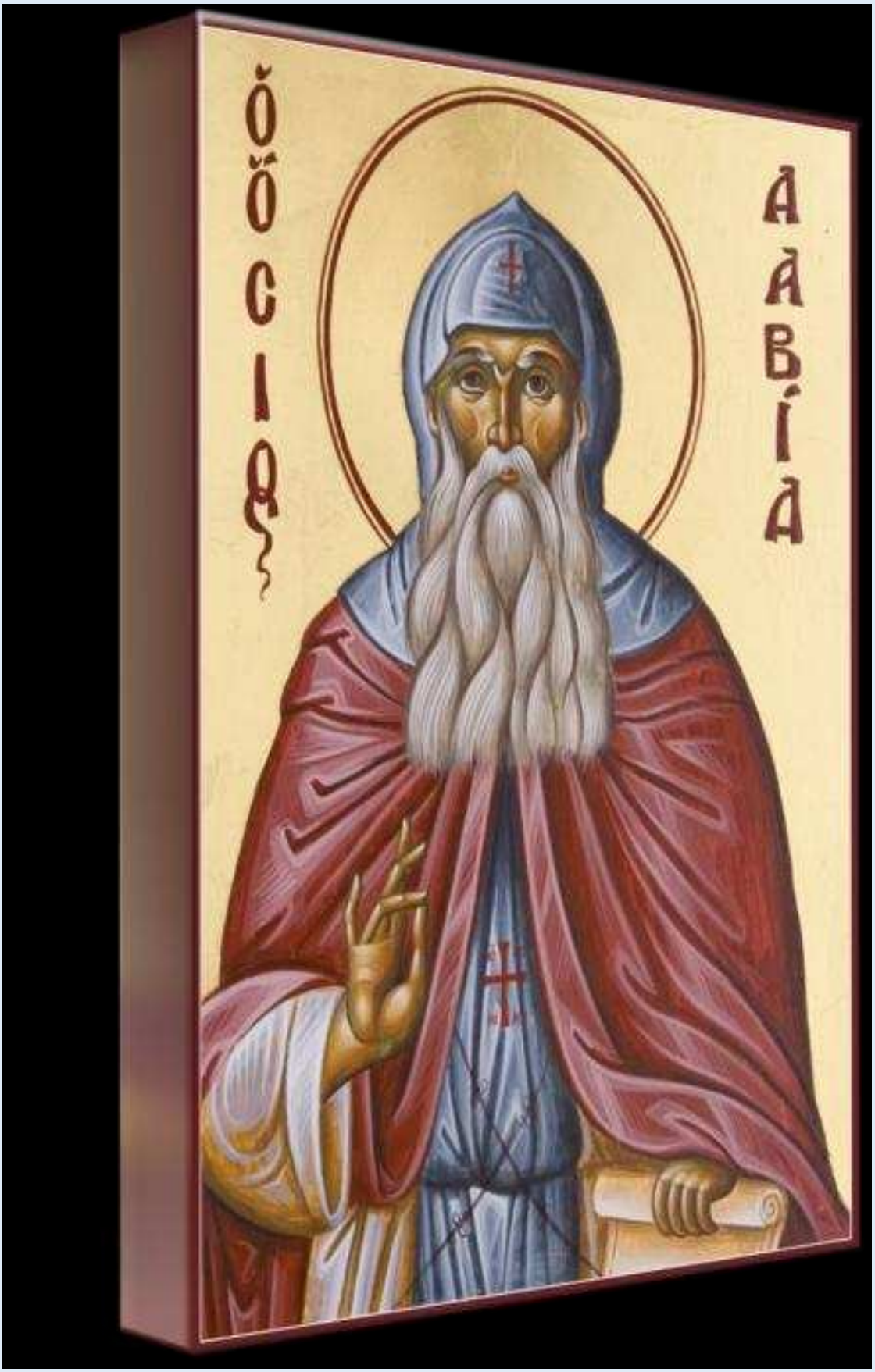
ὍΣΙΟΣ
ΑΒΒΑ

Ὁ ἅγιος
ΔΑΥΙΔ
ὁ γέρων ὁ ἐν Εὐβοίᾳ
ΕἸ ΤΙϹ ΤΟΝ
ΚΟϹΜΟΝ ἘΜ-
ϹΗϹΕΝ ὕΤΟϹ
ΤΟ ἘΧΘΡΟ-
ΤΑϹ ΠΑΓΙ-
ΔΑϹ ἈΠΕ-
ΦΥΓΕΝ.

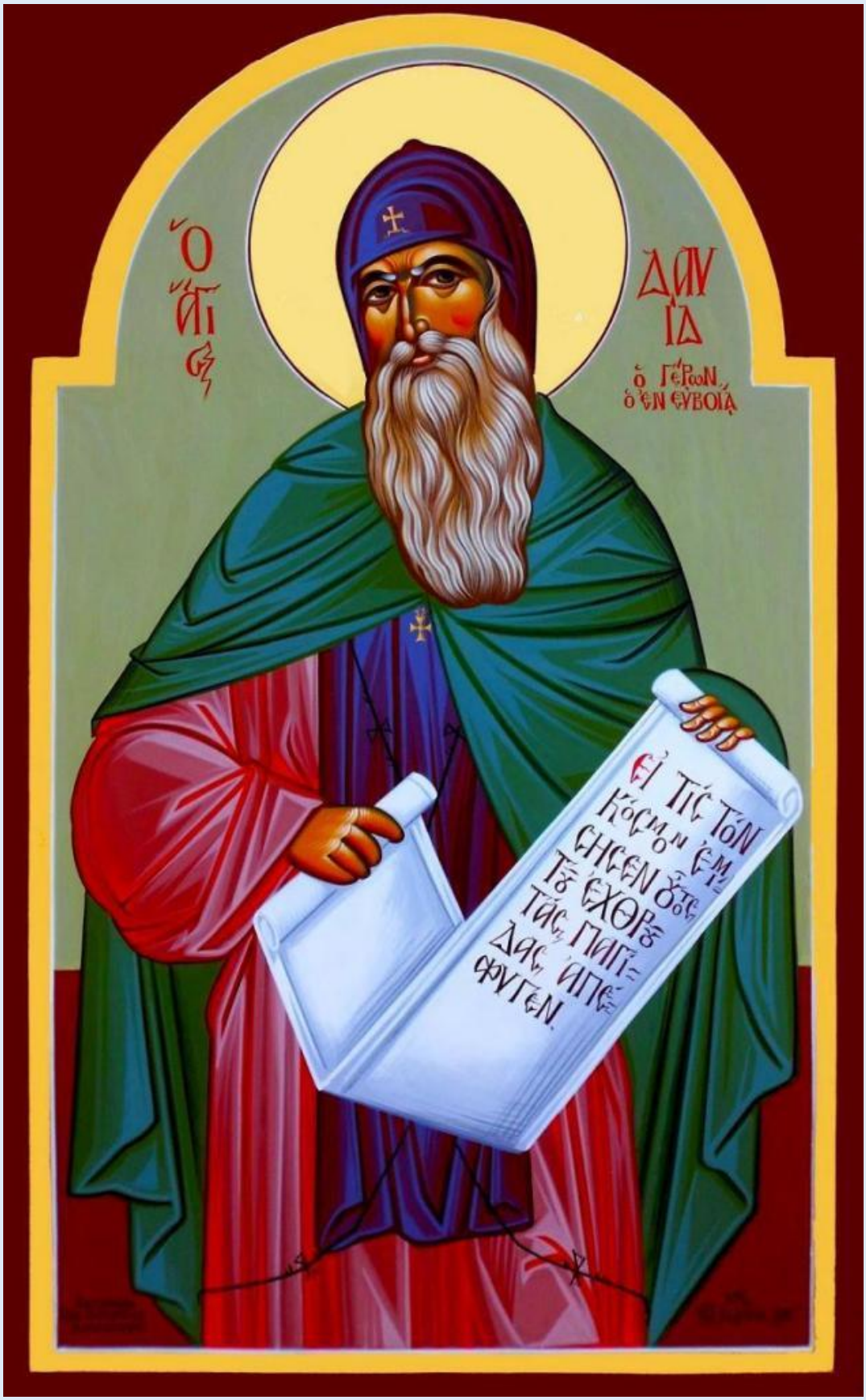
Ὁ ἅγιος
ΔΑΥΙΔ
Ὁ ΓΕΡΩΝ, Ὁ ἐν ΕΥΒΟΙᾷ
ΕἸ ΤΙϹ ΤΟΝ ΚΟϹΜΟΝ ἘΜΕΙϹΗϹΕΝ ΟΥΤΕ ΤΟΥ ἘΧΘΡΟΥ ΤΑϹ ΠΑΓΙΔΑϹ ἈΠΕΦΥΓΕΝ.

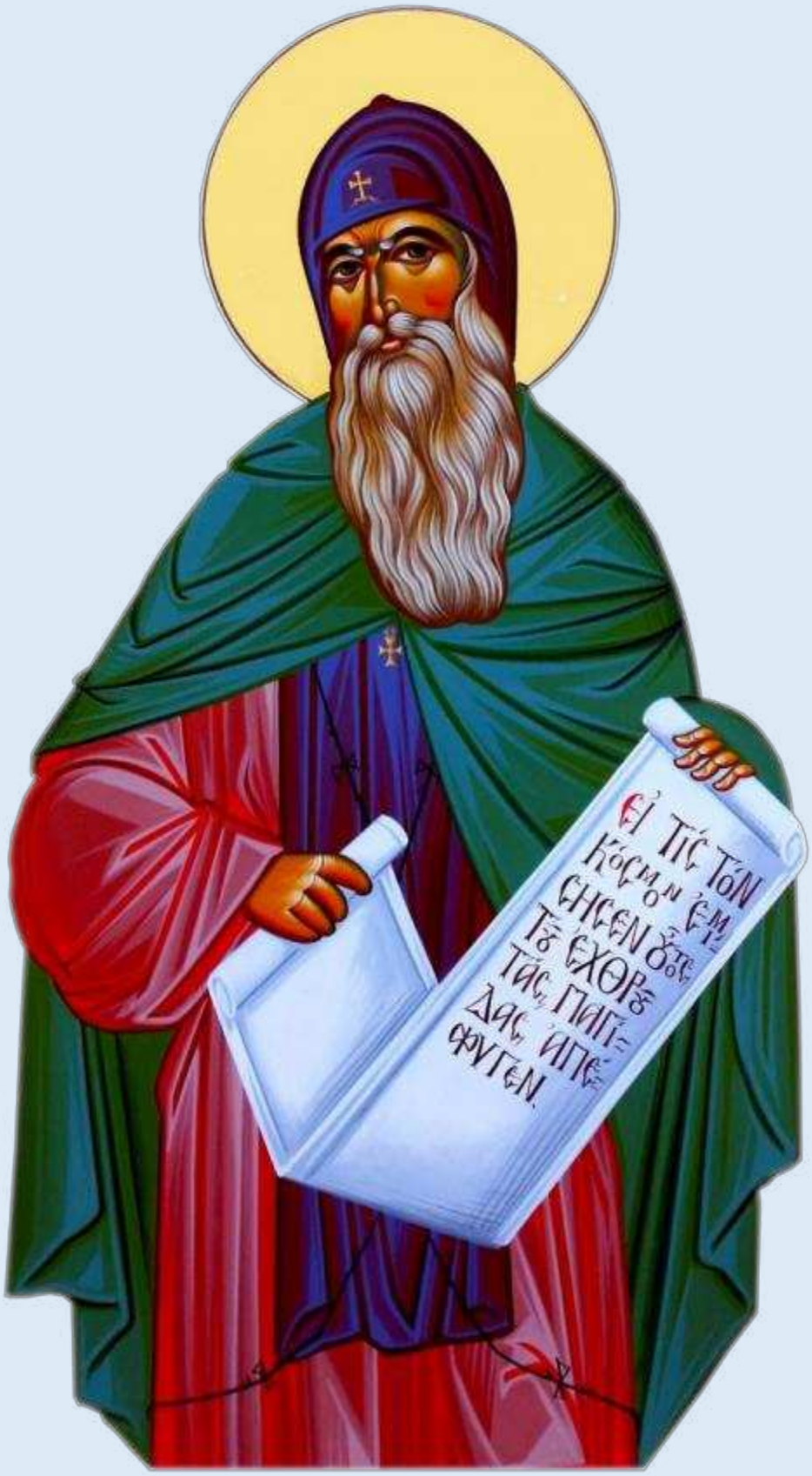
ΕΙ ΤΙϹ ΤΟΝ
ΚΟϹΜΟΝ ΕΜ-
ϹΗϹΕΝ ΟΥΤΕ
ΤΟ ΕΧΘΡΟ
ΤΑϹ ΠΑΓΙ-
ΔΑϹ ΑΠΕ-
ΦΥΓΕΝ.

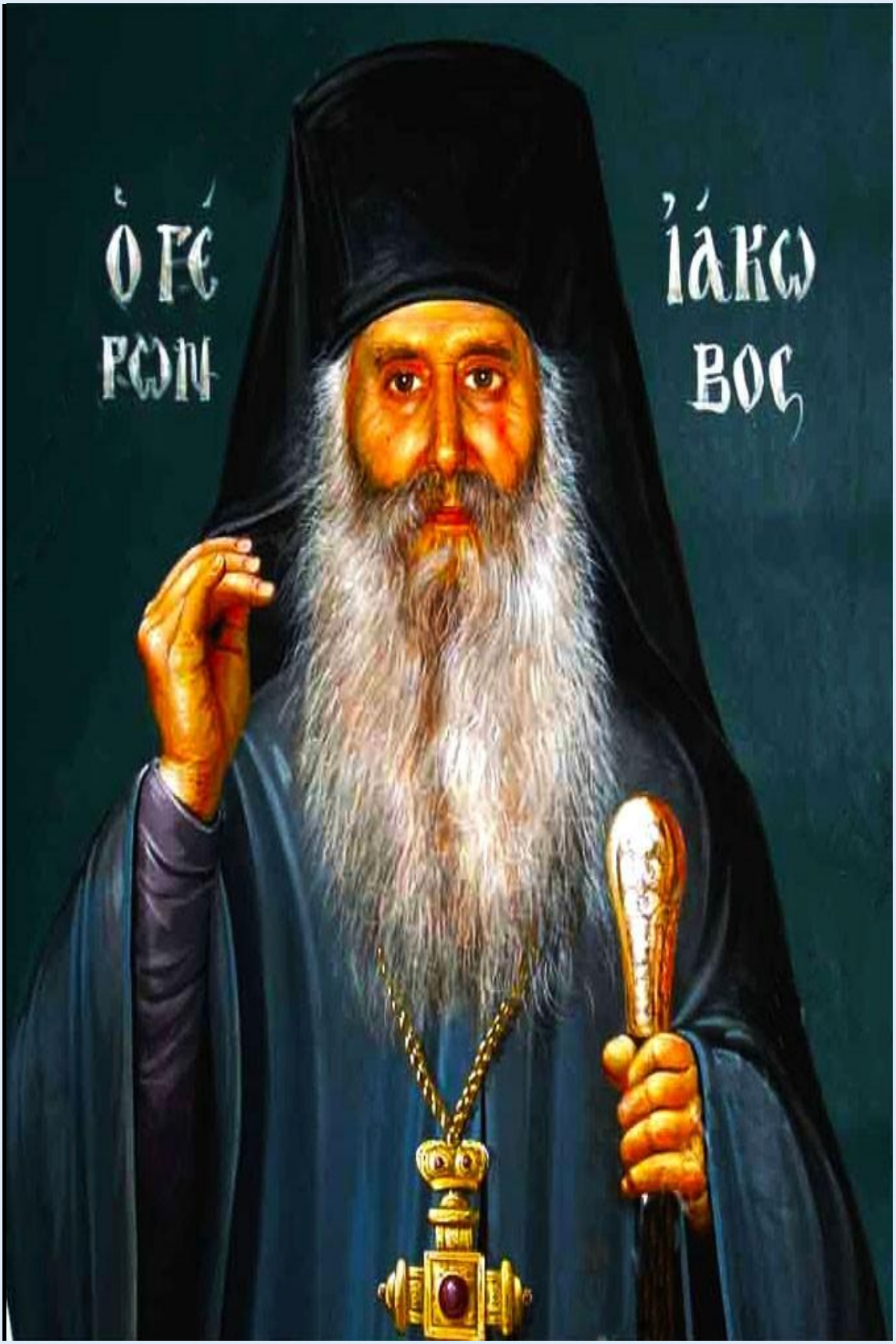

Elder Iakovos

Elder Iakovos

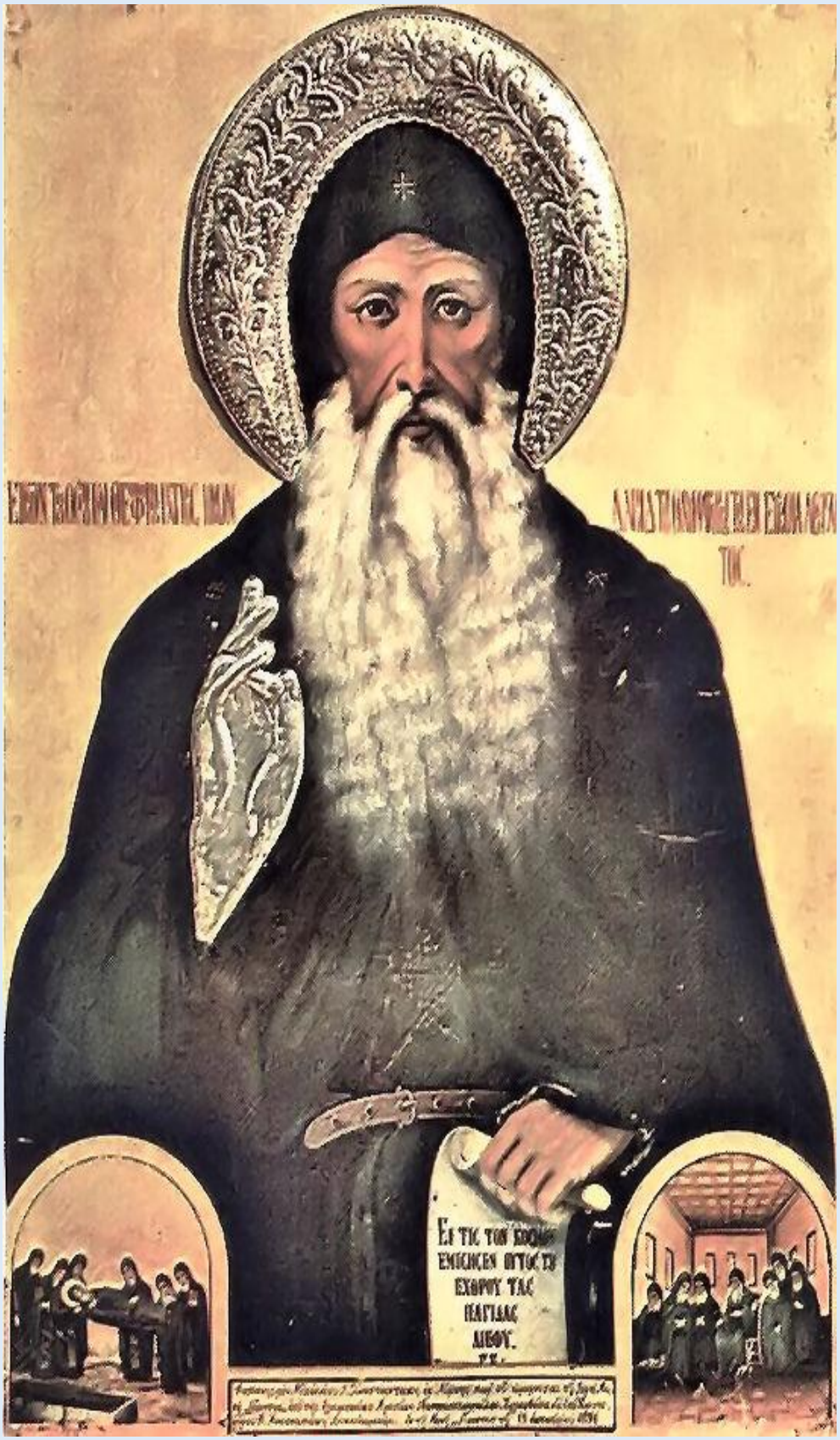
ΕΙ ΤΙΣ ΤΟΝ
ΕΜΙΣΙΣΕΝ ΟΥΤΟΣ ΤΗ
ΕΧΘΡΟΥ ΤΑΣ
ΗΑΓΙΔΑΣ
ΑΙΘΟΥ.

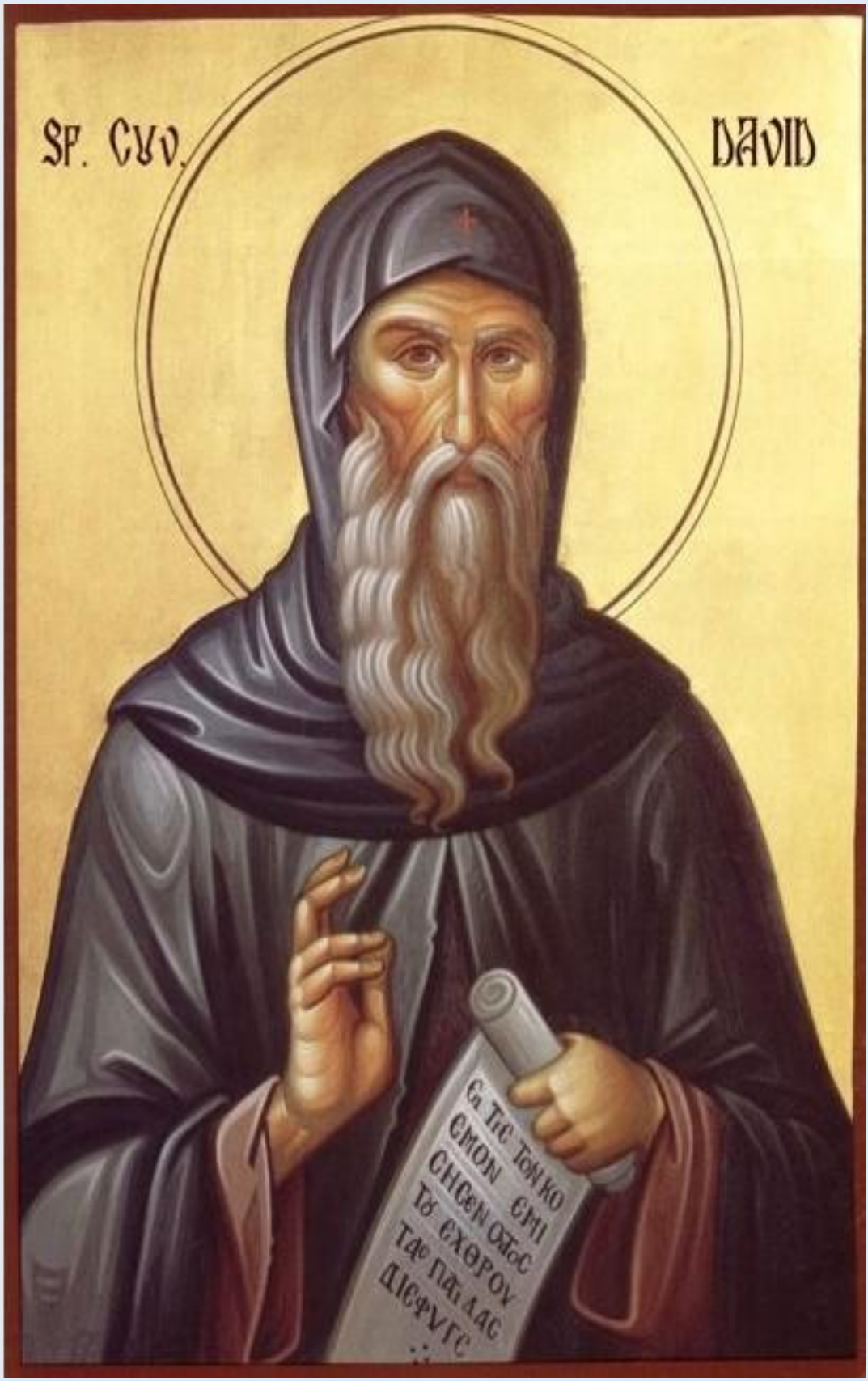
SF. CUV.
DAVID

Ὁ ὅσι
ΔΑΥ ΙΔ
Ὁ ἐν
εὐβοία
ΕΙ ΤΙΣ ΤΟΝ ΚΟ
ΣΜΟΝ ΕΜΙ
ΣΗΣΕΝ ΟΥΤΟΣ
ΤΟ ΕΧΘΡΟΥ
ΤΑΣ ΠΑΙΔΑΣ
ΔΙΕΦΥΓΕ
ΧΕΙΡ.
ΑΡΓ. ΣΤΡΑΤΟΥΡΗ

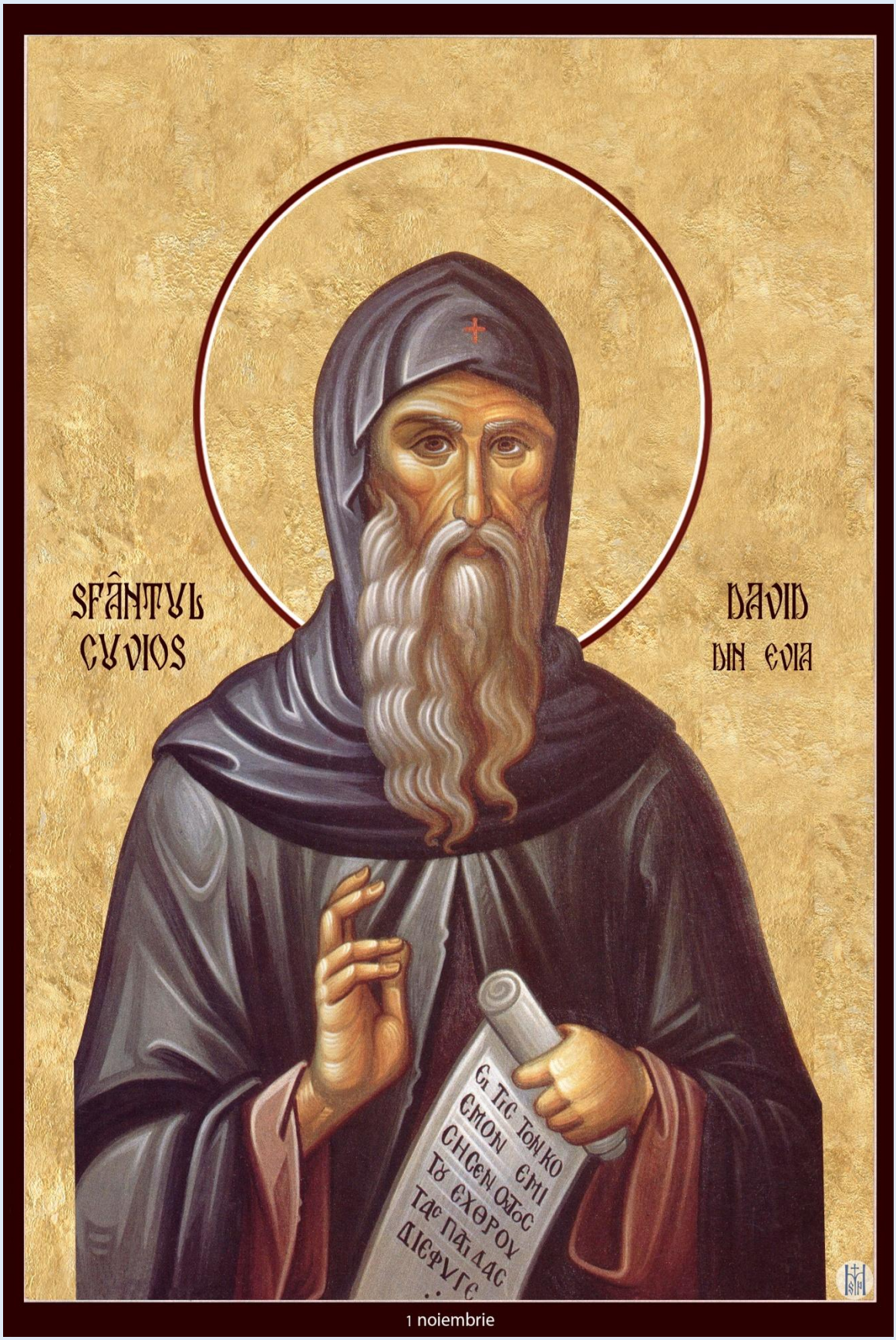
SFÂNTUL
CUVIOS
DAVID
DIN EVIA
Ει τις τον κο
σμον εμι
σησεν ουκ ος
τι εχθρον
τας παιδας
διεφυγε

1 noiembrie

SFINȚII DOCTORI
FĂRĂ DE ARGINȚI
SF. CUV. DAVID
COSMA ȘI DAMIAN

1 noiembrie

SFINȚII DOCTORI
FĂRĂ DE ARGINȚI
COSMA ȘI DAMIAN
Sf. Cuv. DAVID
1 noiembrie

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ ΚΩΣΜΑΣ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΣΙΟΥ ΔΑΥΙΔ ΕΥΒΟΙΑΣ.
1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

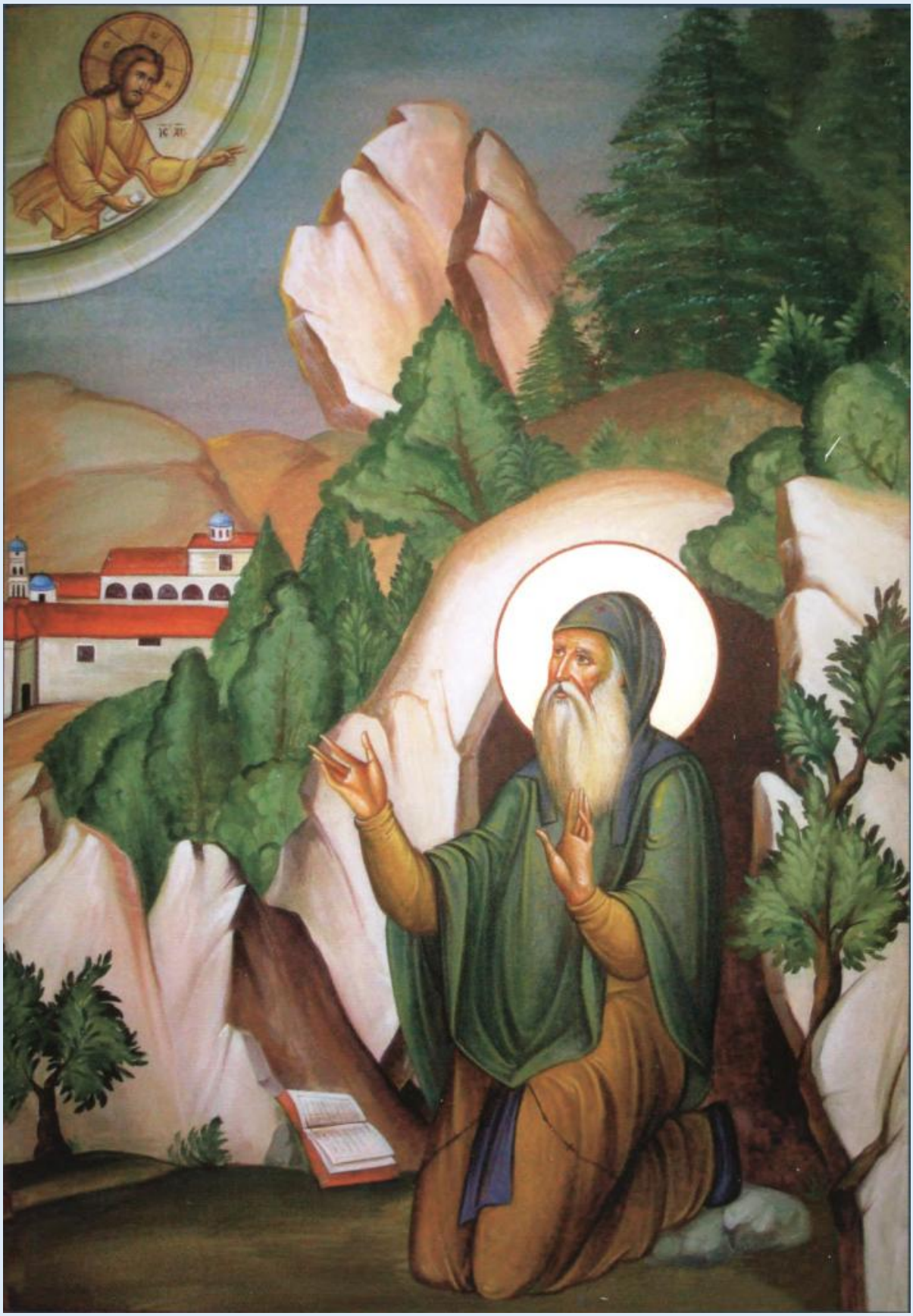

Troparul Sfântului Cuvios
David din Evvia
1 Noiembrie
Cu curgerile lacrimilor tale ai
lucrat pustiul cel neroditor și
cu suspinele cele dintru adânc
ai făcut ostenelile tale însutit
roditoare; și te-ai făcut
luminător lumii strălucind cu
minunile, David, Părintele
nostru. Roagă-te lui
Hristos Dumnezeu
ca să mântuiască
sufletele noastre.

1 noiembrie
Cuviosul
David
din Evvia
fotografii minuni
icoane articole acatist video

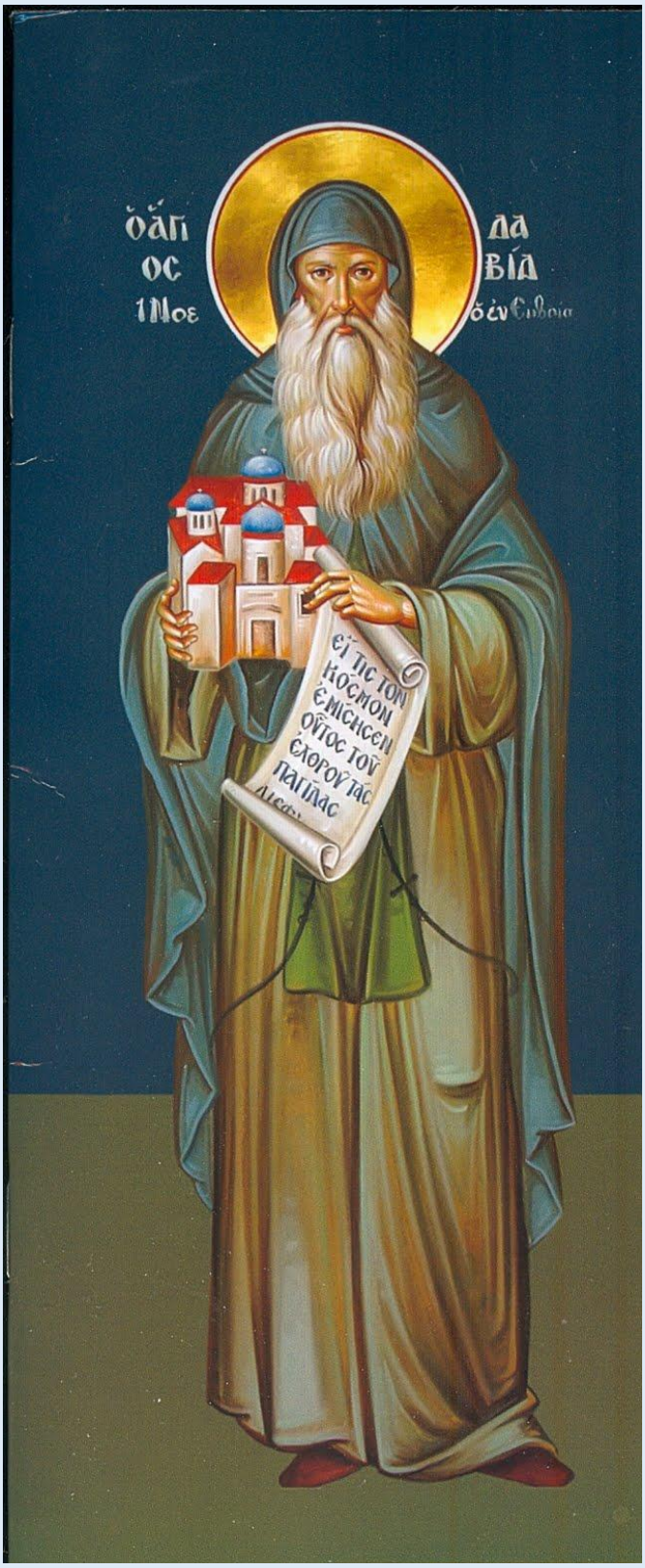

Bucură-te, Sfinte cuvioase David, vrednicule urmaş al Înaintemergătorului!